

COMANDO · URMARIRI

TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI

OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE

ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

Gayle Rivers

James Hudson

UN COMMANDO PE DOUĂ CONTINENTE

"Încărcăturile explozive vor distruge clădirea. Apoi vom elibera orice prizonier capabil de fugă, ceea ce ne va da timp să plecăm de acolo. Explozia va ucide o groază dintre potențialii noștri urmăritori și îi va dezorienta pe cei rămași. Vom avea grijă să arate ca o evadare de amploare."

"Mercenarii de frunte însă trăiau de pe urma unei misiuni importante pînă la următoarea. Se antrenau toată ziua..., iar nopțile și le petreceau bînd în cluburile și cîrciumile preferate. Și cîștigau mai mult decît un director de firmă mijlocie doar de pe urma uneia sau a două misiuni pe an."

Lei 3250
T.L. 50
Lei 3300

ISBN 973-9127-30-4
EDITURA Z
EDITURA Z

GAYLE RIVERS–JAMES HUDSON

UN COMANDO PE DOUĂ CONTINENTE

Traducere de MARICEL DOCA

București, 1995

Editor : ZAMFIR M. RUSU

Coperta : USSOFT şi EDITURA Z

I.S.B.N. 973-9127-30-4

PARTEA ÎNTÂI

1

Primul contact a avut loc în Londra la începutul lui mai 1979. Venisem de la Geneva cu afaceri. Stăteam la Clubul Societăţii Royal Commonwealth, chiar lângă Piaţa Trafalgar. Peter Fox m-a sunat şi m-a invitat la prânz.

Nu m-a surprins faptul că Fox ştia că sunt în oraş. Era un tip care se învârtea la periferia a ceea ce făceam eu. Am presupus că avea nevoie de ceva aparatură de specialitate sau muniţii. Nimic prea mult sau complicat. Primise o ofertă din partea cuiva sau lucra la vreun sistem de siguranţă. Fox era consultant în probleme de siguranţă, dar fără prea mult succes.

Nu fusese niciodată un lucrător operativ de specialitate. Intrase în armată ca simplu soldat şi lucrase aproape treizeci de ani înainte să fie scos din cauză că mângâia prea des sticla. Acum era maior la pensie, câştigând din când în când câte un ban din ceea ce îi putea oferi acest grad. Asemenea multor altor militari pensionari, avusese o groază de idei formidabile, dar lumea comercială se dovedise mai dură decât anticipase el. Fox nu era un om pe care să îl tratezi cu foarte mare seriozitate. Îi solicitam sprijinul când mă interesau unele chestiuni sau îi ofeream o afacere directă. Dar atunci când începea să vorbească despre „o treabă“, se schimba situaţia.

Prima dată când a abordat subiectul, la o masă liniştită, care se afla într-un colţ retras al restaurantului Bertorelli de pe Queensway, a fost atât de rezervat şi prudent de parcă chiar ştia ce făcea. M-ar interesa cumva o treabă în stil mare ? A promis că o să mai revină la treaba asta.

Chiar şi picul acesta a fost oferit într-un stil care trăda nepriceperea lui totală în aceste chestiuni. Fox nu îşi putea masca emoţia. Auzise ceva, undeva şi nu se pu-

tea stăpâni. L-am văzut străduindu-se să fie deștept și detașat. Bine măcar că nu spusese : „Tocmai am auzit de treaba asta fantastică...". Mai știa și el cum merge jocul.

Drumul până la un contact adevărat în privința unor asemenea lucruri se face cu pași mici, înainte și înapoi, până când fiecare parte a fost încercată și testată un timp îndelungat și știe deja că oferta este serioasă. Șefii nu te sună să îți spună : „Auzi, am vrea să faci o treabă". Sistemul are propriile sale filtre ; oamenii de pe margine sunt folosiți ca să facă doar curățenia. În mod obișnuit, șefii îi folosesc, pentru a te contacta, pe acei oameni care de fapt nu sunt în stare să facă mai mult. Dar aceste filtre sunt făcute să creadă că ei înșiși se află în epicentrul întregii afaceri. Au impresia că ei sunt cei care pun treaba pe picioare, iar operațiunea poate fi dusă la bun sfârșit și terminată înainte să își dea seama că au fost puși pe liber. Presupun că asta este ceea ce face lumea să meargă. Aici intră și Fox, străduindu-se să fie general.

S-a oprit când era pe la mijlocul mesei și cu o expresie concentrată m-a întrebat :

— Gayle, tu ești în stare să pilotezi un elicopter ?

— Am pilotat un elicopter, am răspuns. Fox îmi cunoștea deja priceperea în privința aparatelor de zbor cu aripi fixe. El și cu mine aveam cunoștințe comune care se ocupau de lucruri mult mai serioase decât cele pe care le făcea el. Continuă :

— Te-ar interesa un zbor care presupune o doză mare de risc ?

— Depinde despre ce anume discutăm. Aluziile lui Fox mă făceau să mă gândesc la Germania de Est. Mă așteptam să întrebe : „Ce părere ai avea dacă ai duce niște oameni în Austria ?" Acesta este punctul forte al unui pilot de elicopter ; se întâmplă tot timpul. Nu eram gata să dau crezare nici unei oferte venite din partea lui Fox. Era prea plin de idei romantice. Era posibil să fi auzit ceva din întâmplare la popotă sau la clubul ofițerilor. M-am prefăcut că mă las și eu cuprins de emoția lui, dar refuzam să îl iau în serios. Făceam aceasta cu bună știință; e o parte din sistemul meu de apărare. Când cineva încearcă să obțină o reacție din partea mea sau să mă convingă pe loc, îl deconcertez — este o reacție naturală, nu premeditată — îndepărtând problema din discuție ca fiind ceva neînsemnat. Ca și când nici măcar nu aș auzi aluziile și insinuările. Dau totul la o parte ca și cum nu aș fi implicat în treburile despre care vorbește.

— Te-ar interesa una specială ? întrebă în cele din urmă, profund frustrat de aparenta mea incapacitate de înțelegere.

— Ei, hai, am spus, m-am lăsat de-așa ceva.

Asta l-a făcut să se simtă și mai frustrat, dar a fost un răspuns mecanic. Nu am făcut-o în glumă. Dacă nu iau în serios asemenea discuții, nu sunt niciodată implicat într-o conversație cu privire la o anumită operațiune. Singurul moment când încep să vorbesc este atunci când știu că și partea de afaceri a unei operațiuni se face cu profesionalism. Sunt prea mulți oameni care se implică în scheme romantice, a căror adrenalină o ia la goană iar eul propriu capătă dimensiuni neliniștitoare, dar nu se întâmplă nimic. Mi-am adus aminte de americanul care a umblat peste tot prin Londra spunând oricui vroia să îl asculte că urma să îl răpească pe Robert Vesco. S-a înconjurat de oameni ca Fox și au tot dat din gură și s-au ambalat în legătură cu un plan absolut absurd.

Cineva trebuia doar să pună întrebarea : „Cine o să plătească ?" și totul se transforma într-un fâs mare ca un balon dezumflat. Fox și cei de teapa lui aflau de vreun astfel de plan și spuneau : „Dumnezeule, asta-i o operațiune de un milion de dolari". Probabil că yankeul a fost teribil de surprins când a aflat că nu îi putea face pe cei de categorie grea, ca mine, să fie interesați de planul său. Așa rămâne cercul intact.

Mă obișnuisem să îmi am de grijă încă de pe vremea când eram un puști în Noua Zeelandă, vânând de unul singur prin munți cu o pușcă de calibru mic. Practic din momentul în care Noua Zeelandă s-a implicat în Vietnam, m-am oferit ca voluntar pentru Serviciul Aerian Special al Noii Zeelande. Eram încă adolescent când am supraviețuit rănilor căpătate în junglele Malayeziei în timpul operațiunilor împotriva insurgenților comuniști, adevărate repetiții pentru ceea ce avea să se întâmple în Indochina. Am servit un an și jumătate în Vietnam, conducând Beretele Verzi și unitățile americane în diverse misiuni înainte să intru pe un teren minat care a făcut praf și pulbere vreo șase bărbați zdraveni. Au fost necesare patru

spitale și un an întreg ca să îmi coasă trupul la loc și încă un an înainte să scap de coșmaruri. M-am dus în Africa de Sud și am lucrat ca pilot particular. Câteva treburi făcute în Rhodezia mi-au adus capitalul necesar pentru a-mi începe propria mea afacere. Operam de șapte ani în Europa.

În mica lume specializată în care trăiesc eu sunt două tipuri de oameni care se mișcă : cei serioși și aventurierii. Cei dintr-a doua categorie sunt mai ales folosiți decât folositori, dar sunt peste tot aventurieri, într-o mai mică sau mai mare măsură. Fox, nu s-ar implica niciodată într-o operațiune, n-ar juca un rol activ pe teren. El caută să își asigure, cum-necum, un post în echipa managerială. Pe de altă parte, sunt toți cei ca Freddie. Sus, în Sunderland *, Freddie trebuie doar să audă despre o operațiune că și-a și pus cizmele în picioare și încearcă să se asigure că va face parte din echipă. Și Freddie nici măcar nu este milităros. Mai întâi, este gras și nepotrivit, tipul de om pe care nu l-aș lăsa cu nici un chip, nici măcar prin apropierea unei misiuni. Rețineți, Freddie poate duce o misiune la bun-sfârșit. A făcut-o de câteva ori și asta îl mai menține. Toți cei ca Freddie există prin renunțările altor oameni. Dacă este nevoie de un al treilea pentru efectuarea unei tranzacții și trebuie să pice capul cuiva, atunci Freddie este trecut pe listă sub iluzia că el este cel care controlează întreaga afacere. În spatele său, cei doi boși au căzut deja de acord asupra condițiilor. Unul dintre ei îi prezintă lui Freddie afacerea. El îi vorbește despre ea celuilalt șef, gândindu-se că el este cel care îl introduce în problemă. În felul acesta Freddie este băgat în joc. Dacă tranzacția decurge fără probleme, Freddie este erou. În caz că se întâmplă ceva, Freddie se trezește izolat din ambele părți. Prins pe oală. Se duce la fund.

Freddie se bucură de protecția celor doi șefi pentru că aceștia vor să facă tranzacția. Dar el nu își va da niciodată seama de adevărata lui poziție. Se împăunează la gândul că a făcut o afacere fantastică și scumpă iar pentru el a făcut rost de niște mărunțiș de buzunar. Nu este înțelept să îl subevaluați. Acești „Freddie“ au priceperea să facă cele mai multe din lucrurile care trebuie și capacitatea de a suporta intriga. Curajul lor este de la sine înțeles. Nu și inteligența.

* Port la mare în nord-estul Angliei. (N. Tr.)

Îmi vine cineva în minte — să-i zicem Dixon — care este atât de rănit că nu ești văzut împreună cu el. Dar are tupeul să se ducă la Departamentul pentru Comerț să facă rost de o licență de export pentru un anumit lucru, să arunce în dreapta și în stânga cu nume mari, să le spună birocraților de-acolo : „O s-o pățiți dacă nu vă mișcați fundurile repede“ și obține licența. Apoi expediază marfa și se întoarce în fuga mare, urlând : „Ascultă, o putem face din nou, pentru că încă mai am licența“. Așa că îi spui : „Sigur, Dixon, o s-o mai facem. Ținem legătura“.

La acel prim prânz cu Fox, nu am pus nici măcar o singură întrebare. Nu am răspuns cu dezinteres total, pentru că și asta ar fi fost o greșeală, ci cu o răceală care spunea că aveam lucruri mai bune de făcut în timpul meu liber. Asta l-a făcut pe Fox să îmi spună și mai multe, în speranța că îmi va trezi curiozitatea, și să îmi arate limpede ceea ce se părea că mie îmi scăpa — că avea ceva grozav. Fox era un tip destul de isteț. Nu făcea parte din categoria urâtă a aventurierilor. Dar nu era cu adevărat priceput atunci când venea vorba de fațeta pur comercială a unei operațiuni de profesioniști. Presupun că nutrea visuri mari, că era comerciant sau contrabandist de arme. Chiar și oamenii de pe margine încă mai cred că aceasta este o viață romantică.

Fox se simțea important pentru că deținea secrete. Probabil că avea o idee vagă despre operațiune. Era posibil să i se fi spus să vină la mine, sau că șefii săi știau că mă va aborda și îi dăduseră mandat să umble și să găsească oamenii potriviți pentru treabă. Era posibil să se fi dus și la alții, dar se așteptau ca, în timp ce făcea acest lucru, să ajungă la mine.

Fox și cu mine am discutat o vreme despre elicoptere — categorii și date tehnice. Se părea că vroia ca un elicopter să intre adânc în zona unde urma să se desfășoare misiunea.

— Este mai bine să aranjezi cu un elicopter de prin partea locului, am zis eu, decât să aduci unul din afară. Chiar dacă asta înseamnă să îl furi sau să plătești pe cineva să îl lase undeva.

În ciuda vitezei și a comodității lor, elicopterele sunt rareori cel mai bun mijloc de a îndeplini o misiune. Sunt obiecte destul de vulnerabile din momentul în care încep să se miște. Dacă nu cunoști jocul, sunt cea mai fascinantă și mai ușoară cale la care te-ai gândi ca să culegi pe cineva. Așa lucrează mintea omului. Dar atunci când profesioniștii pun la punct o operațiune, de obicei o iau foarte tare pe ocolite atunci când este vorba de un lucru rapid cum ar fi să iei pe cineva cu elicopterul. Ideea este de a le-o lua înainte celor care au gândit în mare operațiunea. Pentru cineva din afară, poate părea un ocol al naibii de mare, dar ești sigur că faci treaba.

Cu cât Fox vorbea mai mult, cu atât mai mult părea să confirme că treaba era în legătură cu blocul țărilor din Est. Sunt precaut acum. Când mă implic, vreau să am controlul asupra tuturor laturilor, de la întocmirea planului și aparatură până la informații și operațiunile din teren. Fox lăsa să se înțeleagă faptul că serviciile mele ca pilot ar putea fi utilizate într-o misiune pe care urma să o conducă el. N-aș fi prădat nici măcar un magazin de dulciuri sub comanda lui Fox.

— Zău că e ceva interesant, Gayle, spuse plin de speranță. O să revin.

— Neapărat, am replicat.

Dacă Fox conducea treaba asta, era vorba de romantism pur. Oferise cuiva servicii pe care nu era în stare să le asigure. Nu voi întâlni niciodată nici un șef. Toată treaba va muri de moarte naturală.

În următoarele două zile, am primit mai multe telefoane la biroul meu din Anglia din partea unui om cu accent sud-african. A refuzat să lase un nume sau să spună ce treabă avea cu mine. Nu m-a găsit niciodată, dar nici eu nu l-am sunat la numerele de telefon pe care mi le lăsase la secretară. Nu îi sun din principiu pe străinii misterioși. Dacă este o treabă justificată — sau dacă au într-adevăr nevoie de mine — or să mă găsească. Dar nu încurajez asemenea lucruri. Acolo unde un Freddie sare în sus și își pierde complet capul dacă este vorba de o treabă care are un caracter secret sau ilegal, o vânează și încearcă să o obțină, exact reversul acestei situații se aplică în cazul profesioniștilor. Îi dai târcoale încercând să o eviți. Încerci să nu fii văzut pentru a nu fi implicat

în aceste lucruri, deși sunt oameni pe care îi cunoști. Ceea ce este autentic te va căuta și te va găsi. Ca în cazul recrutării directe, deși asta se întâmplă puțin altfel.

Dacă ești în căutare de soldați, sunt cârciumi și cluburi pline cu așa ceva, unde își petrec fiecare noapte bând, vorbind despre ultima treabă și așteptând-o pe următoarea. Dacă vrei să înjghebezi ceva, du-te într-un asemenea loc și fă să îți scape că ești în căutarea câtorva oameni deosebiți. La Marsilia, urcă dealul pornind de la vechiul port până la Papagalul Verde și îi vei găsi pe cei mai buni francezi din branșa asta. Proprietara este o prietenă de-a lui Jean-Paul Leveques. Leveques este un mercenar — unul dintre cei mai buni. Fost luptător în Angola, i s-a oferit misiunea de a face curățenie în Kolwezi * înainte să primească Legiunea ordinul acesta. Băieții lui Leveques nu sunt aventurieri cu capul în nori. Cei mai mulți dintre ei au făcut parte din Legiune sau au luptat în Indochina ; în acest al doilea caz, fiind priviți cu ironie în Franța. La Bruxelles, există o organizație numită Internaționala Luptătorilor pentru Libertate — se pare că sunt pe listele lor — care recrutează pentru orice fel de treburi cu excepția celor care au de-a face cu țările comuniste. Se pot baza pe pistolari pricepuți sau pe o întreagă structură de comandă. La Londra, Clubul Zambezi a fost mulți ani o speluncă a mercenarilor. Acum aproape toată treaba s-a mutat într-un alt loc, pe White Hart Lane. Leul Roșu din Camberley este o altă cârciumă unde se poate face o recrutare. O mulțime de mercenari belgieni se învârt pe la Ceainicul de Aramă din Bruxelles. Este zona de acțiune a lui Schram. Schram a fost maniacul din Biafra, genul de om care le creează mercenarilor o reputație proastă. Schram a fost un prieten apropiat al lui Steiner.

Un ticălos ordinar. Ultima lui speranță la glorie a fost Angola. S-a dus acolo purtând un nimb de glorie. O să repete ce s-a întâmplat în Congo, o să fie un alt Mike Hoare. Cei mai mulți din oamenii săi au sfârșit morți sau în cuști. A șters-o, i-a lăsat acolo.

Eu nu recrutez prin cârciumi. Intru în popota sergenților dintr-o cazarmă a forțelor speciale, undeva în Londra, și discut cu vechi prieteni. Trec să beau ceva pe

* Oraș în partea sudică a Republicii Congo.

la câteva cluburi ale ofiţerilor. Nu este greu să găsesc oamenii de care am nevoie.

Spre sfârşitul săptămânii, m-a sunat Fox şi mi-a cerut să mă întâlnesc iarăşi cu el. Ne-am văzut la Twiggy, cafeneaua de la hotelul Great Eastern de lângă gara Liverpool Street.

— Am discutat despre o treabă acum câteva zile la prânz, a spus el.

— Aşa-i.

— Ai fi dispus să te întâlneşti cu nişte oameni ca să mai discutaţi pe tema asta ?

— Cine sunt ?

— E o firmă de detectivi particulari. Fox îşi dădu seama că nu eram deloc impresionat. Sunt foşti lucrători de la Specială, a continuat el. Lucrează pentru guvern. Montează tehnică în ambasade şi alte asemenea chestii. Vor să discute cu tine despre această operaţiune.

— Absolut sincer, nu mă interesează. Nu prea pare să fie genul meu. Obişnuitul răspuns evaziv.

— S-ar putea să merite, pentru că operaţiunea va avea în mod cert loc. De disperare, începe să îmi spună despre ce era vorba : Scoatem nişte oameni, zise el în timp ce mă privea sperând să sesizeze o reacţie. Continuă : O familie. Din Iran. Sunt oameni importanţi. Îi vor o mulţime de oameni.

— Presupun că inclusiv Ayatollahul.

— Corect. Fox începea să se aprindă.

— Ei, hai, Fox. Asta e ceva serios. O să coste o avere.

— A, să nu-ţi faci griji. Avem bani. O să ai de toate. Acoperire. Informaţii. Aparatură şi oamenii de care ai nevoie. Vom avea un elicopter.

Conversaţia oscila între realitate şi fantezie. Eram un pic frivol, dar Fox era absolut serios. Se agăţa de o afacere, iar eu o respingeam, dar tipul începea să mă convingă de faptul că era vorba de ceva serios. Cel puţin proiectul era realizabil. Iranul era un punct fierbinte. Probabil că oamenii ieşeau din ţară în fiecare zi. Am aranjat o întâlnire pentru lunea următoare în birourile din City ale agenţiei lui de detectivi. Am sosit cu cinci minute mai devreme.

Pe notiţa de pe uşă se putea citi : „A.G. Consultanţi". Nu mă impresionează agenţiile de detectivi particulari. E o treabă de amatori. Divorţuri şi bărbaţi în haine murdare. Omul lui Fox lucrase clar la Serviciul Special : era gras, suspicios şi lipsit de tact. Se numea Jarrett. Fost inspector la CID. Nu mă simţeam în largul meu din cauza unei întâmplări mai vechi. Mă făcu să mă simt şi mai jenat chiar de la început :

— Ştim că te ocupi de asemenea treburi, Rivers, spuse tare.

Era un poliţist căruia îi plăcea preţiozitatea, un om obişnuit cu puterea şi obişnuit să folosească sistemul în avantajul său, având siguranţa că este protejat de sus.

— A spus Fox că te interesează treaba, continuă el.

— N-am spus că mă interesează nimic. Am fost pur şi simplu de acord să vin la o întâlnire ca să-i fac o favoare personală lui Fox.

— Este o treabă de zile mari, Rivers, şi nu sunt deloc convins că eşti omul potrivit pentru operaţiune.

— Probabil că nu. Nu pot să comentez pentru că nu ştiu ce e cu toată operaţiunea asta. O familie. Asta înseamnă femei şi copii ?

— Au plecat deja. Patru bărbaţi adulţi.

— Asta nu înseamnă o familie.

— Tatăl, doi fii şi un nepot.

Jarrett era cel mai bun când se punea problema să impresioneze. A început prin a insinua că era ceva ce ţinea de guvern, ceea ce era foarte puţin probabil în această etapă. Pe lângă asta, dacă ţinea de guvern, nu era treaba lui Jarrett să mi-o spună atât de devreme. Merse mai departe. Scenariul său era de a-i urca pe aceşti oameni într-un elicopter, de a-i duce în Irak, de a-i introduce clandestin în Bagdad de unde folosindu-se de documente false să fie expediaţi cu o cursă comercială. Mă interesa operaţiunea ? Să mă ocup de zbor ?

— Ai dreptate, am spus. Nu sunt omul care îţi trebuie pentru aşa ceva.

— Cine este ?

— James Bond.

Jarrett s-a enervat, ca să nu spun mai mult, atunci când am început să îi demolez planul bucăţică cu bucăţică.

— Sunt deja prea mulţi oameni care ştiu de treaba asta, inclusiv Fox, i-am spus. Fox nu m-a îndrăgit mai mult pentru această remarcă. Ce o să faceţi în materie de oameni ? Aveţi impresia că oamenii ăştia nu vor avea nevoie de protecţie ? Ce acoperire aveţi în caz că planul cu elicopterul dă greş ? O să sfârşiţi prin a trece deşertul şi munţii ca să îi scoateţi pe oameni, pe jos ? Cum îi pregătiţi pe cei patru bărbaţi să iasă din Iran în aceste circumstanţe ? De ce nu separaţi membrii familiei ? Să îi scoateţi câte unul.

— Nu. Am stabilit pe unde putem intra şi ieşi repede. Fox ne-a promis pentru treaba asta băieţi din SAS *. Ei nu au nevoie să separe pe nimeni. Va fi un succes.

— Forţele Speciale nu se vor implica în acest exerciţiu, am spus. Începea să mă irite amatorismul cu care erau organizate operaţiunea şi întâlnirea. Totuşi, poate că era vorba de o manevră ca să scoată de la mine un scenariu alternativ. Discuţia dintre noi murea cu rapiditate. Dacă presupunea că va reuşi să ciugulească ceva de la mine, asemenea unui şoricel dintr-o bucată de brânză, nu reuşea. Respingeam tot ceea ce îmi oferea.

— Distanţa pe care se poate deplasa elicopterul *Bell 212* despre care tocmai vorbeşti nu o să te ducă atât de departe, am spus. Ce faci cu alimentarea ?

Jarrett vorbea despre un zbor de 500 km sau chiar mai mult. *Bell 212* reuşeşte să străbată această distanţă în condiţii ideale, dar zborul peste munţi urma să îi micşoreze în mod dramatic această performanţă. Nu zbori în munţii din Kurdistan când combustibilul este la limită.

— Ai o posibilitate de alimentare în Kurdistan ? l-am întrebat pe Jarrett.

— Nu avem nevoie de aşa ceva, spuse.

— Şi eu îţi spun că aveţi. Iei o echipă de cel puţin şase oameni ca să îi scoţi pe oamenii ăştia. Ce o să faci ? Laşi echipa în Iran ? Vor trebui să plece tot cu elicopterul. Planul ăsta al tău pute. Singurul motiv pentru care tu şi Fox vreţi să folosiţi elicoptere este pentru că oamenilor tăi le este teamă să meargă pe jos. Ia-ţi gândul de la elicoptere şi s-ar putea să pui la punct un plan care

* SAS — Serviciile Aeriene Speciale — Unitate de comandă Britanică specializată în acţiuni de comando antiteroriste. (N.Tr.)

să fie şi realizabil. Dacă mai întâi sunt pregătiţi să meargă pe jos, poţi să aduci şi un elicopter pe care să îl foloseşti cu cap. Dar dacă nu sunt pregătiţi în primul rând să meargă pe jos, ai să dai greş cu toate celelalte. Şi când toate or să meargă anapoda, nu ai să fii pregătit pentru mers.

Nu avea rost să continui. Jarrett şi cu mine vorbeam limbi diferite şi nici unul nu o înţelegea pe a celuilalt. Când am plecat, Fox era furios.

— Ascultă, Gayle, spuse el, putem face rost de o groază de tipi. Putem lua pe oricine pentru treaba asta.

— Şterge-o şi caută-ţi un pilot, am zis. Şi când îl găseşti, vezi să fii sigur că este unul dat dracului de bun. O să trebuiască să facă un elicopter, care poate parcurge în mod normal o distanţă de 300 km în condiţiile acelea, să zboare cel puţin 650 km. Dacă poate să facă asta, e un pilot mai bun decât mine. Pe lângă asta, şeful tău nu e omul potrivit pentru treaba asta. Eşti sigur de el ?

— A, da. Îi cunoaşte pe toţi. Are legături cu MI-6. E omul potrivit.

— Păi, atunci să-i spui agentului tău secret că ar fi mai bine dacă ar face lucrurile cu totul altfel.

2

Am petrecut împreună cu doamna mea două zile acasă, la Malaga, înainte să mă întorc la biroul din Geneva. În dimineaţa de după sosirea mea, m-a sunat în camera de la Hotelul Ambasador un om care m-a întrebat dacă ne putem vedea. Vorbea englezeşte cu un accent german sau austriac. A refuzat să discute detalii la telefon, dar a lăsat să se înţeleagă că era o chestiune de afaceri. Am căzut de acord să ne întâlnim în seara aceea la barul hotelului.

Am sosit devreme împreună cu René, un asociat în operaţiunile din Elveţia. El şi cu mine aveam următorul aranjament pentru asemenea întâlniri : dacă îi propun să se ducă şi să o aducă şi pe prietena lui, atunci pleacă. Dacă nu spun nimic, rămâne şi îl băgăm pe tip la înghesuială înainte să mă poată compromite povestindu-mi ceva despre care preferam să nu ştiu.

Omul a sosit și a venit drept la masa noastră :
— Mă numesc Valner, a spus întinzând mâna.
Era înalt și drept, avea aproape doi metri, cu păr blond și un ten palid. I-am dat cam patruzeci și cinci de ani. Purta un costum bine croit și ochelari scumpi. Putea trece drept un om de afaceri elvețian, dar știam cumva că nu era elvețian. Părea în formă, dar ținuta generală nu era a unui fost militar. Avea o atitudine politicoasă și corectă.
— Avem prieteni comuni în Germania, domnule Rivers, spuse el. Sunt de părere că ai putea să mă ajuți într-o afacere în Iran.
— René, am spus, ce-ar fi să o aduci pe Michelle cu mașina și să ne întâlnim cu toții peste o oră.
Valner așteptă până când René ieși din cameră, apoi trecu direct la subiect :
— Avem oameni la Teheran, zise. Trebuie să îi scoatem. V-ar interesa să ne oferiți părerea dumneavoastră cu privire la o operațiune de acest fel ?
Nici unul dintre noi nu a făcut o cât de mică referire la contactele mele anterioare cu Fox și Jarrett. Jucam amândoi un joc. Fiecare așteptam ca celălalt să amintească de ei, apoi am trecut peste. Valner a dat detalii în legătură cu afacerea. Era o chestiune strict personală, finanțată particular, fără nici o conotație politică. Concepția lui vizavi de ceea ce presupunea acest lucru era la fel de realistă pe cât de fantezistă fusese a lui Fox. Aș fi pregătit să scriu un scenariu al întregii operațiuni ?
— Cereți cumva sprijinul companiei mele pentru a vă oferi logistica necesară unei asemenea operațiuni ?
— Corect.
— Onorariul meu pentru așa ceva este de 5.000 lire sterline.
— De acord.
— Câți oameni trebuie scoși ?
— O familie formată din patru oameni.
— Toți bărbați adulți ?
Ne-am uitat unul la altul.
— Toți bărbați adulți. Valner mi-a prezentat pe scurt datele esențiale. Organizația lui s-a angajat să mute familia într-o „locuință conspirativă“ din Teheran, de unde trebuiau luați și conduși în afara granițelor. O implicare

în Iran nu era ceva nou pentru mine. Era un exercițiu oarecum simplu, iar Valner mi-a dat mână liberă să îmi creez propriul meu scenariu, cu două condiții : operațiunea trebuie să înceapă la 1 iunie și existența unei limite de zece zile pentru operațiunea însăși în Iran — peste această dată, nu îmi mai putea garanta nici securitatea nici informațiile care îmi erau necesare.
— Când îmi poți preda raportul ?
— Exact peste o săptămână. Aici în bar.
I-am spus cum să procedeze la bancă pentru plata primei tranșe de 2.500 de lire sterline.
A doua zi la prânz, l-am sunat pe bancherul meu de la filiala Place Bel-Air a Creditului Elvețian din Geneva.
— Aici 300-580-60-C/300.
Au trecut 15 secunde în care timp mi-a verificat soldul pe computer.
— Codul ?
— BH 100.
Rostul celui de-al doilea cod era de a impiedica pe oricine ar fi avut numărul meu de cont să afle soldul.
— Echivalentul a 2.500 lire sterline a fost depus în această dimineață în franci elvețieni.
Mi-au trebuit două zile să scap de alte treburi, apoi mi-am concentrat întreaga atenție asupra scenariului. Presupunând, am scris eu, că operațiunea în derularea ei va întâmpina minimă rezistență — asta însemnând că îi vom transporta pe oameni către Turcia, cea mai apropiată graniță sigură — am sugerat că ar fi o prostie să folosim de la bun început un elicopter. Valner nu a pomenit nimic despre elicoptere; am prezentat acest lucru în scris în raportul meu pentru a provoca o reacție cu privire la contactele anterioare de la Londra. Am bătut pasul pe loc trei zile, după care am venit cu alternativa de a folosi două camioane, unul pentru a transporta marfa, celălalt pentru diversiune. Am propus ca aceste camioane să fie procurate în Germania. Raportul meu era scurt și fără date specifice. Se întindea pe trei pagini, plus o listă cu materiale. Era tot ceea ce puteam să îi dau bazându-mă pe informațiile puține pe care Valner mi le furnizase. Valner sosi la cea de a doua întâlnire a noastră cu cinci minute mai devreme. Îl așteptam. Înainte să facă vreun comentariu a citit raportul de mai multe ori.

— Ești în continuare împotriva folosirii elicopterelor, așa-i ? N-am răspuns. Valner continuă : Jarrett le-a spus oamenilor mei despre întâlnirea dintre voi. E de părere că ești complet nepotrivit pentru treaba asta. Crede că ești un îngâmfat. Soliditatea argumentelor pe care i le-ai prezentat m-au hotărât să te contactăm.

— Ce poziție are Jarrett ? am întrebat.

— Scos din joc.

— Peter Fox ?

— Scos.

Elementele care mă făceau să pun sub semnul întrebării seriozitatea întregii afaceri, fuseseră eliminate de Valner cu o singură lovitură. Jarrett era un angajat, un vătaf, un om fără autoritate. Valner era un confident al șefilor, dacă nu chiar însuși șeful. Deși persista să spună că lucra pentru o persoană particulară, *modus operandi* pe care îl folosea îmi spunea că mai făcuse asemenea lucruri și înainte. Valner avea legături, undeva, cu cei de la informații secrete.

— Scenariul este acceptabil, spuse în cele din urmă. Suma de 2.500 de lire va fi în bancă mâine. Totuși, am vrea să mergi puțin mai departe. Situația s-a schimbat oarecum față de momentul când ai scris asta.

— Ți-am dat contravaloarea banilor tăi.

— Vrei să te întâlnești cu câțiva din oamenii mei ? întrebă Valner.

— Când ?

— Într-una din zilele următoare.

— Sună-mă atunci când știi o dată precisă.

Am petrecut dimineața următoare la Adelboden și, când m-am întors la hotel, am găsit un mesaj să îl sun pe Valner la un număr din oraș. Am aranjat să ne întâlnim trei zile mai târziu în München. M-a informat că la recepția hotelului mă aștepta deja un bilet de avion.

Valner m-a așteptat pe aeroportul din München cu un Mercedes negru și un șofer tăcut. Am mers până într-o suburbie îndepărtată. La un birou foarte ordonat, o secretară ne-a dat două bilete de avion pentru Zürich împreună cu scuzele patronului. Ne-am întors la aeroport. Seara devreme eram la Hotelul Hilton Zürich. În sufragerie ne așteptau doi bărbați. Toți patru am mers într-un apartament din hotel și, fără alte preliminarii, am început să discutăm despre misiune.

Nu se vedea nici un nume sau vreun alt însemn care să ne trădeze meseria. Ceilalți trei mă cunoșteau pe mine și se cunoșteau între ei. Din cei doi nou veniți, unul era în mod cert israelian de origine din Europa Centrală. Avea bronzul, accentul, cămașa cu mâneci scurte și cu revere late, încrederea brutală a unui lucrător operativ israelian. Celălalt bărbat era american sau canadian ; părea preocupat, aproape îngrijorat.

Întâlnirea demara cu stângăcie. Am discutat patruzeci și cinci de minute. Jucam pe muchie de cuțit. Trebuiau să îmi spună că știu destule încât să aibă încredere în mine, fără să spună că știau atât de multe încât să mă facă să dau bir cu fugiții. Pentru mine era imperativ să știu cât de serioși și de calificați erau șefii mei și la ce nivel se organiza această operațiune. Fără să țin seama de protestele lui Valner, trebuia să mă asigur că Jarrett și Peter Fox nu mai erau implicați în afacere ; dacă oamenii aceștia erau de un asemenea calibru, nu vroiam să fiu părtaș la afacere.

Americanul începu să vorbească un pic prea mult despre povestea mea personală — Vietnam, Africa de Sud, afacerea Miraj din Egipt. Am început să mă enervez. Valner observă și i-o reteză americanului. Am remarcat că nimeni nu era șef aici. Valner avea cel puțin același rang cu ceilalți doi, ceea ce era important, pentru că, fiind legătura mea, vroiam să știu că era mai mult decât un simplu mesager.

M-am convins că toți trei erau profesioniști, dar deocamdată nu discutam decât la modul ipotetic, pentru că nici unul nu ajunsesem la o hotărâre finală în legătură cu celălalt. Erau la fel de buni ca și mine la jocul acesta și întâlnirea ajunsese într-un punct unde era în pericol să își dea duhul.

Am schimbat macazul și am început să discutăm despre situația cu care te-ai putea confrunta în Iran. Israelianul aminti de unele lucruri pe care le făcuse acolo, în deșert. Asta făcu să îmi crească enorm încrederea în indi-

vid. Era cu siguranță agent secret și israelienii nu angajează oameni de mâna a doua pentru asta. Știam că Șahul fusese apropiat de israelieni, dar aceasta era prima mea întâlnire cu o rețea israeliană care acționa în Iran ; trebuie să recunosc, o presupunere din partea mea. Era terenul celor de la CIA *, dar probabil că se interpuseseră și israelienii în cazul în care mersul politicii de acolo sau din altă parte amenințau schimburile lor de informații cu serviciul secret al SUA.

Am vorbit două ore fără să ne oprim nici măcar să mâncăm ceea ce ne-au adus în cameră. Israelianul și cu mine am ciugulit din mâncare în timp ce americanul a devorat o jumătate de pui. Întâlnirea se târa mai departe ; încercam toți patru să ținem secret cât mai mult posibil, dar și să avansăm doar atât cât să încheiem în cele din urmă un contract. Contractele pentru munca de mercenar sunt nescrise — înțelegeri verbale, — dar sunt surprinzător de exacte ; fiecare parte se așteaptă ca cealaltă parte să onoreze termenele și condițiile. Înainte să pornesc să îmi adun o echipă trebuia să fiu sigur că oamenii aceștia aveau întăriri care să mă sprijine în zona de luptă. Cea mai bună cale pentru a afla aceasta era de a le testa posibilitățile informative. Dacă știau ce se întâmpla în acel moment la Teheran, erau tari. Dar nu își puteau permite să îmi spună mare lucru despre rețeaua lor informativă fără a fi ei înșiși în pericol. Eram cu toții în impas.

— Îmi puteți vorbi cel puțin, am spus exasperat, despre familia respectivă.

— Capul familiei.... începu israelianul.

— Numele ? am întrebat.

— Fără nume, spuse el scurt. Continuă : Capul familiei este om de afaceri. Extrem de bogat. Foarte apropiat Șahului. Prieten de o viață al Statelor Unite.

Este greu să rămâi neutru în Orientul Mijlociu. Riști. De o parte sau de alta. A fost multă vreme de partea învingătorilor. Acum era sarcina mea să îl scot de-acolo.

— Suntem siguri, spuse americanul, că ai putea recruta oamenii pentru o echipă care este atât de importantă încât guvernul lor — cel britanic, dacă vrei o dovadă — va ști că pleacă.

* Agenția Centrală de Investigații. (N.Tr.)

— Oamenii nu dispar din regimentele lor fără ca cineva să nu știe ce pun la cale, spuse israelianul.

— Am discutat cu oameni din anumite cercuri, Gayle, spuse Valner, despre oamenii pe care probabil îi vei folosi și pot să te asigur că nu există nici o obiecție față de echipa pe care o vei forma.

— Cum pot fi eu sigur de asta ? am întrebat.

— E cazul să îți aduc aminte de alte echipe pe care le-ai format cu americani și englezi — a căror participare a fost în mod tacit aprobată ? întrebă americanul. Tot ceea ce îți pot oferi este doar cuvântul meu. Ai un fel de a lucra care pare să nu îi deranjeze pe oameni.

Bărbații pe care intenționam să îi scot din unitățile în care își desfășurau serviciul activ nu vor ști niciodată nimic din toate acestea. Pur și simplu nu vor fi opriți. Mercenarul care era angajat pentru o misiune nu vedea decât un colțișor foarte mic din întregul tablou. Mă duceam la cazarmă și discutam cu el despre treaba propriu-zisă. După aceea, nu i se spunea : „Nu te mai încurca cu el. Nu e bun“. Motivul pentru care nu auzea nimic era că cineva vorbise cu altcineva și se luase hotărârea ca misiunea să fie aprobată. Dacă hotărârea ar fi fost negativă, nu ar fi venit nici un ordin de sus în genul : „Angajează-te și ai dat de dracu'“. Ar fi fost doar un cuvințel rostit la popotă sau la cârciumă de un maior sau de un sergent major din unitate. Uneltirile la nivelul acesta presupune o rețea vastă. Dacă nu auzea că era bine să nu se încurce în treaba respectivă, atunci știa că avea aprobare tacită.

Chiar în timpul conversației noastre, puneam la punct planul de acțiune al misiunii ; forma sa finală va trebui să aștepte până voi primi informații suplimentare și voi ști în ce constau pericolele. Celor trei bărbați le plăcu ideea cu camioanele, așa că i-am lăsat să creadă că intenționam să desfășor întreaga operațiune în acest fel.

— Punctul final va trebui să fie în Europa de Vest, am spus. În asemenea misiuni, granițele nu înseamnă nimic. Dacă ne prind turcii, în caz că nu vor să se trezească pe cap cu un grup de teroriști, ne vor trimite urgent înapoi în Iran.

Nu am adăugat că sub nici un motiv nu voi încheia această operațiune în Israel. Dacă era o treabă organizată

de Mossad, ne puteau elimina doar ca să fie siguri că şterg toate urmele.

— Europa de Vest, am repetat. Alegeţi voi unde, dar trebuie să vă atrag atenţia că nici unul dintre noi nu va fi în siguranţă până nu vom ajunge la capătul firului. Până ce oamenii nu vor fi acolo unde le este destinaţia.

Cei trei se uitară unul la altul.Trecu o secundă.

— Germania, spuse israelianul. Frankfurt. Îţi vom da mai târziu alte instrucţiuni.

— Am nevoie de unele informaţii, am spus. Când le pot avea ?

— În următoarele două-trei zile.

Aveam deja o idee formată în legătură cu echipa pe care o voi aduna, cu armele, partea de logistică. Aveam nevoie de un instructaj făcut de organizaţia secretă, a şefului lor, dar mintea îmi zbura deja la planuri colaterale. Aveam nevoie de fiecare informaţie pe care mi-o puteau da. Nu faci planul unei misiuni fără să ştii care sunt toate posibilităţile.

Şi abia atunci începi să îţi foloseşti capul.

Îmi vor pune la dispoziţie două sau trei case conspirative în Iran. Un număr de trasee şi puncte de trecere a frontierei unde oficialităţile nu rămâneau indiferente la mită. Vize pentru toate ţările prin care urma să trec. Când voi avea toate aceste informaţii, voi începe să acţionez pornind de la ele.

Fără ştiinţa şefilor, atunci când voi crea scenariul pentru misiune, voi prevedea un factor secret, pentru orice întâmplare de ultimă oră, care îmi va permite să schimb planul oricând. Voi fi de acord ca operaţiunea să se termine în momentul în care le voi preda familia dar, când va veni vremea, ne vom duce cu toţii într-un loc sigur pentru noi şi îi vom chema pe ei să îşi ia familia.

Fac aceasta pentru că nu am încredere în nimeni.

Americanul începu să îmi ofere ca sprijin material două camioane de la o companie din Germania, şoferi, ajutor logistic pe toată durata călătoriei. I-am lăsat să vorbească fără să scot un cuvânt până au terminat.

— Nu, am spus atunci când a terminat. Vom face propriile noastre pregătiri, vom stabili propriile noastre termene şi o să vă ţin la curent. Domnilor, cred că este

timpul să încetăm să mai vorbim despre misiune şi să începem să vorbim despre afaceri.

Făcusem calculele cu privire la misiune încă înainte să vin la întâlnire, dar şefii nu vor cunoaşte aranjamentele mele financiare. Vroiam o echipă de şase oameni în afara mea. Fiecare din cei şase va primi 400 de lire pe zi, plus o bonificaţie de 25.000 de lire la sfârşitul misiunii. Am calculat pentru misiune un maximum de 14 zile din momentul în care părăseam Londra şi până la livrarea în Germania. Oamenii îşi primeau bonificaţia indiferent dacă trăiau sau erau morţi ; asta era o asigurare ca nu cumva cineva să fugă într-un moment când ne aflam la înghesuială sau să se lase implicat în jefuirea vreunei bănci. O asigurare pe o perioadă de 14 zile pentru suma de 60.000 de lire pentru fiecare om ar costa 3.500 lire sterline pentru fiecare la o sucursală a băncii Lloyd care se specializase în aşa ceva. Viaţa unui mercenar nu este o marfă de neglijat. Dacă un om dispărea, ştia că familia va avea în mână 25.000 de lire sterline bani gheaţă care să îi scoată din dificultăţi până la încasarea poliţei de asigurare.

Socoteam că fiecare camion mă va costa 2.000 de lire pentru trei săptămâni — vor fi trimise cu o săptămână înaintea grupului nostru, 6.000 de lire pentru cheltuielile legate de organizarea operaţiunii, 40.000 de lire pentru arme şi un anumit obiect pe care îl aveam în minte. O taxă de 70.000 de lire pentru compania mea.

— Compania mea este de acord cu afacerea pentru un preţ contractual de 326.000 de lire. Plus un angajament legal scris pentru o jumătate de milion de dolari la care să am acces înainte de începerea operaţiunii. Dacă folosesc angajamentul în afara perimetrului operaţional, prezint documente pentru cheltuieli şi banca plăteşte contravaloarea. Dacă îi folosesc la cerere, în cadrul operaţiunii, pentru a mitui pe cineva sau pentru orice alt motiv întemeiat, nu există nici un document. Trebuie să înţelegeţi că bugetul pe care vi-l prezint este un minim absolut. Dacă operaţiunea se extinde în indiferent ce fel, din motive care nu ţin de mine, s-ar putea dubla. Dacă se va întâmpla aşa ceva, va trebui să fiţi pregătiţi cu bani gheaţă.

A urmat o lungă tăcere.

— Preţul meu este categoric, am spus.

Oamenii aveau acces la sume de bani mult mai mari decât cele despre care discutam noi. Nu intenţionam să mă tocmesc în privinţa preţului, ca apoi să-mi fac griji că banii s-au dus când misiunea era abia la jumătate.

— Voi ne cumpăraţi pe noi, am spus, vă ocupaţi aşa cum scrie la carte de partea financiară, iar noi ne vedem de treabă cu partea militară.

— Să vedem cum se distribuie cele 326.000 de lire... începu Valner.

— Nu se distribuie pentru dumneata, am spus eu, tăindu-i macaroana. Este cazul să ştiţi doar atât : mai iau cu mine încă şase oameni. La sfârşitul misiunii fiecare primeşte o bonificaţie de 25.000 de lire. Şi vă spun asta pentru că va trebui să depuneţi câte 25.000 de lire în şase conturi separate înainte să pornim la drum.

— 25.000 de lire este o bonificaţie foarte frumoasă, mormăi americanul.

— Specialiştii vor o plată grasă. Mă duc după cei mai buni. Dacă aş vrea cizmele pe care le-aţi trimis voi în Angola, am spus uitându-mă fix la american, i-aş putea obţine pentru 1.000 de lire pe lună. Când s-ar termina misiunea, am plăti un milion de dolari pentru răscumpărarea... celor care ar mai trăi.

Cei cu finanţele sunt cei mai bogaţi oameni din întregul joc. În mod tipic, se află într-o poziţie prin care păstrează diferenţa dintre costurile reale ale unei operaţiuni şi ceea ce şeful acceptă să plătească. Am cunoscut cazuri când au scos un milion de dolari dintr-o afacere de două milioane de dolari. Ofer întotdeauna un buget strâns, dar niciodată nu mă mişc fără un angajament scris substanţial. Există factori în fiecare operaţiune care nu pot fi niciodată luaţi în calcul. Dacă nu eşti protejat din punct de vedere financiar şi o treabă iese prost, oamenii te dau la o parte foarte repede. Te trezeşti aruncat, uitat în cine ştie ce loc bizar de pe glob. Oamenii aceştia ştiau că preţul meu nu era negociabil, dar merita să mă încerce.

— Să vedem, zise americanul, vrei jumătate jos.....

— Şi jumătate atunci când vă găsesc ? Nu, mulţumesc. Aduceţi-vă aminte, voi aţi venit la mine.

O groază de tipi fac câte o treabă, abuzează de buget şi îşi spun în sinea lor : „A fost fain“. Apoi aşteaptă mult

şi bine să se mai ivească altceva. Am reputaţia că nu profit de şef sau de cel cu banii. Serviciile mele sunt scumpe, dar preţul este corect şi îndreptăţit.

Am o companie de condus. Dacă urma să petrec următoarea lună sau următoarele şase săptămâni cu treaba asta, era normal să fiu plătit. Cele 70.000 de lire nu vor fi deloc numai profit pentru compania mea. Când conduci o operaţiune de felul acesteia, răspunzi de oameni până când se întorc acasă. S-ar putea să fiu nevoit să plătesc pentru reparaţiile din vreun bordel din Marsilia, să scot pe cineva pe cauţiune din închisoare, să plătesc îngrijiri medicale în cazul în care unul din noi ar fi fost rănit. Grija faţă de oamenii tăi este prima obligaţie în această meserie. Cât timp mă voi ocupa de această misiune, nu voi câştiga nici un bănuţ din altă parte. Şi compania mea, exact ca orice altă afacere, avea pe cap — salarii, note de plată pentru telex şi telefon, chirie. „Jumătate mai târziu“ e ceva ce încerci să vezi dacă ţine, dar nimeni nu o ia prea în serios.

— Cereţi mult, domnule Rivers, spuse israelianul.

— Am răspunderi. Trebuie să am grijă de oameni. Trebuie să garantez că misiunea va fi încununată de succes. E în joc reputaţia companiei mele. Poate că vă aşteptaţi să întâlniţi un cowboy, dar noi nu facem afacerile în felul acesta.

Cei trei se uitară unul la altul.

— Facem târgul, spuse israelianul.

Se ridicară şi se străduiră să zâmbească. Le-am strâns mâinile.

— Banii jos, banii înainte, banii garantaţi, am spus. Vreau 6.000 de lire acum. Depuşi în contul meu înainte să ies din cameră. În cinci zile, 170.000 de lire într-un cont pentru cheltuieli la care o Terţă Parte şi cu mine vom avea acces deplin.

— Ce înseamnă această Terţă Parte a dumitale.

— Un asociat de-al meu care are împuternicire asupra semnăturii mele. Să îi spunem agentul meu, în care am investit deplină autoritate pentru a acţiona în interesul meu. Îndată ce am adunat echipa, vreau de şase ori câte 25.000 de lire depuşi în conturi individuale cu angajament legal împreună cu garanţii că banii vor fi plătiţi la primirea instrucţiunilor din partea biroului meu. Voi da aceste

instrucţiuni la întoarcerea noastră. În eventualitatea morţii mele, sau a detenţiei mele, acest lucru va fi făcut de Terţa Parte. Oamenii mei vor şti că banii lor sunt în siguranţă chiar dacă noi suntem ucişi. Suma de o jumătate de milion pentru cheltuieli va sta într-un alt cont, la care vom avea deplin acces Terţa Parte şi cu mine. Dacă urmează ca Valner să fie legătura mea cu dumneavoastră, vreau ca el să controleze deschiderea tuturor conturilor şi să obţină toate instrucţiunile bancare, astfel încât să ştiţi exact ce se întâmplă cu banii dumneavoastră.

Nu au fost nici un fel de obiecţii. Nu aveam nici un contract, dar şefii erau acum legaţi de mine prin intermediul băncilor pentru 1.250.000 de dolari. Americanul s-a dus la telefon. O jumătate de oră mai târziu, bancherul meu a confirmat că cele 6.000 de lire erau depuse în contul meu.

— Domnilor, am spus, trebuie să pornesc la treabă. Mai sunt două chestiuni mărunte. Pentru a evita conflictele şi încurcăturile, vreau doar un singur om de legătură cu dumneavoastră.

— Eu voi fi acela, spuse Valner.

— Pentru a economisi şi timp, aş dori ca toate întâlnirile viitoare să aibă loc la Geneva.

Ne-am strâns din nou mâinile.

— Succes, spuse israelianul.

— Ne bazăm pe tine, Rivers, spuse americanul.

Am luat trenul până la Geneva să am mai mult timp de gândire.

3

Eram mai mult decât mulţumit de unul din aspectele înţelegerii noastre. Ştiind de la început cât mă vor costa oamenii, nu trebuia să mă duc la ei să negociez preţul. Trebuia doar să le spun cât vor câştiga. Orice om priceput va sări în sus de bucurie la o asemenea tranzacţie.

Pretenţiile pecuniare ale unui mercenar sunt de obicei direct proporţionale cu măiestria lui ca militar. Puteam face rost de un regiment de indivizi de mâna a doua

doar pentru patru sute de dolari *per diem*. Bieţii indivizi din Angola erau ucişi pentru patru sute *pe săptămână*. Ei însă nu erau mercenari ; azi erau sanitari într-un spital sau mecanici ; a doua zi se jucau de-a soldaţii. În cursul misiunii de la Hilton din Tripoli, bonificaţiile au fost doar de 10.000 dolari şi tipii aceia au fost arestaţi de carabinieri înainte ca măcar să apuce să iasă din Italia.

Exigenţele băneşti ale unui mercenar bun sunt cel mai adesea direct proporţionale cu datoriile lui. Iar băieţii din eşalonul superior solicită sume considerabile. Tipii pe care îi am în minte îşi foloseau salariile pentru a-şi plăti notele de plată de la club. Pentru ei patru sute pe zi nu însemnau nimic. Puteau cheltui suma aceasta pe drumul de întoarcere într-un bordel din Hamburg. Cei 25.000 de dolari aveau să fie capitalul lor de acţiune pentru restul anului. Era unul din motivele pentru care tipii aceştia veneau să lucreze pentru mine. O dată ce plecam într-o misiune, problema banilor era uitată. Toţi ne întorceam la o misiune într-o zonă de luptă. Dar puteau pleca având certitudinea că nimeni nu îi va trişa în legătură cu banii, că viaţa o să fie foarte bună când se vor întoarce.

Personal, aş fi putut trăi numai de pe urma unor asemenea operaţiuni, dar deţineam o firmă cu alt profil şi de aceea consideram aceste misiuni drept investiţii. Aveam grijă ca la sfârşitul fiecărui an să obţin un profit de pe urma firmei.

Mercenarii de frunte însă, trăiau de pe urma unei misiuni importante până la următoarea. Se antrenau toată ziua în cadrul unităţilor militare sau în săli de gimnastică pentru a se menţine în formă, iar nopţile şi le petreceau bând în cluburile şi cârciumile preferate. Şi câştigau mai mult decât un director de firmă mijlociu doar de pe urma uneia sau două misiuni pe an. Unul din oamenii pe care îi căutam era în Grecia, efectuând o muncă de body-guard la nunta fiicei unui magnat din marina comercială. Era plătit cu 2.000 de lire sterline pentru o muncă de trei săptămâni. La banii aceştia, nici un portărel nu avea să îi bată la uşă. Şi nici să îi apară numele pe lista datornicilor de la club.

Există o credință populară că în cele din urmă toți mercenarii sfârșesc prin a fi uciși. Nu-i chiar așa. Ceea ce fac ei este ca și cum ar fi în armată pe o durată de douăzeci sau treizeci de ani, numai că ei cunosc un pic mai multe acțiuni de luptă. Când avansează în vârstă, încep să se gândească să tragă linia, să își cumpere o cârciumă în Cornwall sau un butic pe Coasta de Azur.

Să îl luăm de exemplu pe Howie Hill. Howie este expertul meu în probleme de armament — fost instructor pentru arme de calibru mic, sergent major de regiment în cadrul forțelor SAS. Nu a împlinit încă cincizeci de ani. Conduce o mică firmă care constituie acoperirea pentru comerțul cu arme de foc pentru tirul sportiv. Timp de douăzeci de ani Howie s-a tot învoit și a revenit apoi de fiecare dată la regimentul său, pentru a participa la diverse acțiuni speciale. Acum e un pensionar fericit, cu o simpatică soție olandeză și o casă pe faleza care domină plaja de la Brighton. Cu banii de la armată, nu ar conduce un BMW. Iar soția lui nu ar sta la volanul unui Mercedes sport. Howie trăiește liniștit cu pensia lui de militar, în timp ce tot ceea ce îl înconjoară îi aparține și este plătit în întregime. Dacă îmi trebuie o pregătire de poligon, mă duc la Clubul lui de tragere. Dacă e nevoie să asamblez o armă specială pentru trageri de precizie, Howie mi-o face. Cea mai mare parte a timpului însă, Howie și-o petrece pescuind pe valuri de surf. Howie a știut cum să procedeze pentru a face ca meseria lui să fie rentabilă.

Cunosc alți tipi care câștigau sau pierdeau o mie de dolari la un joc de poker, iar acum lucrează ca oameni de pază pentru firma Purolator. Iar nopțile și le petrec povestind despre aventurile de odinioară.

Nu mă interesează deloc modul cum se comportă sau ce fac cu banii sau cu viața lor. Nu mă pot implica în asta. Tot ceea ce vreau de la un om când fac apel la el este să fie într-o anumită formă fizică și stare de spirit. În ziua următoare am luat trenul care mergea pe malul lacului Geneva ca să mă duc la biroul din Valles al firmei mele. Valner mi-a telefonat înainte de prânz și ne-am întâlnit în seara aceea, în Crans. Am luat cina la restaurant și apoi am lucrat toată noaptea la detalii. Legături telefonice și telex, numere de conturi bancare, proceduri bancare. Valner mi-a dat un număr la care îl puteam contacta la München. Am stabilit cum să luăm legătura printr-un cod personal. A doua zi dimineața devreme, am luat împreună trenul până la Geneva și ne-am despărțit la capăt de linie. Eu am stat două zile la Geneva și Valles cu afaceri și apoi am plecat cu avionul la Londra.

Eram în biroul din Anglia când am primit un telefon interurban. La aparat era Valner.

— Trebuie să te văd imediat, spuse. Așteaptă-mă diseară la Londra.

Ne-am întâlnit la Hotelul Dorchester.

— Cât de repede îți poți planifica intrările bancare ? m-a întrebat.

— De ce ?

— Deoarece operațiunea s-a schimbat în elementele ei de bază, spuse.

— Ce vrei să spui ?

— Capul familiei nu mai poate ieși din țară. Iar ceilalți nu se află în Teheran.

— Unde dracu' sunt ?

— În afara orașului. Într-o casă conspirativă. Dar nu-și pot păstra locul mult timp.

— Ce înseamnă asta „Capul familiei nu mai poate" ?

— Nu-ți pot oferi nici un amănunt.

— Trebuie. Nu ne băgăm ca chiorii în treaba asta.

— Bătrânul a fost executat ieri. Ceilalți trei sunt fugari. Te poți duce imediat la Geneva să rezolvi problema conturilor bancare astfel încât să putem începe misiunea ? Eu va trebui să dispar repede pentru a coordona treaba aceasta. Poți grăbi lucrurile ? Valner încerca să rămână calm, dar timbrul vocii îi trăda îngrijorarea.

— Să ne oprim chiar aici. Vreau o informare completă chiar acum. Înainte să mergem mai departe. Din ceea ce îmi spui, scenariul nu mai este valabil. Dacă va trebui să întocmesc un altul, trebuie s-o fac de la ultimele informații disponibile.

— Mâine, promise Valner. Întreaga poveste.

Am decolat imediat către Geneva. Imediat după ora unsprezece am intrat în bancă unde ne aștepta bancherul meu. Într-o oră am aranjat tot ceea ce era de aran-

jat la bancă ; confirmările bancare vor sosi a doua zi dimineaţa. Banca ştia cum să mă contacteze prin Terţa Parte din Geneva. La ora unu eram la bordul unui avion în drum spre München.

Am petrecut noaptea într-o casă conspirativă din inima oraşului, apoi ne-am înapoiat devreme a doua zi dimineaţa la aeroportul din München, unde ne aşteptau israelianul şi americanul. În aer se simţea panica. Lucrurile se precipitau. În mod clar se întâmplase ceva rău.

Am mers cu maşina într-o tăcere totală până la o proprietate uriaşă de la periferia Münchenului. Am trecut de o poartă păzită şi am urcat pe o alee cu pietriş, printre două rânduri de copaci, care se termina la poalele unei coline cu o pantă uşoară, încoronată cu un conac gotic din secolul al nouăsprezecelea, compus din cincizeci de camere sau chiar mai multe. Am parcat printre vreo zece alte Mercedes-uri şi BMW-uri, majoritatea cu numere de „Corp Diplomatic" şi am mers pe jos ultima sută de metri până la casă. Locul vibra de mişcare ; germani de vârstă mijlocie cu costume cu o croială clasică purtau discuţii serioase cu tineri arabi îmbrăcaţi în blugi şi pulovere ; bărbaţi cu faţa măslinie din zona Mediteranei, a căror ţinută purta semnul invizibil al oficialilor de stat, au adus din parcare genţi diplomatice burduşite ; două italience discutau în engleză cu o pereche japoneză.

Pretutindeni plutea o atmosferă ciudată, fiecare grup părea să facă un efort conştient pentru a-i ignora pe ceilalţi. Aici se afla punctul de comandă pentru o acţiune uriaşă ale cărei ramificaţii nu le puteam preciza. Locul acesta nu se ivise ca o ciupercă după ploaie. Avea regulile sale proprii ; metodele sale standard de acţiune. Avea acel aer de siguranţă de sine care însoţeşte încrederea faţă de poziţia avută. Totuşi, aveam sentimentul incert că existau aici interese disparate — chiar conflictuale ; că acest domeniu era un teren neutru unde duşmanii erau legaţi într-un ansamblu mai mare decât componentele sale ; că aceşti duşmani ajunseseră la un modus vivendi prin care pur şi simplu îşi ignorau reciproc prezenţa.

Deşi înăuntru se aflau pretutindeni oameni, am păşit printre ei de parcă eram invizibili. Am intrat într-un salon mare, am închis uşa şi ne-am trezit în mijlocul unei informări ample asupra misiunii. Deşi în casă s-a auzit în permanenţă mişcare în timpul celor câteva ore cât am stat acolo, aceasta nu ne-a afectat deloc şi eram convins că nu privea misiunea noastră.

Oamenii care mă însoţeau se grăbeau deja. Pe o masă enormă de marmură erau întinse hărţi ale zonei Mediteranei şi Orientului Mijlociu. Cei trei bărbaţi erau nervoşi. Mi-au cerut să îi pun la curent cu ultimele detalii, dar nu le puteam spune nimic. Nu ajunsesem încă la faza importantă de a aduna o echipă. Mă aflam la Londra exact în acest scop atunci când telefonase Valner.

— Oameni buni, mai bine aţi înceta să mă pisaţi cu întrebări, le-am spus, şi aţi începe să-mi spuneţi cum stau lucrurile.

— Familia după care vă duceţi este de evrei, spuse Valner. Tatăl a fost luat alaltăieri de membri ai miliţiei revoluţionare. A fost executat ieri dimineaţă.

— Este vorba de un progrom ?

— Nu suntem siguri. Aşa credem. Ayatollahul este un antisemit fanatic. Tatăl a fost foarte apropiat de şah. Ultimul din cei mai bogaţi oameni din Iran. Acuzaţia ce i s-a adus a fost de profitor. Au rămas în urma lui doi fii şi un nepot. Ei sunt iepurii voştri.

— *Iepurii ?*

— Acţiunea a fost codificată cu numele de *Iepurii Albaştri.*

— Doreaţi ca eu să-i scot pe evrei din Iran şi să-i duc în Irak ?

— Era unul din planuri.

— Al dracului de tâmpit.

— Nu am vrut niciodată s-o faceţi.

— De aceea îmi şi fac planurile mele proprii. Pentru că oamenii îţi spun un lucru şi se aşteaptă ca tu să faci altceva. Deci mă duc după *iepuri,* nu ? Vorbiţi-mi despre ei.

— Doi fraţi în vârstă de douăzeci şi opt şi douăzeci şi doi de ani ; vărul lor are douăzeci şi unu. Ştiu că veniţi.

— De ce este aşa de important să-i scoatem din Iran ?

— Sunt pe listele morţii. Ale revoluţionarilor şi ale OLP*-ului.

— Dar ce se întâmplă cu restul evreilor din Iran ?

— Nu-i putem scoate pe toţi.

— Aveţi la etaj un iubitor de oameni al dracului de bogat, am zis arătând cu capul spre plafonul acoperit de fresce aurite, dacă aceşti trei indivizi merită o operaţiune de o asemenea amploare. Care-i restul poveştii ? Ce altceva ar trebui să mai ştiu despre ei ?

— Nimic. Cel care răspunse a fost israelianul.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl ? Cum de a fost prins ? Reţeaua voastră a fost descoperită ?

Cel mai mare factor necunoscut se afla încă în afara controlului nostru ; aceasta era situaţia curentă din Teheran. Era încă teribil de instabilă acolo. Revoluţionarii se luptau deja între ei, stânga împotriva dreptei, în timp ce toată lumea îi căuta pe oamenii Şahului, agenţii Savak-ului ** şi pe oricine altcineva care avea ghinionul de a se găsi pe o listă de fugari.

— Nu, nu era cu ceilalţi trei. Se afla sub stare de arest la domiciliu, la Teheran. Revoluţionarii credeau că băieţii sunt plecaţi din ţară. Tatăl a fost pur şi simplu reţinut şi apoi executat. Avem acum informaţii sigure că revoluţionarii au aflat că *iepurii* sunt încă în ţară.

— Cât de eficientă este reţeaua voastră din Iran ?

— Nu este reţeaua noastră.

— O să reformulez. Cât de eficientă este reţeaua din Iran ?

— Bakhtiar a dispărut, nu ? Şi toată lumea din ţară îl caută. Va apărea teafăr în curând în Europa. Există un canal sigur.

— Unde sunt *iepurii* ?

Israelianul trase o hartă spre noi.

— Marshun, spuse. Un orăşel de lângă Qazvin, lateral faţă de autostrada către Rasht.

Qazvin era un oraş mare la o sută de kilometri la nord-vest de Teheran. Am studiat harta cu atenţie.

* Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei. (N.Tr.)
** Savak — serviciul de securitate iranian din perioada domniei Şahului Pahlavi. (N.Tr.)

— Erau în drum spre Rasht, pe coastă, am zis, şi nu au reuşit să ajungă acolo.

Nu răspunse nimeni. Americanul îmi înmână trei fotografii. Poate că *iepurii* aveau într-adevăr peste douăzeci de ani, dar Valner avusese dreptate să îi numească băieţi. Atitudinea lor, îmbrăcămintea, grădina din fundal emanau luxul şi o viaţă dulce care nu îi ajutase să fie pregătiţi pentru ceea ce întreprindeam noi. Am pus deoparte fotografiile.

— Nu o să am nici un ajutor din partea băieţilor. Sunt deja pe jumătate hotărât să vă abandonez, am spus. Nu aţi putut să împiedicaţi ca bătrânul să fie arestat. Ce fel de securitate îmi puteţi oferi în Iran ?

Reţeaua este intactă. Case conspirative. Bani. Sisteme de legătură. Arme. Sprijin.

— De unde ştiu că pot avea încredere în oamenii care o conduc ?

— Poţi să ai încredere în Mirza spuse americanul zâmbind sec. El conduce secţia operaţii.

Mirza şi cu mine mai acţionasem împreună. Era căpitan în marina iraniană şi avea legături extrem de bune. Îi puteam încredinţa propria mea viaţă. Dar asta nu le-am spus-o acestor oameni.

— Ce propuneţi ? am întrebat.

— Ne place încă ideea camioanelor, spuse americanul.

— Ca să mergem unde ?

— Există multe locuri bune. Irakul nu era o idee chiar aşa de proastă cum credeţi, spuse Valner. Există încă o reţea de evrei în ţară. Dacă reuşeşti să îi treci frontiera, îi putem introduce în reţea. Duceţi-i la Bagdad.

— Grozav, am spus. Ce-or să facă atunci când vor ajunge la Bagdad ? Să deschidă un stand în bazar ? Vreţi să-i scoateţi din Iran, nu să-i ţineţi acolo. O să-i duceţi la aeroport într-o limuzină şi o să-i puneţi la bordul unui avion spre Europa ? Turcia este un alt fir pierdut. Dacă sunt fugari, acolo este locul unde o să-i caute. Uitaţi-vă la hârtiile voastre. Între Teheran şi Turcia este cea mai mare concentrare de forţe de securitate din ţară. Dacă vom folosi camioanele, vor trebui să rămână ascunşi până vom ajunge la Frankfurt.

— Asta ar putea dura o săptămână. Vrei să stea sub prelata unui camion timp de o săptămână ? se răsti americanul.

— Două, poate trei săptămâni dacă rămâne camionul în pană. Două săptămâni într-un camion este mai bine decât o oră într-o închisoare iraniană. Prima voastră sarcină este să vă întoarceți la iubitorul vostru de oameni și să-i spuneți că o să-l coste o groază de bani. S-au gândit că deveneam lacom.

— Nu vreau nici un bănuț mai mult pentru mine sau pentru oamenii mei. Dar cu fugarii aceștia, prețul pentru toate celelalte pur și simplu a crescut. Va trebui să încorporați în buget suma aceea de siguranță de o jumătate de milion de dolari și să înființați un alt fond de siguranță de o jumătate de milion de dolari.

— Cât de repede puteți pune planul la punct ? întrebă Valner.

— Mă gândeam la trei săptămâni.

— De ce nu te gândești la trei ani. Pentru *iepuri* oricum nu va mai conta. Până atunci vor fi morți. Nimeni nu poate garanta o casă conspirativă timp de trei săptămâni. Poți să pregătești acțiunea în două săptămâni ? întrebă Valner.

— Poate. Nu pornesc până nu voi obține confirmarea existenței fondurilor în bancă.

Israelianul mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie. Apăsă o sonerie. Intră un bărbat în uniformă de grădinar.

— Expediați imediat, îi spuse israelianul grădinarului. Poți să dai drumul la acțiune, îmi spuse.

Timp de câteva ore am lucrat aplecați asupra hărților. Americanul mă puse la curent asupra status-quo-ului militar — dispersarea trupelor, rolul lor în revoluție, conflictul din comandamentul general, raportul cu milițiile revoluționare. Israelianul mă conduse stradă cu stradă pe o hartă a Teheranului, indicând blocajele rutiere, casele conspirative, cazărmile poliției și chiar cinematografele și stadioanele de fotbal unde o mulțime bruscă putea să împiedice trecerea. Mă informă în legătură cu măsurile de siguranță pentru oamenii mei cât vom fi la Teheran prin intermediul organizației lui Mirza. Am aranjat modalitățile de transport până la și de la casele conspirative.

— Ce facem în privința securității celor două camioane în timpul călătoriei spre sud ? am întrebat.

— Am penetrat vama iraniană la frontiera turcă. O să treacă fără nici o problemă. Toate vehiculele străine din Iran trec dintr-un punct de control într-altul numai pe bază de autorizații contrasemnate și de permise de călătorie. Când camioanele vor ajunge la Teheran, trebuie să aștepte într-o parcare oficială pentru camioane înainte să se deplaseze în orice altă direcție. Șeful de echipă de acolo este omul nostru.

— Voi lua o echipă de șase oameni am spus, dar contez pe ei, în principal, pentru sarcini de pază și luptă. Premisa inițială a fost că *iepurii* ne vor fi predați. Acum trebuie să mergem să îi luăm. O să am nevoie de ajutoare considerabile. Nu vreau să abat unul din camioane de pe autostradă ca să meargă până la Marshun pentru a-i lua. Trebuie să ajungem acolo în alt fel.

— Vom aranja noi transportul, promise Valner. Am dezbătut problemele în sus și în jos toată noaptea. La primele raze de lumină, un Mercedes silențios mă duse înapoi la aeroport. Am prins o cursă de navetiști spre Londra.

M-am întâlnit cu Santa la o cafea grecească din Earl's Court. Santa urma să fie omul meu de legătură cu echipa. Santa este numele codificat pe care îl dau eu unui bărbat cu multe talente. Oficial, este un om care lucrează înr-un birou guvernamental, cu un rang și un titlu care nu ar atrage atenția unei dactilografe nemăritate. Totuși, prezența numelui său pe un document a făcut să se încrețească fruntea multor secretari de cabinet. Santa lucrează pentru ministerele de externe și interne în calitate extraoficială, ca om de legătură între cei ca mine și oameni din cadrul infrastructurii guvernamentale. Santa îi cunoaște pe cei din SAS și pe cei din SBS * care sunt în căutare de acțiuni de intervenție. Îi angajează iar apoi folosește „rețeaua camarazilor de odinioară", pentru a asigura eliberarea din unitățile lor. El aranjează cumpărarea armelor care altfel sunt inaccesibile sau cu acces limitat. Apoi trece întreaga afacere prin *Box 500.*

* SBS — echivalentul din marina britanică al comandourilor SAS. (N.Tr.)

Box 500 — Comitetul — este un comitet de lucru care se întrunește zilnic pentru a schimba informații între toate organismele de informații britanice din cadrul MI-5, MI-6, SAS, Secția specială, Scotland Yard. Comitetul reprezintă o forță în sine. Fără aprobarea sa tacită, nimeni nu face un pas într-o misiune ca a noastră. Dacă sunt de partea ta, vei avea acces la resursele unei organizații de excepție, curajoasă și plină de imaginație, la fel de bună ca oricare alta din lume.

Santa și cu mine avem o istorie lungă. Ne-am salvat reciproc viețile. Lucrează din când în când pentru compania mea. Când puneam la punct un nou dispozitiv care permitea trăgătorului să vadă pe timp de noapte, am avut nevoie de un dispozitiv telescopic, cu demontare rapidă, pentru carabina englezească SLR — carabina cu auto-încărcare. Santa a luat una cu „împrumut" special pentru mine. Firma mea i-a făcut repede o schiță și Santa a dus-o repede la depozitul de armament înainte să i se vadă lipsa. În cadrul operațiunii de-acum Santa urma să mă îndrume asupra disponibilității oamenilor pe care voiam să îi folosesc — unde se aflau, ce făceau, care își rupseseră picioarele în salturi cu parașuta în lunile de când nu îi văzusem ; va sta de vorbă cu oamenii, apoi mă va ajuta să adun echipa, va acționa ca ofițer pentru cumpărarea echipamentului și a armelor. Și, cel mai important, ne va apăra spatele în Anglia cât timp eram plecați. Pentru acest lucru, urma să primească un onorariu de 2.000 de lire sterline.

I-am spus lui Santa întreaga poveste. În timp ce îmi conturam planurile pe care le tot revedeam febril de câteva zile, am văzut cum ochii lui Santa se închideau până au devenit două deschizături înguste.

— Ceva e putred aici, spuse.

O neîncredere instinctivă pe care o nutrisem de la începutul întregii afaceri începu să iasă la suprafață. Cu fiecare zi de supraviețuire în această meserie nasul îți devine sensibil la asemenea lucruri.

— S-o luăm de la cap, spuse el.

Santa mă bombardă cu întrebări timp de două ore. Meseria lui era să obțină tot ceea ce mi se spusese sau mi se dăduse de înțeles, începând cu prima întâlnire. Am

analizat materialul împreună pentru a stabili ceea ce era probabil fals sau menit să întindă o capcană cuiva.

— Asta-i tot ceea ce ți-au spus despre familie ? a întrebat Santa.

— Doar că sunt trecuți pe o listă a morții și că trebuie scoși din țară.

— Nivelul de interes față de acești trei *iepuri* este mult prea mare pentru gustul meu, spuse. Valner ți-a spus că or să fie în siguranță în Germania ? Atunci autoritățile germane cu siguranță că știu despre ei. Guvernele nu aprobă sosirea unor posibili refugiați aflați pe o listă a morții dacă nu au un motiv foarte bun. Repetă ceea ce ți-a spus Valner despre recuperarea și predarea lor.

— După ce vom aduce băieții de la Marsham, nu-i putem scoate direct din țară. Trebuie să-i predăm organizației lui Mirza la o casă conspirativă din Teheran. Trebuie să le garantăm că vor rămâne cel puțin o zi cu *iepurii* înainte să-i scoatem.

— Ce explicație ți-au dat ?

— Nici una. Că trebuie să vadă băieții.

— Ce posibilități vezi aici ?

— *Iepurii* sunt și pe o listă a lor. Au nevoie de ceva de la ei, probabil informații. După ce le vor obține, pot fi uciși cu nerușinare. Nu vor să se vadă că o fac ei, așa că angajează oameni din afară care să le predea *iepurii*. O dată ce au lichidat băieții pot să ne lichideze și pe noi.

— Ce șanse acorzi unui asemenea plan ?

— O probabilitate foarte mică.

— De ce ?

— Dacă vor doar predarea băieților, pot s-o obțină mult mai ieftin decât noi. Totuși trebuie luată în considerare și această posibilitate și ținut cont de ea.

— Israelianul ți-a vorbit de pașapoarte false pentru *iepuri* de îndată ce veți ajunge în Europa Occidentală. Dorește ca noi să aranjăm acest lucru ?

— Nu, el o să se ocupe de ele.

— Refugiații obișnuiți nu se ascund sub identități false. Poate exista un resentiment împotriva lor acasă, dar o dată ce au fugit, sunt deobicei lăsați în pace. Statele revoluționare au mult mai multe de făcut decât să se

implice în vendete la distanțe mari. Cei pe care îi urmăresc sunt dușmani activi ai statului. Acești *iepuri* au de oferit ceva extrem de important doar pentru a fi scoși din Iran. Dacă nu pot apărea în Europa, sub numele lor proprii, atunci au ceva foarte important de ascuns. Cine știe pe cine amenință să pună într-o poziție jenantă ! Pe americani ? Pe israelieni ? Pe nemți ? Dacă oamenii voștri le acordă identități false și apoi îi lichidează nu o să li se observe lipsa. Ceva îmi spune că *iepurii* vor dispărea de pe fața pământului.

Toate acestea erau o analiză extrem de plină de imaginație, dar era exact lucrul pentru care îl plăteam pe Santa și care în trecut îmi salvase viața.

— Vreun sfat ?

— Să ne apucăm de lucru la „variantele opuse", spuse Santa.

Crearea de „variante opuse" este un procedeu standard pentru Santa și pentru mine în orice misiune. Elaborăm un plan de acțiune care să dea satisfacție patronilor. Apoi ne construim un plan paralel la care putem apela oricând, un plan secret, cunoscut doar de organizația noastră.

— Am nevoie de două camioane, am spus, de două camioane mari de teren, fiecare cu un compartiment secret suficient de mare în care să ne putem ascunde timp de două săptămâni.

Câmpurile petrolifere iraniene erau aprovizionate prin transporturi terestre din Europa Occidentală. Noi vom trimite camioanele încărcate cu mărfuri, pe rutele comerciale terestre normale, pe unde nu vor atrage atenția ; ale noastre nu vor fi decât două în convoaie de câte cincizeci de camioane, ceea ce este ceva banal pe șoselele iraniene.

— Arme ? întrebă Santa. Ce greutăți prevezi ?

— OEP-ul dorește moartea *iepurilor* la fel ca și iranienii.

— Sunt foarte mulți membri ai OEP-ului pe teren, îndeosebi în sud. Ei sunt virtual autonomi. Ucid iranienii rămânând nepedepsiți. Ticăloșii aceștia sunt neînduràtori. Să nu te aștepți decât la necazuri când vor descoperi că ați fugit cu țintele lor.

— Singurul loc unde prevăd probleme deosebite este la preluare.

O acțiune se împarte în capitole și subcapitole, apoi iarăși în subcapitole și alte subcapitole. Acțiunea, într-o descriere cât mai concisă era să preluăm *iepurii* pe teren, să îi ducem la o casă conspirativă din Teheran și apoi să decidem dacă să îi scoatem ca grup sau câte unul și în ce direcție să ne deplasăm. Momentele periculoase erau la preluare, în timpul cât stăteam în casa conspirativă din Teheran și cât ne deplasam în apropierea oricărei frontiere pe care am hotărât să o traversăm. De-a lungul traseului, oriunde se putea întâmpla ceva rău. Dar prevezi aceasta în punctele critice. Apoi hotărăști ce fel de apărare ai. Am hotărât că nu aveam nici una. Aici nu era Vietnamul, unde puteai fi în spatele liniilor dușmane dar aveai informații despre câmpul de luptă, ajutor din partea unei jumătăți de duzină de unități din zona ta, preluare cu elicopterul în caz de situații de urgență. Aici am fi o celulă înăuntrul Iranului, cu toată lumea împotriva noastră.

În următoarele trei zile Santa și cu mine ne-am întâlnit de câteva ori, în timp ce ne asigura trecerea prin Comitetul celor 500. Santa mi-a arătat un raport secret al Comitetului cu privire la situația curentă din Iran. Era alarmant. Tot ceea ce citeam sugera un mod de acțiune realmente abject atât din partea „prietenilor" cât și a dușmanilor. Rețeaua Mirza își preda proprii ei oamenii pentru a-i recupera pe alții din mâinile poliției.

Santa nu dădea dovadă de cavalerism prin faptul că îmi furniza informații secrete. Știa că nu voi pune într-o poziție compromițătoare guvernul englez. Era chiar posibil să fiu considerat un furnizor neștiutor de pe lângă mecanismele oficiale care putea fi eliminat dacă era necesar. Se putea ca această întreagă operațiune să fi fost aprobată sau chiar să emane de la guvernul britanic. Dar despre o asemenea acțiune nu se vorbește pe față nici chiar la nivelul Comitetului 500. Se vorbește în șoaptă în conversații de la om la om până când se realizează un consens de păstrare a tăcerii. Furniza Santa celor din Comitet tot atâtea informații câte îmi dădea mie de acolo ? El

avea o prioritate, și aceasta era loialitatea față de guvernul englez. Dar noi eram și prieteni apropiați.

Santa nu ar face nimic împotriva dorințelor guvernului englez. Ce informații mi se dădeau mie erau cernute într-o asemenea măsură încât, dacă decidea că ceva i-ar putea compromite pe britanici, el ar cere mai întâi aprobare. Acesta era un domeniu care solicită cea mai mare măiestrie diplomatică. Santa nu ar merge până acolo încât să le aducă la cunoștință acțiunea mea. Dar în culisele Comitetului ar avea loc discuții care i-ar permite să obțină o oarecare cooperare sau un refuz. Când i-am solicitat lui Santa sprijinul pentru acțiune, toată lumea a avut de câștigat. Ar fi fost avertizat dacă mi se întindea o capcană. Aș fi fost flituit dacă guvernul britanic nu dorea să se întâmple ceva anume. Era un fel de societate de protecție reciprocă ce acționa când lumea știa ce se întâmplă. S-a oferit să-mi facă legătura cu a doua rețea din Teheran. Am refuzat politicos. Am vrut să mențin acțiunea cât mai secret posibil.

Santa avea multă experiență în privința vieții în deșert și îmi oferea un bun prilej de a-mi verifica planul. Voiam să îi prezint totul înainte de a-mi întâlni oamenii. Era posibil să am cu ei o discuție privind detaliile, dar nu va avea loc nici o dezbatere în legătură cu acțiunea propriu-zisă.

— Cum vă duceți la Teheran ? întrebă el.

— Ca civili, am spus. Echipamentul poate fi cărat cu camioanele. Putem intra ca echipă de filmare.

— Momentan camerele de filmat sunt foarte nepopulare în Iran, spuse Santa. O să vă procur niște documente. Națiunile Unite. Crucea Roșie ! Ceva în genul ăsta. Pe cine vrei în echipă ?

— Davis...

— Jack ?

— Da. Danny Swann. Deal Gill, Frew Freeman...

— Cine-i ăsta ?

— Un protejat de-al lui Gill de la Serviciul Special Nautic. Frații Verbruggen.

— Gemenii ? Atunci o să-ți trebuiască și grenade. Sunt amatori de grenade.

— Crezi că ai putea să ne procuri câteva grenade care imobilizează ? Santa furnizase grenade folosite de germani în timpul raidului asupra aeronavei deturnate la aeroportul din Mogadiscio, grenadele care i-au asurzit, i-au orbit și i-au blocat pe teroriști.

— Nici nu se discută.

— Care-i statutul acestor indivizi ? am întrebat.

— Pe gemenii Verbruggen nu-i cunosc. Va trebui să-i contactezi tu. Davis, Swann și Gill sunt, după câte știu eu, disponibili cu toții. Nimeni nu este rănit.

Într-o singură după-amiază, Santa și cu mine i-am contactat pe toți prin telefon. Am trimis la Anvers două bilete de avion pentru cei doi Verbruggen. Ceilalți au venit la Londra cu trenul. Am convocat o conferință la cabinetul medical de pe strada Great Portland. Aparținea unui doctor în rezervă care lucrase în Serviciul Special al Aviației și care ne cosea rănile atunci când cineva era rănit. Înainte de întrunire, am trecut să-i fac o vizită fiecăruia dintre ei pe măsură ce ajungea în oraș.

M-am întâlnit cu cei doi Verbruggen la gara Victoria. Nu erau gemeni identici, deși personalitățile lor păreau uneori la fel de asemănătoare ca și boabele dintr-o păstaie. Făcuseră armata împreună în corpul belgian de parașutiști, fuseseră în Angola și în Congo. În ciuda numelor lor flamande, erau valoni. Vorbeau perfect englezește, deși cu un puternic accent franțuzesc și se luau în zeflemea permanent în limba franceză. Yves lucra acum ca ofițer de informații pentru Legiunea Mobilă sub comanda maiorului Pinte. Marcel era proprietarul unui bar pe undeva. Odată, Pinte și frații Verbruggen mă ajutaseră să trec niște materiale prin Belgia, pentru o acțiune anti-teroristă și știam că amândoi sunt niște bărbați grozavi.

Ca de obicei, am fost surprins să văd cat de tineri arată. Gemenii se apropiau acum de vârsta de patruzeci de ani. Yves era înalt și zvelt, purta ochelari cu ramă groasă și avea un păr zbârlit, căzut peste urechi, care întotdeauna părea umed. Marcel era mai scund și mai îndesat, cu o față ca a unei pisici siameze. Amândoi erau oameni liniștiți în lumea civilă, dar când erau într-o acțiune iubeau râsul și glumele și o încăierare zdravănă din când în când. Amândoi erau amatori de femei. Yves era

probabil cel mai stabil dintre cei doi, ancorat într-o căsătorie trainică. Marcel era un burlac hoinar.

Cu un an în urmă, ne confruntasem într-o cârciumă din Southwark cu o ceată de marinari beți, din marina comercială irlandeză. Când fluierăturile lor părură să fie adresate unor surzi, Marcel se ridicase încet în picioare și se dusese la conducătorul grupului.

— *Allo, chérie*, spuse el. Dă-mi un pupic mare, zise el aplecându-se și în același timp lovind nasul irlandezului cu degetul arătător cu un zgomot care semăna cu zdrobitul unei muște. Izbucni un adevărat infern. Irlandezii nu au aflat niciodată că se încăieraseră cu doi din „Comandoul celor patruzeci" al lui Mike Hoare. Acum Yves și Marcel se repeziră să mă îmbrățișeze. Din încăierarea aceea Yves avea încă o cicatrice deasupra ochiului drept.

— *Allo*, Gayle ! Ce mai faci ?

— Grozav.

— Ai ceva pentru noi ?

— Nemaipomenit. O groază de bani.

— Așa cum te știu, asta înseamnă o aventură grozavă ?

— Mă străduiesc.

I-am lăsat într-o locuință particulară, apoi am dat fuga cu taxiul la întâlnirea cu Santa, Jack Davis și Danny Swann.

— Rivers, spuse Davis salutându-mă scurt cu o mișcare a capului.

— Bună, Davis, am zis.

Ne-am strâns mâinile cu o răceală care se înrudea cu reticența. Davis și cu mine mai lucrasem împreună și înainte și aveam mare respect pentru el ca militar. Dar personalitățile noastre pur și simplu nu se potriveau, așa că păstram relațiile dintre noi la un nivel pur profesional.

Davis era ofițer de rezervă în SAS, cu rangul de căpitan, promovat de la bază. Era un bărbat frumos și spilcuit. Îmi spusese odată, la o cârciumă, că semăna un pic cu Errol Flynn : multe femei erau de acord cu această apreciere. Dovedea mai puțină încredere în sine în mediile de comandă, unde originea lui muncitorească constituia un motiv de jenă. Deși acum se apropia de cincizeci de ani, încă mai lucra ca instructor de pregătire fizică, ceea ce oferă o imagine despre forma lui fizică.

— Despre ce este vorba ? întrebă el.

— O să-ți intre nisip în cizme, i-am promis.

Davis zâmbi. Lucrase zece ani ca locțiitor în trupele regulate dhofareze ale sultanului Omanului, care se luptau cu rebelii, cu yemeniții din nord și cu consilierii sovietici. Davis era un luptător minunat de deșert și vorbea curent araba.

Era ceva mai puțin minunat pe frontul casnic. Viața lui personală era un haos ; din acest motiv nu aveam niciodată încredere totală în Davis decât atunci când ajungeam în zona de luptă. Viața lui consta dintr-un iureș nebunesc între o nevastă și familia din Portsmouth, o soție și familia la Henley-pe-Tamisa, aventuri ocazionale cu soțiile altor bărbați, cârciumi și cazarmă.

Danny Swann era cu totul altceva. Ne-am salutat cu o strângere de mână călduroasă.

— Ce mai fac Dorothy și copiii ? am întrebat.

— Bine, răspunse. Cel mic devine un timonier de prima mână.

Singurul hobby al lui Swann era navigatul. Făcuse parte din echipajele unora din cele mai rapide iahturi din țară. Și-a început cariera militară la vârsta de paisprezece ani ca băiat de trupă. Participase la câteva acțiuni ca parașutist, iar acum era sergent în SAS. Petrecuse mai mulți ani în Emirate, era un as al volanului și bun conducător de caravane în deșert. Veteran al forțelor britanice din Irlanda de Nord, era obișnuit cu tehnica urbană a războiului, o pricepere la care era posibil să facem apel în Teheran. Avea o înălțime mijlocie, o construcție fizică potrivită a cărei putere nu se ghicea de sub haine, un păr castaniu ușor înspicat și trăsături pe care le uitai imediat. Arăta și vorbea mai mult ca un funcționar de bancă decât ca superbul ofițer operativ ce era. Bun părinte și soț credincios, era extrem de mulțumit de viața pe care o ducea în căsuța lui din Hereford, militar profesionist fără ambiția de a fi altceva, Swann era un om cu o putere deosebită de analiză pe câmpul de luptă deoarece avea încredere în propria lui pricepere. Era stabil, sigur și foarte dârz.

— Să ne mișcăm repede, Gayle, spuse el. Vreau să mă întorc pentru cursa de nave de la Fastnet din august.

Pe Gill și pe Freeman i-am găsit în holul hotelului Hyde Park. Gill era un bărbat lat în spate, cu un trup zvelt și musculos ca al unui luptător ; mă întâmpină cu o strângere de mână care îmi taie circulația sângelui până în vârful degetelor.

— Mă bucur să te văd, Rivers, spuse înfigându-și degetele ca niște cercuri de oțel în umărul meu, într-un gest de prietenie.

Dean Gill era omul cu cea mai mare experiență din echipa mea. Ca și Swann, se înrolase ca băiat de trupă și avea deja peste treizeci de ani de serviciu activ ca soldat în trupele de șoc ale Marinei Regale. Acum era la Poole, instruind băieții din SBS (Unitatea Specială Nautică), o elită recrutată dintre cei mai buni membri ai comandourilor. Probabil că SBS-ul este cea mai bună unitate de infiltrare, prin debarcare pe țărm, din lume și învățaseră lupta neînarmați și aruncările în aer subacvatice de la Gill. Era un tip dur și rezistent. Putea să înoate distanțe uriașe sub apă sau la suprafață. Se putea lupta mai bine în apă decât un grup de comando obișnuit pe uscat. Avea dexteritate la arme mici dar, destul de incredibil, era un trăgător prost. Era un militar bun și un tip extrem de sufletist. Avea o căsnicie fericită, patru copii și o casă în Poole. Întreprindea puține acțiuni ca mercenar, dar se retrăgea din serviciul activ peste un an, așa că știam că e în căutarea unui punctaj maxim. Era detașat în străinătate, fiind la dispoziția regimentului douăzeci și patru de ore pe zi, așa că soția lui nu a fost uimită atunci când a plecat brusc să se întâlnească cu mine la Londra. Ea nu știa nimic despre vreo afacere particulară. Aș fi devenit nepopular în rândul familiilor dacă ar fi știut că le iau bărbații ca să efectueze asemenea treburi murdare.

— Ai vreo treabă bună pentru noi, Rivers ? întrebă Frew Freeman. Mi-ar plăcea un pic de mișcare. Și bani gheață.

Tonul era arogant, aproape sfidător. În mod evident era menit să impresioneze pe străinul pe care îl adusese cu el, un caporal cu fața proaspătă din unitatea lui.

Faptul că îl adusese pe străin reprezenta o încălcare serioasă a eticii profesionale. Nu mai lucrasem niciodată cu Freeman până atunci. Dacă nu i-aș fi cunoscut antecedentele, i-aș fi dat imediat afară pe amândoi. Cariera lui Freeman era o copie la indigo a celei a lui Gill cu douăzeci de ani mai înainte — sergent în SBS, Medalia Militară și Medalia pentru Servicii Deosebite. Ca tânăr soldat, Freeman lucrase sub comanda unui prieten apropiat de-al meu — Howie Hill, acum pensionat — conducător de echipe de câini în căutarea de gherile. Câinii alsacieni despărțeau luptătorii de gherilă, iar ei lichidau ceea ce rămânea. Erau oameni duri care trăiseră momente grele. Howie Hill fusese în SBS ceea ce era Gill astăzi, „bătrânul" unității. Gill îi spunea lui Howie „Tăticule". Acum Freeman îi spunea lui Gill „Tăticule". Ambii bărbați îi acordau lui Freeman cele mai mari note ca soldat. Freeman fusese de asemenea și într-un regiment de comando al Marinei Regale în Iran și vorbea *farsi*, ceea ce îl făcea singurul om din echipă care vorbea limba locală.

Cu toate acestea, găseam că omul este bombastic, un pic cam gură mare. Tipul de om căruia îi plac cârciumile, fie ca să golească o halbă dintr-o înghițitură, fie să crape capul cuiva.

— El cine e ? am întrebat arătând cu capul spre străin.

— Se numește Jackson. Din unitatea mea, spuse Freeman. A fost la Teheran. Cunoaște mecanismul și pe dinăuntru și pe dinafară.

— Echipa e completă, i-am spus lui Jackson.

— Jackson a făcut serviciul doi ani la pușcașii marini de acolo. La ambasadă. Știe cum acționează iranienii. Cunoaște întregul sistem administrativ.

— Buun. Data viitoare când o să am nevoie de un administrator la Teheran, o să apelez la el.

— Hei, Jackson este omul meu. I-am spus că este inclus în această acțiune. Dacă pleacă el, plec și eu.

Gill explodă.

— Poți să te duci în măta, cu băiatul tău cu tot, fecioraș, spuse el.

Freeman se calmă imediat. Jackson plecă fără să mai discute.

— Aici nu suntem în Parlament, i-am spus calm lui Freeman. Eu sunt ofițerul comandant și eu dau ordinele.

Dacă nu-ți plac eu, plata sau acțiunea, întoarce-te la Poole. Dacă rămâi în echipă, ascultă ordinele și vezi-ți de treaba ta.

Nu exista nici o animozitate în vocea mea după cum nu era nici în a lui Freeman când răspunse :

— Rămân.

Târziu în noaptea aceea ne-am furișat câte unul și câte doi în locuința din strada Great Portland. S-au făcut prezentările și ne-am strâns cu toții mâinile. Le-am făcut băieților o informare cadru. Doream ca data de începere a misiunii să fie peste aproximativ două săptămâni. Fiecare om ne-a spus ce echipament are și de ce anume avea nevoie pentru efectele sale personale. Cei mai mulți dintre ei aveau coarda de oțel proprie, cuțitul preferat sau baioneta favorită, bocanci de deșert — nimeni nu se duce în deșert cu bocanci noi. Tot echipamentul urma să fie adunat și trimis înainte în Iran cu camioanele. Puteam noi fi civili când intram în țară, dar dacă porneau luptele, se va vedea că suntem soldați. Nu prin uniforme și berete, și alte asemenea nimicuri. Dar, Dumnezeule, oamenii or să ne cunoască drept ceea ce eram.

Davis ceru o pereche de pantaloni din fir gros de bumbac urzit în patru ițe pentru mersul în deșert. Freeman dorea o raniță ușoară pentru deșert.

— Cine este omul de legătură prin radio ? întrebă Swann.

— Tu.

— Cât de complicate sunt aparatele ?

— Câteva emițătoare ușoare.

— Există unul franțuzesc care îmi place în mod deosebit.

— Doar să-i dai lui Santa specificațiile, i-am spus lui Swann, apoi m-am întors la grup. Arma voastră principală va fi noua carabină MP-5. Am scos la iveală un pistol mitralieră scurt, de nouă milimetri, care încăpea într-o servietă de dimensiuni mai mari.

— Le-a folosit toată lumea.

Băieții din grupurile de pușcași marini nu o făcuseră, dar cei din SAS le utilizaseră.

— În plus, Davis și cu mine vom avea două MP-uri 5 cu amortizor.

— Aș prefera o carabină Sterling, spuse Davis. Face mai puțin zgomot.

Mie nu-mi plăcea Sterling-ul deoarece era o armă greu de manipulat. Încărcătorul care ieșea din partea laterală se agăța ușor dacă era folosită într-un spațiu îngust. Mecanismul de tragere se bloca dacă arma era scăpată în praf sau în noroi. Dar Davis știa în ce se băga și știa de ce vrea arma. Nu-i poți dicta unui om cu experiență ce armă să folosească.

— O să-ți aducem un Sterling, spuse Santa.

Ideea era să avem doar minimum necesar de arme ; nu ne pregăteam pentru o operațiune masivă. Dacă se ajungea la luptă, va fi de scurtă durată și puternică. Fiecare om avea să poarte asupra sa muniție pentru „linia întâi" — nouăzeci de lovituri. Gill și cu mine am ales pistoale automate marca Sig de nouă milimetri ca arme secundare. Ceilalți au optat pentru Browning-uri belgiene calibrul 38.

Le-am vorbit puțin despre *iepuri* și le-am prezentat în mare planul acțiunii.

— Va trebui să ieșim din Teheran și să-i aducem pe *iepuri* înapoi în oraș. De acolo, ne orientăm. Dacă totul merge conform planului, vom pleca cu toții într-un camion spre nord, prin Turcia, către Germania Occidentală. Celălalt camion va merge în sud, spre Dubai, ca diversiune. Aceasta este ruta alternativă pentru a ieși din țară.

Alternativele începeau să prindă repede contur în mintea mea.

— Dacă ne întoarcem la Teheran și lucrurile nu merg cum ar trebui... Dacă este o capcană sau am fost trași pe sfoară, sau în general treburile sunt alandala, ne îndreptăm spre sud, litoral, de unde putem fi luați de pe plajă.

— Te aștepți ca lucrurile să meargă prost ? întrebă Davis.

— Mă aștept ca orice acțiune să meargă prost, am spus. Tocmai de aceea voi avea destule variante alternative pentru a o face să meargă bine în cele din urmă.

— Mergem tot drumul până la Teheran în camion ? întrebă Freeman.

— Nu, noi intrăm în țară cu avionul. Santa ne va face rost de două camioane de cursă lungă din Germa-

nia, mașini rutiere normale de transportat încărcătură. Una va fi încărcată cu piese de rezervă pentru câmpurile petrolifere, conducte din cauciuc de circa 90 de cm. Vor fi rulate în colaci mari și împachetate astfel încât să fie un spațiu în partea din față a trailerului suficient de mare încât să încăpem cu toții. Noi vom putea să stăm înghesuiți, dar nici un vameș pretențios nu se va osteni să-și facă loc să treacă printre colaci. Vom avea un al doilea camion cu un compartiment secret în spatele unei cabine frontale false, care va fi încărcat cu un transport obișnuit de paleți pe care îi putem lua din Germania. Tuburile de cauciuc vor avea destinația Dubai. Paleții vor fi schimbați la Teheran cu o încărcătură pentru înapoiere. Ambele operații vor fi curse terestre legale, cu documentație reală și destinatari autentici pentru mărfuri. Vom avea un motiv legal pentru a trimite de la Teheran câte un camion în ambele direcții. Camioanele vor călători la interval de o zi. Cel cu compartimentul secret ne va transporta echipamentul și va sosi primul. Ne vom întâlni cu el la marginea Teheranului pe șoseaua spre Qazvin și ne vom lua echipamentul. Apoi își va continua drumul spre Teheran până la parcarea stabilită. A doua zi vom prelua *iepurii* și vom face joncțiunea cu al doilea camion. Vom intra în Teheran cu al doilea camion, a cărui parcare am aranjat-o lângă primul camion, când va ajunge în parcarea pentru camioane. De acolo, vom duce *iepurii* la o casă conspirativă pentru a fi interogați. După aceea, vom examina ramificațiile întregii acțiuni. Dacă ne vom întoarce în Europa pe șosea, e posibil să fim nevoiți să petrecem în camion o săptămână, în caz de defecțiune tehnică sau de vreo întârziere. Dacă mergem spre sud, ne îndepărtăm de Europa dar va fi o călătorie mult mai scurtă. Sudul Iranului este un loc pustiu. Acolo ne putem mișca repede. Vom fi așteptați pe țărmul mării.

Oamenii se încălziră urmărind prezentarea acțiunii. Pe hârtie arăta ca un sprint. Dar Gill avea prea multă experiență ca să accepte aceste cifre mari fără nici un comentariu.

— Rivers, nu este o acțiune de 25.000 lire sterline, spuse. Este doar de 5.000 de dolari. De ce așa de mulți bani ?

— Deoarece mă aștept să fie o acțiune extrem de dură.

— Știi ceva ce noi nu știm ?

— Nu. Mergeți cu toții ?

Toți confirmară dând din cap.

— Fiecare dintre noi să ia legătura cu Santa diseară sau mâine, am continuat. Dați-i toate informațiile de care are nevoie în legătură cu conturile voastre bancare și beneficiarii polițelor de asigurare pe viață. Toți sunteți în misiune din acest moment. Întoarceți-vă acasă și începeți să vă pregătiți pentru acțiune. Vă voi chema când va veni timpul să plecăm. Să zicem, de azi în două săptămâni.

Ne-am despărțit.

— Freeman ! am strigat. Rămâi, te rog.

Freeman mă puse la curent cu situația străzilor din Teheran, deși cunoștea orașul în vreme de pace, iar noi intram într-o zonă de luptă.

— Cunosc parcarea voastră, spuse el. Există o cazarmă la mai puțin de zece minute depărtare. Nu-mi place ideea de a sta în preajma locului acela. Sau într-o casă conspirativă. Experiența îmi spune că locuințele conspirative sunt locuri teribil de nesigure.

Trebuia să le garantez patronilor până la douăzeci și patru de ore împreună cu *iepurii*, înainte să o luăm repede la picior. Timpul era extrem de lung pentru a menține o rețea într-un singur loc. Va trebui să punem oameni de pază la casa conspirativă, să asigurăm măsuri de securitate la parcarea de trailere, măsuri de pază la punctul de întâlnire, căi de scăpare din fiecare din aceste locuri. Toate acestea aveau să fie făcute la fața locului. Nu puteai să iei măsuri pentru asemenea lucruri într-un cabinet medical de pe strada Great Portland.

Când Freeman plecă, Santa și cu mine ne-am pus capetele la contribuție pentru a face o lungă analiză.

— Ce ai făcut cu camioanele ? am întrebat.

— Niște tipi din Germania ne pregătesc un document de deplasare a camioanelor de cursă lungă prin Iran. Adună documentele necesare de frontieră. Conosamente și dovezi pentru încărcătură. Și fotografii ale parcării voastre de trailere. E posibil ca toate acestea să fie

chiar acum la biroul tău din Geneva. Cum intenţionezi să foloseşti echipa când porniţi spre casă ?

— Presupunând că autocamionul vine spre nord... Intenţionez să îi trimit pe cei patru britanici cu *iepurii* în camion. Fraţii Verbrugger şi cu mine vom pleca cu avionul la Frankfurt. Vom prelua un alt camion. Vom menţine legătura cu ei prin radio. Dacă apare vreo problemă, vor avea nevoie de ajutor pe lângă camion. Chiar dacă este vorba de necazuri mecanice. Nu vreau să stea pe marginea şoselei timp de o săptămână sau două. Ne vom întoarce la Frankfurt în convoi.

Toată noaptea aceea şi cea mai mare parte a zilei următoare am petrecut-o cu Santa, apoi l-am lăsat pentru a pleca în Germania ca să pregătesc camioanele şi şoferii. Sarcina lui era să pregătească armele, să ia legătura cu oamenii, să se asigure că le parvine echipamentul, să aibă grijă să ajungă la forma fizică dorită şi să rămână la vedere. Partea frumoasă atunci când lucrai cu profesionişti era că nu aveam nevoie de teren de instrucţie. Se pregăteau în propriile lor unităţi. Santa a promis să organizeze un exerciţiu de antrenament imaginar şi să îi aducă pe cei din SAS şi din SBS să se pregătească împreună la Hereford. Santa urma să ia legătura cu omul său de la Hecker şi cu Koch din Germania ca să ne aducă MP-urile şi să pregătească armele cu amortizor. De explozivi plastici şi de grenade făcea rost în Anglia, de radiouri în Franţa, de „lumini" de Bengal — rachete luminoase — în Germania.

Ca civili, vom atrage un interes minim. Tehnicienii occidentali — ingineri electronişti, lucrători petrolişti, echipaje pentru elicoptere *Bell* — se mişcau prin întreaga ţară chiar în mijlocul revoluţiei. Camioanele nu încetaseră nici un moment să intre în ţară venind din Europa. Ne vom face cât mai puţin remarcaţi, mişcându-ne doar cât va fi strict necesar. Odată ajunşi în casa conspirativă vom rămâne pur şi simplu pe loc până când va fi timpul să plecăm. Dar climatul politic era de aşa natură, încât puteam fi angrenaţi în vreo încurcătură care să nu fi fost provocată de noi.

Visul nostru cel mai plăcut era să nu se tragă nici un foc. Fiecare înţelegea că dacă trebuia să folosim violenţa ca să îi scoatem pe *iepuri* din ţară, atunci aşa avea

să fie. Dacă revoluţionarii se prindeau de planul nostru sau dacă eventual camioanele erau supuse unui control mai amănunţit, era clar că ne trezeam în plin război.

4

„Planurile alternative" începură să îşi joace rolul. Am hotărât ca Mirza trebuie să ne asigure un elicopter gata de decolare, care să ne scoată de acolo, dacă se întâmpla ceva neplăcut. Iar dacă trebuia să ieşim din ţară cu elicopterul, cel mai apropiat loc de refugiu era spre nord-vest, în Kurdistan. Dacă elicopterul lui Mirza ne lăsa undeva la marginea teritoriului controlat de kurzi, oamenii lui Big Kevin puteau să ne preia şi să ne ducă în Kurdistan ca să ne asigure protecţia.

Big Kevin şi cu mine eram prieteni de ani întregi. Chiar de curând îi furnizasem arme pentru rebelii kurzi. Big Kevin fusese paraşutist englez multă vreme, mercenar şi comerciant de arme. După ce mulţi ani vânduse arme rebelilor, devenise agentul care cumpăra arme din Europa pentru kurzi, apoi consilier militar. Dar, contrar instinctelor unor mercenari adevăraţi, Big Kevin îşi „schimbase culoarea", ceea ce constituia expresia mercenarilor pentru cineva care îmbrăţişa o cauză. Acum Big Kevin avea cincizeci de ani. Era în Kurdistan de vreo zece ani şi, ca oricare alt bărbat din ţară era un patriot adevărat.

Înainte de a pleca la Londra am vorbit cu prietena lui Big Kevin, la ambasada unde lucra ca secretară. I-am lăsat o mie de lire sterline să îi cumpere lui Big Kevin un bilet dus-întors de la Istambul în Europa. I-am dat instrucţiuni să îi ceară lui Big Kevin să-i lase vorbă la numărul din Elveţia, cam când credea că va ajunge în Europa.

I-am telefonat lui Valner şi, în mai puţin de o zi, a revenit cu promisiunea lui Mirza că ne va asigura un elicopter. Cel puţin ruta nordică era protejată. Era cea mai vulnerabilă, deoarece trecea printr-o zonă dens populată, cu garnizoane militare la fiecare intersecţie şi concentrări de trupe ale OEP-ului în jurul oraşului Rasht

şi lângă Marea Caspică. Improvizam încă pe marginea rutei din sud, dar începea şi ea să prindă contur.

I-am telefonat din nou lui Valner, şi i-am spus să mă aştepte în dimineaţa următoare la hotelul Ambasador din Geneva. Cu siguranţă că era pregătit pentru aşa ceva deoarece acceptă fără nici un comentariu. La ora două după-masă eram la Geneva. Nu mi-am programat nimic pentru seara aceea, ca să mă pot relaxa şi să parcurg în minte planul acţiunii.

Am început să cred că este prea simplu. Fusesem tras pe sfoară în câteva zone mari care erau foarte obscure. Teheran era cea mai întunecată. De ce trebuia să ne ducem la o casă conspirativă în loc să plecăm din ţară de îndată ce *iepurii* erau în mâinile noastre ? De ce nu puteau fi interogaţi la celălalt capăt al firului, când ei, şi noi, eram în siguranţă ? Indiferent cât de bine ne făceam treaba, oricât de atent deplasam *iepurii*, primejdia reală pentru noi apărea atunci când ne ascundeam în Teheran. Aveam nişte întrebări grele pentru Valner.

Micul dejun de a doua zi nu a fost o bucurie. Chiar în timp ce îl puneam la curent pe Valner cu stadiul actual al operaţiunii, am văzut că gândurile îi erau în altă parte.

— Le-am telefonat oamenilor mei să le spun că mă întâlnesc cu tine, a spus el. Se pare că deplasarea *iepurilor* de la Marshun la Teheran nu va fi uşoară.

— Ce s-a întâmplat ?

— Nu ştiu. Nu mi-au dat nici un detaliu. Doar că sunt complicaţii.

Era ceva ce nu mergea deloc bine la Teheran, iar tipii aceştia încă o făceau pe secretoşii cu mine. Am explodat :

— Vreau să ştiu absolut exact şi în detaliu care este situaţia în Teheran la fiecare douăsprezece ore, începând din acest moment până la începerea misiunii. Vreau să ştiu exact ce se întâmplă.

— Calmează-te, spuse Valner. Nu ţi-o iau în nume de rău. O să-ţi spunem totul.

El şi cu mine am petrecut dimineaţa cu bancherii învârtind fondurile astfel încât acţiunea să poată demara la primul apel. Mi s-a dat documentaţia ca să le pot arăta oamenilor mei că cele 25.000 de lire sterline fuseseră depuse în conturile noastre cu drept de retragere în funcţie de instrucţiunile primite din partea companiei mele. Nu era ceva în întregime impenetrabil. Puteam schimba întotdeauna instrucţiunile. Dar grija oamenilor era ca patronii să fi dat drumul banilor ; ei erau cei care puteau să îi tragă pe sfoară. Oamenii aveau încredere în mine, dar, fiind cel care le dădea banii, trebuia să fac ca deplasarea fondurilor să pară cât mai firească. Cei mai buni mercenari intrau în panică dacă li se părea că există cel mai mic dubiu în privinţa banilor lor. Nu îi puteai duce într-o zonă fierbinte cât timp se întrebau dacă vor fi sau nu plătiţi. Dacă se întâmpla aşa ceva, începeau să jefuiască bănci şi case de bani.

— Sunt tare amărât, i-am spus lui Valner. Ce am organizat eu merge ca ceasul. Dar treaba ta pare să fie la pământ. Am impresia că vom avea mari greutăţi. Indiferent unde am vrea să îi ducem pe *iepuri*. Vreau două elicoptere de la Mirza, nu unul singur. Unul în partea de nord a oraşului şi unul în sud. Îi poţi transmite că nu le vom folosi dacă nu vom avea probleme. Vreau confirmare în legătură cu aceste două elicoptere, în interval de douăzeci şi patru de ore.

— O să mă îngrijesc de asta, spuse Valner.

— A, Valner, şi încă ceva. Dacă ajungem la Teheran... Dacă ajungem acolo şi treburile merg prost, şi aflu că informaţiile pe care mi le-ai furnizat sunt false sau nu foarte clare, Terţa Parte are instrucţiuni clare să rezolve conturile cu tine. Am fost suficient de limpede ?

— Perfect !

— Vreau o informare completă în legătură cu ceea ce se întâmplă la Teheran şi o vreau peste patru zile.

— Dă-mi numele Terţei Părţi şi o să-i dau informarea personal. Să vină cu mine la Teheran, să facă o recunoaştere. O să ne întâlnim cu Mirza şi vei putea obţine asigurările dorite chiar de la omul tău.

Au plecat în noaptea aceea şi s-au întors peste patru zile. M-am întâlnit cu partenerul meu la un restaurant din Geneva.

— Nu ai fotografiile care trebuie, mi-a spus el.

— Ce fotografii ?

— Ale locului de parcare pentru autocamioane. M-am încurcat când am ajuns acolo deoarece nu semăna deloc cu ceea ce văzusem în fotografii. Oamenii noștri din Germania au fotografiat parcarea greșit. Am fotografiile celei bune.

— Ai vorbit cu administratorul ?

— A fost plătit bine. Să nu ai încredere în el.

— Vreo problemă la aeroport ?

— A mers strună. Valner are legături bune.

— Ce-i cu casa conspirativă ?

— Mirza nu mi-a permis s-o văd. Nu a vrut să încalce măsurile de securitate.

— L-ai crezut ?

— Mă cunoști doar. Nu am încredere în nimeni.

— Ce părere ai despre Mirza ?

— Pare să aibă o organizație bună. Foarte mare și foarte eficientă. Contacte la toate nivelele. Iar asta este un lucru bun. Străzile sunt pline de indivizi care poartă armă. Auzi pocnetul armelor tot timpul. La fiecare intersecție importantă există câte un blocaj rutier. Am parcurs drumul de la parcarea de camioane până la periferia orașului. Principalele magistrale de circulație sunt închise. Trebuie să mergi pe străzi lăturalnice și să treci prin zeci de puncte de control. Luați bani mulți la voi. Trebuie să mituiești pe cineva la fiecare punct de control.

Am luat un avion către Frankfurt. Făcusem niște afaceri obișnuite cu o firmă de transport de acolo și știam că doi dintre șoferii lor făceau regulat drumul din Cehoslovacia — de unde încărcau arme de la Omnipol — Agenția est-europeană pentru vânzări de arme — până în porturile belgiene. Îi cunoșteau și frații Verbruggen și mă asiguraseră că ambii conducători auto erau pricepuți și demni de încredere. Ne-am întâlnit la o berărie. Am fost asigurat că ambii șoferi și camioanele erau disponibili la cerere.

Când întorceam cheia în broască, telefonul suna în camera mea de la hotelul din Frankfurt.

— Sunt Santa, se prezentă vocea. Încetează orice discuție cu oricine stai de vorbă și așteaptă-mă la Bonn mâine dimineață.

— Unde ?

— Richtofenstrasse.

Eram uluit.

La numărul 52 pe Richtofenstrasse era sediul central al direcției G-9, organizația germană de luptă antiteroristă.

5

În dimineața următoare am luat avionul spre Bonn. În sala de așteptare am verificat aeronavele care urmau să aterizeze. Prima din ziua aceea de la Londra sosea peste o jumătate de oră. L-am urmărit cu privirea pe Santa coborând din avion, traversând agale aerogara. Nu arăta nici înspăimântat și nici îngrijorat. De el se apropie un ofițer în uniformă de la G-9 care îl conduse la o mașină ce aștepta. Înăuntrul mașinii se aflau doi bărbați în uniformă. Pe unul l-am recunoscut. Era Karl Ludendorff, al II-lea ofițer ca importanță din G-9 și mâna dreaptă a lui Werner Müller. Ludendorff, ca și G-9, constituia un model pentru noul tip de ofițeri operativi și pentru serviciile antiteroriste.

G-9 a fost format după comportarea dezastruoasă a unităților poliției de frontieră ale Germaniei când au fost masacrați treisprezece atleți israelieni la Jocurile Olimpice de la München. La cel mai înalt nivel al guvernului german s-a luat hotărârea să se alcătuiască un serviciu special, cu caracter paramilitar, care să acționeze ca organizație antiteroristă. Dar ideea de unitate paramilitară provoca prea multe remușcări în Germania și în cele din urmă ideea a fost abandonată ca fiind prea delicată politic.

Ca urmare, a fost creată o secție specială în cadrul infrastnucturii poliției — nu a armatei — care a devenit cunoscută sub numele de G-9. A fost selecționat pentru a conduce acest serviciu Werner Müller, veteran al forțelor speciale germane începând cu anii '40, care a făcut parte inclusiv din batalionul de trupe de asalt SS. Müller fusese foarte bine ales pentru slujba aceasta — un caracter tare, inteligent, flexibil și perspicace politic. Germanii l-au trimis în Israel unde s-a antrenat în tactici antiteroriste

împotriva palestinienilor. A fost „observator", activ în timpul raidului de la Entebbe. A mers apoi în Anglia unde a efectuat instruirea standard pentru militarii din Serviciul Special al Forțelor Aeriene (SAS) la baza de la Hereford. Curând după aceea, a devenit primul Comandant al celui de-al noulea grup special de pază a frontierei, sau Comandant al G-9.

Deși oamenii săi rămâneau polițiști, Müller a creat o unitate modelată îndeaproape după SAS. Cu mult înainte ca lumea să fi auzit despre ei, G-9 s-a dovedit în timp așa de eficientă împotriva teroriștilor germani, încât aproape că au început să provoace încurcături politice. G-9 a izbucnit pe scena mondială la Mogadiscio, unde Müller a condus personal un atac conceput și executat cu toată știința asupra avionului deturnat, ceea ce a avut drept rezultat eliberarea pasagerilor fără nici o victimă din rândurile lor sau al oamenilor din G-9.

Müller și echipa lui au devenit imediat celebrități și, ca atare, au stârnit gelozia armatei. De la Mogadiscio, G-9 a urmărit din umbră, dar cu deosebită eficiență, gruparea Baader-Meinhof, Brigăzile Roșii și vreo zece grupuri teroriste externe care aveau legături în Orientul Mijlociu și în Japonia. Asemenea oricărei alte unități de specialiști, au urmărit evenimentele din celelalte țări. Santa îi cunoștea ca urmare a legăturilor lor strânse cu Comitetul-500.

Ludendroff și Santa stăteau în fața sediului din Richtofenstrasse când am ajuns acolo cu taxiul. I-am făcut semn lui Santa să vină deoparte.

— Ce dracu se întâmplă ? am întrebat.

— Știu la ce te gândești. Dar păstrează-ți calmul. Pentru că am făcut ceva și când ai să auzi ce, — știu că nu o să ai obiecții. Nu-ți fă griji. Suntem pe mâini bune..

Ne-am îndreptat spre Ludendorff, care m-a salutat cordial și ne-a condus pe lângă omul de pază într-o mică sală de conferințe pentru tranzacții cu echipamente militare. O știam din călătoriile anterioare pe Richtofenstrasse. Ludendorff și cu mine am discutat jenați tot felul de nimicuri. Vreo două-trei minute. Deși abia se apropia de patruzeci de ani, Luddendorff era acum șeful acțiunilor operative ale direcției G-9, în timp ce ocupația principală

a lui Müller era de a face propagandă în favoarea grupului în cercurile guvernamentale.

Într-o țară unde titlurile sunt așa de importante. Ludendorff era încă locțiitorul lui Müller, dar era pe cale să devină următorul comandant. Era un om mult mai relaxat decât te-ai aștepta din partea unui ofițer cu operații speciale german. Era în formă și bine-clădit, dar nu așa de elegant în comparație cu ofițerii din școala veche. Putea să treacă drept un lector universitar chipeș.

Am repetat întrebarea, adresând-o de astă dată amândurora :

— Ce dracu se întâmplă ? Cât de mult le-ai spus acestor oameni ? am întrebat, întorcându-mă spre Santa.

— Nu le-am spus nimic care să compromită sau să primejduiască misiunea. Mai întâi, întrucât acționăm în afara granițelor Germaniei, am crezut că ar fi o situație nefericită să fim stopați de G-9 înainte ca măcar să pornească acțiunea. În al doilea rând, m-am gândit că s-ar putea să le placă experiența unei operațiuni în Iran, în schimbul căreia ne vor ajuta să ieșim din țară. Te asigur că nu cunosc nici un fel de detalii.

— Nu este întru totul adevărat, dar Santa nu are cum să știe asta. Tot ceea ce am aflat provine de la sursele noastre, spuse Ludendorff întorcându-și atenția către mine. În afara faptului că faceți ceva pe pământ german, nu credeți că ne-am simți mai bine dacă am ști exact ce se întâmplă ?

Acesta era, speram, modul lui Ludendorff de a spune „Nu credeți că ar fi mai comod dacă am unge rotițele în favoarea voastră ?"

— Nu ai de gând să ne vâri într-un bucluc, Gayle, nu ? continuă el. Un lucru asupra căruia trebuie să insist este că și comandantul este la curent cu această problemă.

— Ce dracu știe despre asta ?

— Bună-dimineața, domnilor vă rog să veniți în biroul meu. Vocea care se auzea bubuind venea dintr-un intercom ce se afla deasupra capului meu. Auzise suficient pentru a fi convins că dorea ca unitatea lui să fie implicată. Dacă nu i-ar fi plăcut ceea ce se spunea, nu ar fi apărut niciodată. Nu s-ar fi compromis personal dând ascultare prezentării situației. Apoi putea foarte liniștit, fără gân-

duri de vinovăție, să îi dea dispoziție lui Ludendorff să ne zdrobească.

L-am urmat pe Ludendorff într-o încăpere mare, cu mobilă prețioasă și am ocupat trei scaune în fața lui Werner Müller care stătea în spatele unui birou metalic lat. Cu o față ca de câine și tâmple gri sub o coamă de păr castaniu, tuns milităreşte, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, un corp de alergător de maraton, Müller arăta exact ceea ce și era de fapt : un bărbat care petrecuse o viață într-o ambianță militară totală. Ar fi putut fi membru al Legiunii străine sau colonel într-o unitate de pușcași marini americani sau să fi aparținut cândva unei unități de asalt. Engleza lui Müller, ca și cea a lui Ludendorff, era impecabilă.

— Îmi pare bine să te văd din nou, Rivers, spuse.

— Și mie, domnule Comandant.

— Pot să fac o propunere ?

Era, așa cum se spune, o ofertă pe care nu o puteam refuza.

— Vă rog.

— Nu ați fi deloc inspirați dacă ați folosi compania de transport cu care tratați acum.

Nici măcar Santa nu știa compania la care apelasem. Între momentul în care primisem telefonul lui Santa în seara precedentă și întâlnirea din această dimineață, dintr-o scurtă listă cuprinzând firmele de transport, ei deduseră la care fusesem și obținuseră și confirmarea acestui lucru :

— Ce le-ați spus celor doi șoferi ? continuă Müller.

— Nimic, în afară de faptul că aveam ceva pentru ei, și i-am întrebat dacă erau disponibili. Le-am spus că o să ținem legătura.

— Să n-o faci, spuse Müller.

— Vreți să motivați acest sfat ? am întrebat. Nu m-am arătat surprins de remarcile lui Müller și nici el nu se aștepta la așa ceva.

— Din cauza naturii operațiunii cred că noi am vedea sosirea obiectelor în Germania într-un mod diferit.

— Domnule Comandant, m-am gândit la acest lucru și nu văd posibilitatea ca marfa să ajungă pe teritoriul german. În mâinile noastre, oricum.

— Marfa ? Vreți să spuneți, *iepurii*.

M-am făcut că nu observ remarca. Ce nu știa oare ?

— Dețin informații din zona luptelor, cum că liniile nu prezintă siguranță, am spus.

— Poți să renunți să mai vorbești în cimilituri, spuse Ludendorff.

— Oamenilor mei nu li s-a permis să vadă casele conspirative din Teheran. Aceasta mă face să cred foarte tare că lucrurile nu sunt în ordine. Nu am ajuns până la un plan final, dar sunt în căutarea unui loc unde să-i depun pe acești oameni și sunt sigur că nu va fi Germania. Și sunt sigur că va fi foarte departe de oricare din locurile unde se exercită jurisdicția voastră.

Dacă G-9 se implica direct, jurisdicția lui Müller acoperea întreaga Europă Apuseană, cu posibila excepție a Franței.

— Despre ce vorbești ? De țările din zona Mediteranei ? întrebă el.

— Din zona aceea, da.

— Oriunde la sud de Mediterana și înseamnă că ești un mare nătărău.

— Ce vreți să spuneți cu asta ?

— Santa ți-a arătat raportul Comitetului-500 privind situația actuală din Iran.

— Am fost pus la curent cu evenimentele la zi, am spus.

Nu recunoșteam că Santa îmi arătase un document secret. Cei de la FI-6 puteau să asculte conversația din camera alăturată.

— Am discutat situația, am spus.

— Avem informații cu privire la palestinieni, pe care cei din Comitetul-500 abia urmează să le primească.

Acestea trebuie să fi venit direct de la Serviciul de informații israelian. Müller continuă :

— *Iepurii* tăi sunt pe două liste ale morții. Nu-i poți duce într-o țară arabă. Iar israelienii nu doresc să îi vadă intrați în țara lor.

— Dar ce treabă are această operațiune cu palestinienii ? am întrebat.

— Să spunem doar că un grup de oameni încearcă să elimine din anumite afaceri un alt grup de oameni.

— E vorba de comerțul ilegal cu arme ?

— Şi asta, dar şi altele.

— Fiţi mai exact, domnule Comandant.

— O să afli mai multe acolo, pe teren.

— Nu vreau să aflu nimic în Teheran din ceea ce pot să aflu aici. Nu-mi plac surprizele.

— Pot să-ţi spun următorul lucru. Palestinienii au furnizat armele pentru revoluţia Ayatolahului. Întreaga acţiune a fost organizată de ruşi care i-au folosit pe cei din OEP ca intermediari. Banii, armele, informaţiile, toate au venit prin intermediul OEP-ului. Acum OEP-ul se află în Iran şi vor răsplata. Fac un joc de aşteptare inspirat de ruşi, în timp ce oamenii Ayatolahului se luptă unii cu alţii. Palestinienii încearcă să pună mâna pe documentele cu informaţii secrete. Au acolo comandouri speciale a căror unică sarcină este să ucidă evrei şi să adune tehnologie. Şi *iepurii* tăi sunt probabil ţintele principale.

— Câţi membri OEP sunt în Iran ?

— Trei sau patru mii, concentraţi în principal în Teheran, Rasht şi până la Marea Caspică. Sunt câţiva în Ispahan şi la Shiraz.

— Sunt sub controlul iranienilor ?

— Sfinte Isuse, omule, nici iranienii înşişi nu sunt sub control. Aceşti palestinieni sunt total independenţi. Ucid iranienii cu neruşinare, OEP-ul sunt cubanezii secreţi ai scenariului rusesc.

OEP-ul era adversarul principal al lui G-9. Se infiltraseră în Germania, în special prin organizaţiile sale studenţeşti radicale, în asemenea măsură încât era aproape imposibil să fie urmăriţi. Studenţii palestinieni, dintre care unii se aflau în Bavaria de ani întregi, constituiau braţul operativ al organizaţiei care executase masacrul de la München. OEP-ul lucra mână în mână cu teroriştii din partea locului. Terorismul devenise un instrument politic principal în Germania, o idee fixă pentru germani.

— Există, astăzi, terorişti germani în Iran care se instruiesc împreună cu cei din OEP, spuse Müller, ceea ce constituie o deconspirare a unor informaţii secrete, dar era cuprins de furie şi frustrare.

— Baader-Meinhof ?

— Brigăzile Roşii, explică el. E acelaşi lucru. Baader-Meinhof face parte din această organizaţie. Adevăraţii duşmani sunt cei din Brigăzile Roşii care se întind din

Italia până în Scandinavia. Brigăzile sunt construite în jurul unui nucleu de terorişti italieni şi germani, dar lucrează împreună cu IRA * şi cu bascii şi cu japonezii. Aşa că, după cum vezi, avem un interes comun în ceea ce priveşte Iranul.

Müller nu răspunsese la cea mai importantă întrebare. Era biroul G-9 implicat în motivaţia de a-i scoate pe *iepuri* din Iran, sau pur şi simplu dorea să folosească misiunea noastră ca o metodă de a realiza altceva ? Nu era clar. Ceea ce era totuşi clar era că Müller intenţiona să ne ajute, deşi nu spusese încă aşa ceva. Acum îşi propunea să scoată de la mine detaliile tactice ale misiunii, dar nu i-am spus mare lucru, aşa că am intrat într-un adevărat meci de antrenament verbal, lung şi întortocheat.

— Ce-i cu ideea asta de a-i duce pe oamenii aceştia în Irak ?

— Nu a fost ideea mea.

— A fost totuşi planul iniţial, nu ? Nu este o idee chiar aşa de proastă luând în consideraţie distanţa mică. Chiar dacă *iepurii* voştri sunt evrei. Cunoaşteţi pe cineva în Irak ? Dacă găsiţi anumite condiţii realizabile în Teheran, vă sfătuiesc cu tărie să vă duceţi în Irak, deoarece asta va însemna că Turcia nu prezintă siguranţă.

În aceste discuţii nu pui multe întrebări. Asculţi, vorbeşti cât mai puţin posibil. Dar nu întrebi „De ce ? De ce nu ne putem duce în Turcia ?“ Müller avea să răspundă la întrebarea aceasta în momentul când va dori el. Când mi-a spus în cele din urmă, explicaţia a fost aşa de încâlcită şi de secretoasă încât mi-a trebuit un moment ca să sesizez semnificaţia adevărată.

— Anumitor oameni nu le-ar face plăcere să îi vadă pe *iepuri* în Turcia, spuse. Dacă sunt găsiţi în Turcia, cu toţii vă veţi întoarce direct la Teheran.

Lucrul la care făcea aluzie era că gradul de protecţie de care cineva avea nevoie într-o misiune ca aceasta nu se putea realiza în Turcia. Acesta era un alt mod de a spune că probabil se ştiau deja prea multe despre misiune şi că turcii i-ar putea aştepta pe *iepuri* la sosire, probabil că Agenţia lui Müller descoperise că cineva de la capătul celălalt al firului ştia că se punea la cale scoa-

* Irisch Republic Army — Armata Republicii Irlandeze. (N.Tr.)

terea din țară a *iepurilor*. Oricine ar fi fost acest „cineva", avea interese în Turcia și ne putea demasca pentru propriile sale scopuri. Cine putea fi ? Müller a lăsat să se înțeleagă că ar putea fi americanii, dar poate că vorbea exact de oponenții lor. Dacă *iepurii* erau descoperiți în Turcia, era posibil să se ducă direct în Rusia.

— Cum o să vă descurcați cu camioanele acestea ? întrebă el. Aveți de gând să acționați strict ca o inițiativă particulară ? Vă recomand să nu folosiți . . . . și spuse numele unei firme din Frankfurt.

— Care ar fi motivul ?

— S-ar putea să fie implicați în alte șmecherii cu care voi nu doriți să aveți de a face. Nici chiar de departe.

Subiectul a fost închis. Am șters firma de pe listă. Nu aveam de gând să le telefonez celor doi șoferi și să le spun că sunt supravegheați. Loialitatea mea rămânea față de misiune.

— Dacă băgăm câțiva oameni în echipa voastră, am putea câștiga și noi ceva în Iran, spuse Müller.

— Avem deja o echipă, cu siguranță că Santa te-a informat în privința aceasta.

— Da, dar cum rămâne cu șoferii ?

— Păi, ne-ați pus acum în situația de a lua în discuție și această problemă.

— De ce să nu vă oferim camioanele și patru șoferi ?

Mă gândisem să folosesc doar un șofer pe fiecare vehicul, dar se obișnuia ca aceste camioane de cursă lungă să aibă și ajutori de șoferi care să ușureze munca șoferilor principali.

— Spuneți-mi cum vedeți problema, am zis.

— Santa ne-a contactat pentru niște echipamente speciale care să fie folosite într-o acțiune. Acum că știm care este acțiunea, credem că ar fi o idee bună să o discutăm în întregime, astfel încât să ne putem implica și noi.

Acesta era modul lui Müller de a spune că doreau să facă parte din echipa noastră. Fusesem adus în situația în care, dacă spuneam nu, misiunea avea să fie distrusă. Sau nouă ni s-ar întinde o capcană.

Nu eram supărat pe Santa. Fusese sigur, înainte de a contacta biroul G-9, că lucrurile aveau să meargă după

dorința noastră și, așa se și întâmplase. Motivele lui Müller erau neclare. Părea să știe mai mult despre acțiunea din Bavaria—Vainer și ceilalți de la domeniul din München — decât recunoștea. Și în privința acestei acțiuni nu fusese consultat de oamenii potriviți. Acolo se întâmpla ceva și voia să știe ce anume. În plus, era o ocazie bună să cunoască la prima mână revoluția și să descifreze mișcările secrete contrarevoluționare. Aceasta era șansa lui de a penetra rețeaua lui Mirza, pe pulpana unei acțiuni strict particulare. După câte știam, G-9 ar fi putut să aibă un interes legitim față de *iepuri* și erau la fel de nerăbdători să îi scoată din țară ca și patronii mei. Poate că Müller făcea aceasta pentru altcineva ; G-9 avea mari obligații față de Serviciul secret israelian. O simplă cerere telefonică de la Tel Aviv ar fi fost suficientă. Atâta timp cât nu compromitea guvernul german, Müller s-ar conforma.

Pentru o clipă gândurile îmi fugiră către Mossad. Ce sentimente aveau israelienii față de cooperarea cu un fost membru al trupelor de asalt ? Müller nu mi-a arătat niciodată vreo urmă de antisemitism. Presupuneam că toți foștii militari SS erau antisemiți. Dar asemenea lucruri nu se știu niciodată. Se putea ca Müller să fie chiar el evreu. Nu ar fi fost singurul evreu care se înrolase în SS. Era cel mai bun loc unde să te ascunzi. Dacă lăsai la o parte toate aiurelile romantice — eroism, loialitate, devotament — cel de-al doilea război mondial fusese șase ani de iad adevărat pentru majoritatea europenilor. Făcuseră lucruri urâte altora; și lor înșiși, care par de neînțeles pentru un om întreg la minte, care nu a trăit așa ceva. Au fost forțați să ia partea cuiva și nu puteau învinge în nici un caz. Ruși și cazaci în uniforme germane au luptat pe frontul de răsărit împotriva Armatei Roșii. Unul din cele mai puternice batalioane din SS era compus din voluntari francezi. Un altul era sută la sută olandez. Divizia albastră spaniolă a lui Franco a luptat împotriva aliaților ; acest lucru a fost uitat la sfârșitul războiului, în schimbul bazelor aeriene și navale americane în Spania.

— Îmi place Münchenul spuse Müller. Un loc frumos. Îmi plac în mod deosebit zonele vechi ale orașului.

Müller mă tracasă dându-mi informații cu lingurița. Știa despre călătoriile mele în Germania. Știa despre ex-

pediția nereușită de la Zürich. Dorea să aibă oameni în această misiune, măcar și ca să o supravegheze. Am început să discutăm pe față despre implicarea direcției G-9. Ludendorff urma să fie ofițerul de legătură, mă informă Müller.

— Îți vom face rost de cel mai bun echipament, camioane nou-nouțe, spuse Ludendorff. O să am grijă de încărcătură, de documente, de compartimentul secret. O să țin legătura cu Santa pentru toate astea. O să obțineți toate armele din arsenalul direcției G-9. Nu avem nici un Sterling, așa că Santa va trebui să rezolve problema separat. De asemenea, va trebui să vă cumpărați și explozivi în altă parte. Nu putem fi văzuți că rechiziționăm explozivi plastici în acest moment.

Müller plecă. Santa și Ludendorff trecură rapid în revistă prioritățile și schimbară între ei numerele de contact. Întrunirea a luat sfârșit. Santa și cu mine ne-am dus să mâncăm ceva. Nu mă simțeam trist. Pierdusem oarecare autonomie, dar în favoarea celor mai buni oameni în meserie.

Când am telefonat la biroul din Geneva am aflat că Big Kevin urma să sosească la Frankfurt peste două zile, așa că am hotărât să îl aștept. Am format numărul direct al unui birou din Madrid.

— Miguel ? am spus când secretara mi-a dat legătura. Gayle, la telefon.

— *Hombre*, ce mai faci ?

— Sunt bine. Voi sosi la Madrid peste patru zile. Vreau să aranjezi o întâlnire cu reprezentantul de la Esperanza. Vreau să-l văd pe Nano în aceeași zi.

Esperanza era un fabricant de arme din Bilbao. Nano era Fernando Morell, pilot în Forțele Aeriene Spaniole, născut în Majorca și având baza acum pe aeroportul din Palma.

Am plecat la Frankfurt cu avionul. Un om de legătură a aranjat expedierea din Franța la Frankfurt a două grupuri radio Thomson RS-10. După aceea, am avut două zile libere în care să mă gândesc doar la misiune. Müller mă forțase să privesc către sud pentru traseul pe care îl vom urma la ieșirea din țară.

6

Eram la aeroport când aeronava cu reacție care îl aducea pe Big Kevin, ateriza după un zbor fără escală de la Istambul. Big Kevin era un gigant din Yorkshire, înalt și lat în umeri, cu fața ridată și ochi pătrunzători ai unui instructor de pregătire militară, bosumflat din cine știe ce motive. Capul îi era ras până sus la tâmple și la ceafă ; ceea ce rămânea îi stătea pe creștet ca o bonetă. Sosise de trei zile dintr-o luptă aprigă cu rebeli munteni cruzi, trupe de cavalerie și convoaie de catâri. Îi trebui un pic de timp să se adapteze când ieși din avion și se trezi într-un mediu european. Deși eram prieteni vechi, Big Kevin mă salută la aeroport cu „noroc" și o strângere de mână ceremonioasă. Era îmbrăcat într-un costum vechi de cincisprezece ani, care arăta de parcă nu fusese purtat nici de cinci ori.

Ceea ce era colțuros în Big Kevin nu era ascuns de o haină și o cravată. Era aproape un băiețaș când intrase în Legiune ; acum, locul unde se ducea era habitatul lui natural. Era un om extrem de inteligent, foarte bun la ceea ce făcea. Avea un talent înnăscut pentru limbi străine ; vorbea vreo cinci-șase limbi și dialecte africane și din orientul mijlociu. Fusese în Congo, Biafra și era implicat în Kurdistan de la mijlocul anilor șaizeci. Mercenar, în vârstă de circa patruzeci de ani când ajunsese acolo, după ce le adoptase cauza, renunțase la plată. Big Kevin lupta acum pentru pâine și vin, carne de capră și libertate.

Big Kevin era dur, dar cinstit și de încredere. Era un organizator excelent și cunoștea extrem de bine oamenii cu care lucrase. Avea contacte bune ; îl suspectasem întotdeauna de legături cu CIA. Izbutea cu mult succes să înarmeze și să alimenteze un război de eliberare națională pe căi terestre care se răsfirau din Pakistan peste Iranul de nord, prin Turcia, pe spinarea catârilor până în Irak și Kurdistan. Dar în ultimele șase luni, problemele de logistică și aprovizionare deveniseră mult mai complicate.

Înainte de răsturnarea Șahului, o foarte mare parte a echipamentului kurzilor venea din Iran. Șahul îi folo-

sea pe kurzi ca tampon între sine şi irakieni. Irakienii erau categoric în stare să invadeze Iranul. Aveau armata cu cea mai mare experienţă de luptă din lumea arabă, cu mult mai bună decât era considerată în Occident. Chiar înainte de cădere, Şahul începuse să se ţină la distanţă de cauza kurdă. Acum Ayatolahul dădea mâna cu Irakul, pe socoteala rebeliunii kurde.

L-am dus pe Big Kevin de la aeroport la un bordel ce oferea şi micul dejun. Nu îi plăceau hotelurile luxoase. La o cafea cu chifle i-am spus cât am îndrăznit. Dacă urma să ajute, va trebui să devină o parte integrantă din mecanism.

— Vrei o cale de ieşire din Iran, spuse el.

— Exact.

— Dacă reuşeşti să ajungi în Kurdistan unde te duci de acolo ?

— Speram să-mi spui tu.

— Poţi să te instalezi oricând într-un convoi de aprovizionare care să te treacă prin liniile irakiene. Dar este foarte riscant. Nu există nici o garanţie că vei izbuti. E cu caravana de catâri. Foarte încet.

— Ai alte posibilităţi mai bune de a trece prin liniile irakiene ?

— Acolo. e război. Nu pot compromite legăturile kurde ca să salvez trei iranieni. Să mă gândesc. Cum vei ajunge la noi ?

— Pe uscat. Ne vom deplasa cu camionul în direcţia voastră la ieşirea din Teheran. Avem sprijinul unui elicopter în cazul în care camionul ne trădează.

— Sunt multe trupe între Teheran şi noi. Dacă se dă alarma, nu o să reuşiţi sub nici o formă.

— Avem o rută alternativă de ieşire prin sud. Spre Golf.

— Cum veţi pleca de acolo ?

— Cu hidroavionul.

— Unde vă veţi duce ?

— Tocmai aici se complică lucrurile. Nu văd cum să ajung la Mediterana de acolo. Cum să traversez Irakul, Siria şi Iordania.

— Ce veţi folosi ?

— Un *CL-215* al aviaţiei canadiene.

— Ce-i ăsta ?

— Un bombardier nautic. De felul celor pe care le folosesc ca să stingă incendiile de pădure.

— Pentru ce dracu' vă trebuie un bombardier nautic ?

— Câteva motive. În primul rând, este singurul bombardier nautic pe care cred că pot pune mâna. În al doilea rând, e un aparat bun. Două motoare Pratt şi Whitney de două mii o sută de cai putere. Un echipaj de doi oameni. Merge toată ziua cu circa 450 kilometri pe oră. Este mai bine decât să ajungi într-un aparat de mare putere cu care trebuie să zbori la mare altitudine şi cu viteză pentru a-l folosi cu maximum de eficienţă. O rază de zbor de circa 2.000 de kilometri. Cel la care mă gândesc are radar cu funcţionare după conturul terenului, ceea ce înseamnă că îl putem ţine chiar jos, la nivelul vârfului copacilor.

Oricine altcineva putea crede că plecam cu camionul până la Dubai sau cu vaporul în altă parte. Mă hotărâsem să nu mai am încredere în patronii mei în privinţa informaţiilor sau a vreunui aspect al acţiunii pe care să nu îl controlez direct. „Ţiganul" făcuse aluzii — „Ţiganul" însemna angrenajul oficial, deoarece nu recunoştea nici un fel de loialităţi — în sensul că trebuia să acţionăm cu mare grijă. Doar pentru că Müller îi cunoştea pe oamenii din Bavaria nu însemna că le trecea cu vederea activităţile. Exista primejdia clară ca să fim traşi pe sfoară şi antrenaţi mai degrabă într-o răpire decât într-o preluare. Cine ştia unde se afla adevărul ? Era posibil să fi fost angajaţi de arabi sau chiar de revoluţionarii iranieni înşişi pentru a realiza o acţiune privită cu înţelegere de OEP.

Tot ceea ce ştiam era că lui Müller îi era cunoscut patronul meu şi îmi dăduse un avertisment al „Ţiganului". Şi ştia mai multe decât mine despre patron.

În timp ce vorbeam cu Big Kevin, m-am hotărât să plec în sud cu avionul ca rută principală de ieşire, deşi îi voi lăsa încă pe patroni să creadă că *iepurii* ieşeau prin Turcia, pe ruta terestră. Pentru mine, cea mai mare problemă în legătură cu preluarea în zona Golfului era că

însemna câteva ore de zbor peste țări arabe, indiferent de direcția în care ne-am îndrepta spre Mediterana.

Era plăcut să fiu iarăși cu Big Kevin. Îmbătrânise un pic în cei doi ani de când îl văzusem ultima dată, dar era încă același personaj — tare, de încredere, plin de sfaturi bune. Mi-a spus că oamenii lui se infiltraseră în Irak și aveau o rețea considerabilă, cu care putea lua legătura dacă trebuia să intrăm în teritoriul irakian din Kurdistan. Am descoperit că el și cu mine cunoaștem aceiași irakieni. Deja mă simțeam mai bine în privința noului plan.

— Te-ai gândit în mod cert la un drum de ieșire din Golf ? întrebă el.

— Direct spre Irakul de sud. Urmez conducta petrolieră și zbor către vest spre Iordania, apoi realimentez în sudul Libanului. De acolo în sudul Franței. Vom preda *iepurii* în Franța, sau îi vom duce în Germania cu mașina.

— Cine este omul tău din Liban ?

— Nu am pe nimeni. E treaba lui Valner să găsească pe cineva. Chimoum...

— Știu că e om de nădejde. Milițiile sale creștine sunt foarte puternice și bine înarmate. Se bucură acum de sprijinul total al israelienilor. Patronii tăi îl cunosc ?

— Sper.

— Par să cunoască mulți oameni, nu ?

Am fost de acord că așa era. Așteptam observațiile următoare ale lui Big Kevin.

— Din Golf în Liban e prea departe. Având în vedere încărcătura și că vei zbura la altitudine mică, nu vei avea o rază de zbor mai mare de o mie șase sute de kilometri. Ori că ai sta cu burta în sus la Teheran, ori că te duci în Irak sau în Liban, e cam același lucru.

— Ce alternativă am ?

— Poți realimenta în Kurdistan. Poate aș reuși chiar să aranjez ca un avion să te treacă peste Irak.

Cam acesta era omul cu numele de Big Kevin. Într-o jumătate de oră aveam o zonă sigură în care mă puteam retrage de la nord la sud, un aliat, o posibilitate de realimentare, îngrijire medicală și reechipare cu arme, dacă aveam nevoie. Pentru aceasta kurzilor li se vor plăti zece mii de lire, plus orice armament pe care îi pu-

team lăsa în urmă. Dacă nu puteam ieși din țară cu avionul din cauza vremii proaste sau a rezistenței, Big Kevin ne va da călăuze și oameni de pază și un convoi de catâri până la un punct sigur din afara regiunii.

— Voi scoate trei evrei, am spus. Are asta importanță ?

— Kurzilor nu o să le placă, pentru că sunt iranieni, răspunse Big Kevin. Nu o să le placă pentru că sunt oamenii Șahului, iar Șahul ne-a trădat anul trecut. Dar vor face ceea ce le voi cere. Oamenii sunt luptători fanatici pentru libertate, nu musulmani fanatici.

Big Kevin avea o rețea de legătură prin radio care se întindea de la aparat la aparat, circa șapte sute de kilometri în interiorul Iranului. Valner îl va informa, i-am spus eu, cum să facă legătura între rețeaua sa și Mirza, astfel încât să fiu încunoștiințat de orice schimbare în Kurdistan. Dacă Big Kevin nu ne putea primi, nu avea nici un rost să mai zburăm spre nord.

— Când legătura radio va fi completă, transmiteți un mesaj. *Foc Albastru.* Mirza îl va retransmite lui Valner, iar el mi-l va aduce mie. Îmi va spune că drumul e liber. Unde voi face alimentarea ? am întrebat.

— O să vă dau coordonatele unui mic lac de pe granița orientală. Este o vale îngustă și bine ascunsă împotriva oricărei supravegheri aeriene, cu excepția avioanelor care trec chiar pe deasupra. Furăm combustibil de vreo doi ani de la o bază aeriană irakiană aflată exact în partea cealaltă a muntelui. Vom avea acolo combustibil gata pregătit pentru voi când veți sosi.

— Vom zbura la firul ierbii. Cum voi găsi lacul ?

— Am un radiofar care emite pe o distanță de treizeci de kilometri. Dacă ajungeți în valea potrivită, radiofarul vă va aduce direct la țintă. Muntele este intersectat de văi paralele. Dacă ajungeți în altă vale, va trebui doar să mergeți înapoi și s-o luați de la capăt. Care este anvergura acestui avion ?

— Douăzeci și opt de metri și douăzeci și cinci de centimetri.

— Valea pe care o căutați are douăzeci și opt de metri și douăzeci și opt de centimetri.

— Spațiu suficient, am spus.

— Încercați să sosiți în zori sau la lăsarea serii. Vom avea grijă să fie semnale luminoase la capătul estic al lacului de două ori pe zi.

Cu cât Big Kevin vorbea mai mult, cu atât mai puțin absurdă devenea ideea de a ne duce în Kurdistan. Ea lua în considerare și posibilitatea de a împărți grupul, un grup luând-o spre nord la ieșirea din Teheran, direct spre Kurdistan, celălalt călătorind mai întâi spre sud, apoi ne întorceam spre nord cu avionul la întâlnirea de pe lac. Big Kevin avea oameni în interiorul Iranului, cu această rețea radio furnizând provizii kurzilor. Oricine era obligat să urmeze drumul spre nord se putea alătura unei caravane ajungând pe uscat până în Kurdistan. Mirza va lua legătura cu Big Kevin, apoi oamenii lui Mirza ne vor duce până la capătul liniilor de comunicații kurde. S-a aranjat ca acest lucru să aibă loc la Kavosh, un oraș la intrarea în zona kurdă, dar în afara drumurilor regulate, fiind înconjurat de un ținut sălbatic și pustiu. Oamenii lui Mirza ne vor preda la un anumit punct, apoi după plecarea lor vor veni kurzii și ne vor lua. În nici un caz Big Kevin nu permitea ca rețeaua lui Mirza să ia legătura direct cu propria lui rețea.

Am petrecut două ore informându-mă asupra acestei zone. Kevin a scos câteva hârtii, dar erau la scară prea mare și nu serveau scopurilor mele, așa că desenă el hărți ale lacului și ale împrejurimilor sale.

— Când te mai văd ? întrebă Big Kevin.

— Pe douăzeci și unu iunie. Cu o marjă de trei zile de fiecare parte.

Ne-am dus împreună la bancă și am asistat la depunerea imediată a sumei de trei mii de lire în contul lui. Afară, ne-am strâns mâinile.

— Ne vedem pe douăzeci și unu, am spus.

— Noroc bun, spuse cu gravitate Big Kevin.

Big Kevin mă părăsi, oferindu-și câteva zile la Londra.

Am luat un avion până la Geneva pentru întâlnirea de a doua zi dimineață cu Valner și cu Terța Parte. Valner era agitat.

— Rețeaua din Teheran este supusă unor presiuni considerabile, spuse el. Mirza trebuie să îi mute pe *iepuri* de colo-colo, aproape zilnic. Când poți pleca ?

— Când totul este gata, am răspuns.

— Poți să grăbești lucrurile ?

— Voi încerca.

— Am un sentiment neplăcut în legătură cu rețeaua de acolo, spuse Terța Parte. Ceva nu e în ordine. Situația nu este sigură.

— Cât de curând poți pleca ? insistă Valner.

— Nu presa lucrurile, i-am spus. Fiecare treabă are ritmul ei propriu. O organizez cât se poate de repede. Dacă ne pripim, stricăm totul și atunci era mai bine dacă nu ne mai apucam deloc de treabă.

L-am informat în legătura cu posibilitatea de a putea ieși din țară prin Kurdistan, omițând însă orice chestiune legată de o aeronavă. I-am spus să stabilească o legătură radio directă între Mirza și Big Kevin și care să fie în stare de funcțiune până pe zece iunie, zi pe care atunci am ales-o ca dată de sosire la Teheran ; nimeni nu trebuia să ne zorească până când nu aveam confirmarea acestei legături.

— Nu-mi pot permite să-mi las camioanele să cutreiere prin Iran, i-am spus lui Valner. Dacă această casă conspirativă de la Marshun nu va fi descoperită până atunci, vreau ca *iepurii* să se întoarcă acolo pentru întâlnire.

— Voi face tot posibilul, spuse Valner.

— Apoi al doilea camion va face joncțiunea pe doisprezece, așa cum am aranjat. Aceasta ne va asigura două zile ca să îi ducem pe *iepuri* la punctul de întâlnire.

Lăsând la o parte chestiunea securității, această mutare a *iepurilor* de colo-colo nu făcuse decât să complice misterul. Nu simțeam că ar fi vorba de o trădare deoarece, în primul rând, nu existase nici un indiciu clar cu privire la scopul final al întregii acțiuni. I-am spus lui Valner că problema camioanelor și a șoferilor fusese aranjată, omițând însă faptul că venea de la Müller. Amintindu-mi ceea ce îmi spusese Müller, l-am bombardat inutil pe Valner cu întrebări. Când i-am povestit despre rețeaua din Kurdistan, am văzut că se simțea usurat : presupunea că *iepurii* vor fi scoși prin Turcia. Pentru mine, această țară însemna americanii, iar americanii însemnau CIA. Cine era acest Valner ? Câte ro-

luri juca ? Am căzut de acord că era timpul să renunţăm la idea de a aduce *iepurii* până în Germania. Lungimea călătoriei ne făcea prea vulnerabili, iar oamenii lui erau nerăbdători să preia transportul.

— Dar cum rămâne cu Libanul ? l-am întrebat. Îi predau acolo şi tu îi treci în Israel. Pare o treabă bună.

— Aceşti oameni, spuse el cu hotărâre, nu trebuie să meargă în Israel.

Câte ramificaţii poţi cere ? Nu era momentul să intrăm într-o dispută privind livrarea în Israel.

— Cu toate acestea, vreau o întâlnire în zona centrală a Libanului cu oameni de încredere. Mergem în Liban.

Mă privi critic. Din Kurdistan până în Liban era un drum extrem de lung. Îi spusesem centrul Libanului, deşi nu doream de fapt asta.

— E imposibil, spuse el.

— De ce e imposibil ?

— Te-am putea ajuta în sud, dar oamenii noştri nu s-ar putea strecura în centrul Libanului în număr suficient de mare ca să te poată proteja de palestinieni sau de vreo incursiune siriană dinspre nord.

— Ce oameni ?

— Chimoum, răspunse, exact cum speram că o va face.

— O să duc *iepurii* cu avionul în sudul Libanului, i-am spus. Vreau ca Chimoum să ne asigure realimentarea.

— Să-i duci cu avionul ! exclamă. Ce dracu' ai de gând să faci, să aterizezi pe blestematul ăla de aeroport din Beirut ?

— Nu, o să aterizez pe mare, i-am spus, este un hidroavion.

Ochii lui Valner se luminară.

— De unde o să faci rost de aşa ceva ? întrebă.

— Într-adevăr, de unde ? am replicat.

Încrederea lui Valner în mine creştea cu fiecare moment. Era direct interesat să vadă că acţiunea avea loc şi începea să creadă că chiar o puteam duce la capăt.

— Vreau ca Chimoum să ne aştepte în largul coastei cu combustibil de aviaţie şi să ne asigure paza. Tu o să ne dai combustibilul. Noi o să-ţi dăm *iepurii*. Încheierea misiunii.

Valner plecă să dea un telefon sau să întâlnească pe cineva într-o altă cameră. Dispăru vreo jumătate de oră. Terţa Parte îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu măsurile de protecţie de la Teheran.

— Valner m-a lăsat singur în hotel cam jumătate din timp, spuse el. Nu mi-a spus unde se duce şi nici când se va întoarce. Teheranul este ca un viespar. Nici nu îţi poţi imagina cât de multe arme sunt pe străzi.

Am informat repede Terţa Parte despre rolul lui Big Kevin. Terţa Parte urma să-mi comunice când primea mesajul *Foc albastru* din partea lui Valner. Santa avea să îl contacteze cu mesajul *Fulgerul Albastru* când primea ştirea de la Ludendorff că autocamioanele şi şoferii erau gata de plecare şi echipamentul era pregătit. Am instruit Terţa Parte să-mi dea 50.000 lire, în numerar, pe data de nouă iunie, înainte ca echipa să pornească de pe aeroportul Heathrow din Londra.

Valner se reîntoarse. Avea o mină lungă, îngrijorată, pe care încercă să şi-o ascundă atunci când intră în cameră. Valner şi cu mine eram amândoi obosiţi de zilele de călătorie. Acum încerca să o facă pe isteţul. În loc de asta, ceea ce spusese suna doar extrem de strident.

— Sunteţi urmăriţi, spuse. Primim informaţii în legătură cu această acţiune din toată Europa.

Nu i-am spus că de fapt acţiunea lui era supravegheată. De Müller.

Valner continuă :

— Am încercat să îi conving pe ai mei să vă permită să predaţi *iepurii* în Israel. Dar este în afara oricărei discuţii. Sub nici o formă predarea nu se va face în Israel.

— Ascultă Valner, ţi-am spus deja că Libanul reprezintă finalul acţiunii. Nu am spus nici un moment că o să-i duc în Israel. Misiunea se încheie în Liban. Acolo vei primi *iepurii*. Îţi reconfirm acest lucru acum şi aici. Iar acum vreau să ştiu ce se întâmplă cu echipa mea după Liban. Dacă nu-i putem lăsa acolo pe *iepuri*, nu putem rămâne nici noi. Şi nu vrem să rămânem în Liban. Vreau să mă asigur chiar acum că Chimoum va fi acolo să ne aştepte şi că vom avea unde să plecăm după aceea.

— Bine. S-a făcut. E un lucru acceptabil.

— Şi să nu-mi spui că ne putem topi în Israel. Dacă *iepurii* nu pot intra în ţară, atunci nu putem nici noi. Sunt prea mulţi cei care nu vor să ajungă acolo ca să îmi convină mie.

Valner şi cu mine am început să elaborăm un exerciţiu operativ, cea ce era extrem de complicat, dar era singura cale pe care o vedeam ca să reuşim. Ne-am fixat pentru zece iunie ca dată de sosire la Teheran. Valner îi va comunica lui Mirza această dată şi îi va transmite lui Chimoum ce anume doream de la el. Presupunând că reuşeam să facem preluarea şi să ajungem în Kurdistan, Big Kevin îi va transmite lui Mirza la Teheran ora probabilă a sosirii noastre la Teheran, prin intermediul legăturii radio. Apoi Mirza îi va comunica ora de sosire lui Valner, care, la rândul său, va retransmite mesajul lui Chimoum ca să fie gata să ne întâmpine. Primul indiciu pentru oamenii lui Valner că am scăpat împreună cu *iepurii* din bucluc, avea să fie întâlnirea cu Chimoum. Acolo vom schimba *iepurii* pentru combustibil şi garanţii pentru sosire fără probleme undeva în Europa. Echipajul avionului meu ne va transporta peste Mediterana, va debarca echipa, apoi va duce înapoi avionul de unde fusese luat.

— Poţi face toate acestea ? îl întrebă Terţa Parte pe Valner.

— Ai cuvântul meu, promise el.

I-am dat instrucţiuni Terţei Părţi să se retragă din organizarea acţiunii. Din acel moment încolo avea două răspunderi. Prima era să conducă firma în lipsa mea ; a doua era să stabilească un post central de ascultare şi să facă legătura între toate firele acţiunii, care se întindeau repede de-a latul Europei şi Orientului Mijlociu. Era legătura mea cu Valner şi cu ceilalţi — Santa, Ludendorff, Big Kevin, înainte ca acţiunea să fie declanşată. O dată ce porneam în misiune, el devenea urechile mele în lumea exterioară. Am stabilit o metodă, codificată, absolut sigură, de a primi un mesaj la Teheran, în afara perdelei de protecţie a lui Mirza. Dacă aveam probleme, nu voi prelua mesajele. Totuşi, puteam ajunge la baza de acasă, chiar dacă însemna să pun mâna pe telefonul unei

companii petroliere americane sau pe un telex din biroul unei companii aeriene. Aşa că totul trebuia comunicat prin intermediul Terţei Părţi. Dacă ajungeam undeva în închisoare, el avea să ştie unde eram şi va şti ce să facă.

Vedeam pentru prima dată misiunea prinzând contur. L-am pus la curent pe Valner cu tot ce era legat de misiune, cu excepţia rolului jucat de Müller şi a sursei avionului meu. Valner nu era la fel de entuziast ca mine. Organizaţia nu era supusă unor lovituri puternice chiar atunci. Deşi nu era omul care să cedeze sub tensiune, vedeam că devine nervos. Dar şi el începuse să se entuziasmeze de modul cum organizasem o misiune atât de complicată.

După plecarea lui Valner, i-am telefonat lui Santa la Londra şi i-am dat dispoziţii să îi transmită prin telex Terţei Părţi mesajul codificat *Fulgerul Albastru* când va afla de la Ludendorff că autocamioanele erau gata de plecare.

Mi-am împachetat geamantanul. Era timpul să înnod capătul firului din Spania. Am luat ultimul avion către Madrid.

7

Miguel mă întâmpină la aeroportul din Barracas pe o noapte toridă şi umedă. Ne-am dus direct la apartamentul lui unde l-am pus la curent cu misiunea.

— Eşti nebun, zise el. Nimeni nu poate face ceea ce ai de gând să încerci.

Ochii întunecaţi îi străluceau. Dorea să meargă şi el.

— Am o listă lungă de cumpărături, am spus.

Miguel luă în mână un carnet şi un stilou.

— Îl vreau pe Nano. Am nevoie de un copilot.

— Nu pot să-ţi găsesc un copilot din forţele aeriene, spuse Miguel. Doi piloţi activi care dispar în acelaşi timp ar trage mai mult atenţia decât vrei tu.

— Vreau o aeronavă canadiană model *CL-215*. Acesta este avionul pe care îl foloseşte Nano pentru a combate incendiile de pădure din Majorca.

— Nu prea e o treabă bună să împrumuţi avioane, spuse Miguel. Cum crezi că pot aranja aşa ceva ?

— Îl cunoşti pe şeful lui Nano ?

— Generalul Cardova. Îl cunosc bine. Am fost în armată împreună.

— Vreau să retragă un avion de pe curse şi să-l planifice pentru reparaţii. Apoi va face rost de un avion în plus, va schimba numărul de înregistrare şi îl va băga la reparaţii în locul avionului nostru. Să apară şi nişte piese de rezervă.

Aici era partea urâtă. În Spania, pentru a introduce un avion la întreţinere trebuie să îl retragi din exploatare. Dacă sustrăgeam un avion de la întreţinere, nu era gata de zbor. Avionul care ieşea din hangar trebuia să fie înscris în rândul avioanelor în exploatare, dar cineva trebuia să se ingrijească să nu zboare. Liniei aeriene nu îi va lipsi un avion, dar nimeni nu ar zbura într-un avion nesigur.

— Ar fi mai simplu să furi unul, spuse Miguel râzând.

— Dacă fiecare îşi face treaba, guvernul nu va fi compromis în nici un fel. Aminteşte-ţi, Miguel, că Forţele Aeriene Spaniole îmi sunt datoare cu un serviciu.

Le furnizasem echipamente pe care Ministerul Aviaţiei era pregătit să le cumpere.

— Cardova nu-ţi datorează nimic. Ar putea fi adus în faţa curţii marţiale. El ce câştigă ?

— Cincizeci de mii de lire.

— Poate că reuşesc să aranjez asta. Ce altceva ?

— Am nevoie de Nano mâine, pentru o instruire. Vreau ca întregul armament al echipei să fie depus în avion. Arme şi pentru Nano şi pentru copilot.

— Trebuie să fie arme spaniole. Este prea riscant să cumpărăm arme străine aici.

— O să luăm pistoale mitralieră Star, cu o cutie de muniţie de nouă milimetri. Pistoale automate Astra calibrul 38. Două mortiere de comando de şaizeci de milimetri.

Aceste mortiere mici, de mână, nu erau mai mari decât braţul unui om, dar trimiteau un proiectil la o distanţă de circa 1.000 m. Dacă trebuia să ne apărăm locul de întâlnire de pe plajă, erau singura noastră artilerie posibilă.

— Vreau la bord şi şase IDK-uri, am continuat.

Un producător de armament din Bilbao fabrica explozivi subacvatici acţionaţi de nişte mecanisme cu ceas pe care i le furnizasem eu. Erau saci impermeabili având calupuri de explozivi prinse în buzunarele interioare. Marginile sacilor se desfăceau spre exterior descoperind un fel de ventuze care se lipeau pe o suprafaţă udă. Puteau fi aplicate pe un vapor sau un stâlp de pod în câteva secunde. Pe uscat erau pur şi simplu depuse pe orice structură solidă. Ceasurile digitale erau reglabile de la un minut până la treizeci de zile.

— Adaugă orice alte arme, dar să nu depăşeşti limitele de greutate, am spus.

Echipamentul avea să ne parvină la fel de curat ca şi avionul. Armele urmau să fie sustrase de pe o linie de montaj, iar numerele de serie sărite înainte, dispozitivele IDK aveau să fie şterse din evidenţă ca rebuturi.

— Probleme ? l-am întrebat pe Miguel.

— Toate astea or să dureze ceva timp.

— Îmi dau şi eu seama de asta. Trebuie să dorm un pic. Vezi dacă poţi să obţii un răspuns până dimineaţă.

Miguel se uită la ceas. Trecuse de miezul nopţii. Ezita, apoi ridică telefonul de pe birou.

În dimineaţa următoare m-am trezit târziu, m-am spălat şi m-am dus la Miguel pe care l-am găsit bându-şi cafeaua de la ora unsprezece.

— Nano e pe drum, spuse el ridicându-se de la masă. A plecat din Majorca acum o oră.

Nano traversa cu paşi mari aerogara ; avea pe umăr o geantă ce se legăna pe lângă el. Când ne văzu îşi desfăcu larg braţele.

— *Amigo !* spuse îmbrăţişându-mă. *Cómo estás ?*

Nano avea douăzeci şi opt de ani, era căpitan în Forţele Aeriene Spaniole şi aventurier de nestăpânit. Mic şi zvelt, avea înfăţişarea plăcută şi corpul atletic al unui şofer de curse dintr-un film de la Hollywood. Avea ţinută aristocratică şi hainele frumos croite ale vechii nobilimi din Majorca. Nano iubea splendoarea şi emoţia zborului, dar salariul lui din Forţele Armate abia îi ajungea să plătească benzina şi asigurarea pentru automobilul său marca Ferrari. Cât despre restul — un apartament la Paris, doamne elegante, cluburile de noapte din Europa

— pentru toate avea bani de la familie și câștiga sume considerabile pe de lături făcând tot felul de treburi. Nano și cu mine lucrasem împreună de trei ori și aveam cea mai mare încredere în el. Știa cum să-și țină sub control temperamentul latin; îl văzusem păstrându-și calmul în cele mai încordate situații.

Cu doi ani înainte, Otto Benjamin, șeful Băncii Naționale a Marocului, apelase la mine să îl duc cu avionul, incognito, pe regele Hassan la o întrunire secretă cu guvernul spaniol. Am folosit o aeronavă a Forțelor Aeriene Spaniole și Nano fusese desemnat copilot. Acțiunea a fost rapidă, fără probleme, dar am avut timp să-i admir talentele lui Nano. Mai târziu, l-am adus pe Generalul Spinola în Portugalia, luându-l din ascunzătoarea lui din America de Sud.

Miguel, Nano și cu mine am discutat nimicuri până când am ajuns la biroul meu din Madrid. Nano stătea cu spatele lipit de un scaun mare, îmbrăcat în piele și aștepta.

— Am vorbit cu comandantul tău aseară, a spus Miguel.

— Știu, replică Nano. L-ai trezit din somn.

I-am împins o hartă în față și mi-am pus degetul pe Golful Persic.

— Vreau să fii acolo în zorii zilei de optsprezece iunie. La o sută de metri în larg, cu plinul făcut și gata de plecare. Vei conduce un avion *CL-215*. Împreună cu alții doisprezece, inclusiv echipajul.

— Unde plecăm de acolo ?

— Kurdistan.

Am descris zborul spre nord.

— *Tremendo*, spuse el, aproape explodând de emoție. E minunat.

— Mai poți găsi un pilot ? am întrebat.

— Și, încă unul bun, replică Nano. Ai încredere în mine. Aici în țară sunt apărat ? îl întrebă pe Miguel.

— Avionul va fi planificat pentru întreținere, apoi pus la dispoziția Forțelor Aeriene Grecești, ceea ce poate explica prezența lui în Mediterana de est. Îți vom întocmi un ordin curent pentru o livrare oarecare. Dacă aflăm că ai probleme, vom completa ordinul și vom șterge din evidență avionul ca urmare a prăbușirii sale în mare. Faptul că tocmai ieșise de la întreținere va conferi și mai multă credibilitate.

— Grecii știu de toată treaba asta ? întrebă Nano.

— Vor ști, dacă pierzi avionul.

— Nu-mi pasă ce se va întâmpla atunci. Dacă voi pierde aeronava, mă voi pierde și pe mine.

Era o observație calmă, fără nici o urmă de îngrijorare. Nano era un pilot superb, un om cu instinctul supraviețuirii. Luă hârtiile ca să le examineze mai îndeaproape.

— Mulți kilometri, spuse. Mult peste raza de acțiune a avionului.

— Pot să-ți asigur realimentarea la venire, în Golful Aqaba, am spus, dar asta înseamnă să te demasc față de patronii mei.

Știam că Valner putea aranja acest lucru dacă o ceream, dar nu dorea să știe nimic despre proveniența avionului.

— Nu e necesar, spuse Nano. Pot să pun destule containere pentru realimentare în buncăr și în cabină astfel încât să ajungem până acolo. Dar nu pot transporta atâta combustibil ca să avem și pentru înapoiere. Voi avea nevoie de combustibil la locul de întâlnire.

Mi-am asumat cel mai mare risc al misiunii.

— O să ai combustibil pregătit, am spus.

Urma să vină de la Mirza, dar nu intenționam să aranjez prin Valner pentru că nu doream să îi spun unde stabilisem locul de întâlnire. Aceasta însemna că plecam la Teheran fără garanția unei căi de evadare. Firea mea neîncrezătoare începea să ne creeze dificultăți.

— Și din Kurdistan, încotro ? întrebă Nano.

— Spre vest. Irak, Siria, apoi Liban și Mediterana.

Nano se uită din nou la hărți. Se încruntă.

— Nu e așa de *tremendo*, spuse. Performanța optimă a acestui avion este de circa trei sute de kilometri pe oră la trei mii de metri înălțime. O să zburăm la nivelul solului, nu ? Asta înseamnă viteză mai mică, dacă vrem să ne ajungă combustibilul până la Mediterana. La nivelul solului nu va fi ușor să găsești punctul acesta.

Își puse arătătorul pe cel mai important traseu de zbor, o conductă petrolieră la nord de Bagdad.

Cunoşteam regiunea bine. Trebuia să ne facem griji din cauza bazei aeriene de la Kirkuk şi a activităţii militare mai intense din zona centurii verzi din bazinul Tharthar. Barajul de la Dukan, dinspre nord, era sub supraveghere aeriană permanentă pentru a-i împiedica pe Kurzi să îl arunce în aer.

Pentru o clipă, vechiul plan de a ne infiltra în Bagdad părea din nou tentant, dar era doar un vis. Într-o acţiune ca a noastră, trebuia să te izolezi de populaţia băştinaşă pentru că fiecare, până la individul care vindea alune la colţ de stradă, era spion.

Occidental fiind, trebuia să te ţii la o asemenea distanţă încât devenea imposibil să te mişti.

— Poţi s-o faci, i-am spus lui Nano. Pe jos şi cu viteză mică.

Clătină din cap.

— Vom fi *tiro a pichôn*. Vână oare de porumbei. Caută-ne un ajutor, Gayle.

— O să fac tot posibilul.

Miguel completase restul listei mele de cumpărături. Echipamentul îi va fi predat lui Nano la aeroportul Son San Juan din Palma. Când se obţinea confirmarea şi avionul era gata de plecare, Miguel va comunica acest lucru Terţei Părţi.

— *Flacăra Albastră Înainte*, i-am spus, înseamnă că totul este gata de plecare.

Nano plecă. Am pus mâna pe telefon şi l-am sunat pe Big Kevin la numărul lui de legătură din Londra.

— Pe colonelul Tarik îl cunoşti ? l-am întrebat pe Big Kevin.

— Da, spuse el precaut.

— Tarik este unul din prietenii mei, am adăugat.

Colonelul Tarik din Forţele Aeriene Irakiene condusese negocierile în timpul tratativelor de la Londra cu liderii kurzi în vederea realizării unei încetări pe termen scurt a focului, în războiul irakiano-kurd. Tarik se întorsese în Irak. Încetarea focului continua încă. Trebuia să existe o posibilitate de comunicaţie care să treacă prin linia frontului.

— Vreau să iei legătura cu Tarik, am spus. Vreau să ne asigure, timp de câteva ore, într-o zi, un coridor aerian sigur, într-o singură direcţie, peste Irak.

— O să facă asta pentru tine ?

— Este prietenul meu, am repetat. Îmi e dator un serviciu.

— Voi încerca, promise Kevin, dar nu am multe speranţe. Legăturile mele cu Tarik sunt teribil de lente. Pe uscat cu catârul. Ar putea să spună da şi nu vom primi răspunsul înainte să ajungeţi voi la lac.

M-am întors la Geneva. Terţa Parte a aranjat plata pe bază de angajament scris a câte 5.000 lire sterline pentru Nano şi copilotul lui. După aceea m-am întâlnit cu Valner pentru o ultimă discuţie.

— Am luat legătura cu Chimoum, mi-a spus Valner. Îţi va asigura alimentarea. Nu e nici o problemă. Dar în nici un caz nu poate accepta *iepurii*.

— Ce bine ar fi dacă i-ai prelua de acolo chiar tu.

— Nici nu se pune problema.

— Atunci din punctul meu de vedere pot să înoate până la ţărm şi să intre în Israel pe jos. Misiunea noastră se încheie în Liban.

— Patruzeci şi cinci de minute, spuse Valner.

— Patruzeci şi cinci de minute pentru ce ?

— Să duci *iepurii* mai departe timp de alte patruzeci şi cinci de minute. Până în Cipru. Te vom aştepta la Famagusta. E doar un salt peste Mediterana de la locul de întâlnire cu Chimoum.

— Şi după Famagusta ?

— Nu va mai fi nimic după Famagusta. Preluăm *iepurii* acolo. Misiunea voastră se încheie.

Îmi dădu coordonatele unui mic golf între Larnaca şi Limasol. Eram furios.

— Misiunea asta devine un adevărat tur al lumii, nu crezi, Valner ? Ce dracu' ştiu eu despre Cipru ? Cine dracu'o să ne aştepte acolo ?

Ruta de la Beirut până în Cipru era o importantă filieră pentru contrabandă, iar Limasol era un loc unde găseai tutun, whisky, droguri, mafie, interpol şi orice agent secret care încercase vreodată să anihileze o reţea criminală.

— Eu o să fiu acolo, spuse Valner calm.

— Mă împingi până la limita răbdării, i-am spus.

— Tocmai de aceea poţi fi sigur că misiunea se încheie acolo. Nu îndrăznim să te împingem mai departe.

Nu uita că te-am scutit de răspunderea inițială de a duce oamenii aceștia în Europa. În felul acesta vei fi liber și fără griji încă înainte să ieși din zona Mediteranei.

Era evident că toate argumentele erau inutile. Am fost de acord și i-am confirmat lui Valner ca dată de pornire a misiunii ziua de zece iunie. El și cu mine am mai vorbit timp de încă o oră apoi ne-am oprit brusc.

— Nu mai am nimic de spus, am zis.

— Nici eu.

— Și cu asta punem punct acestei faze a operațiunii, am spus. E timpul să plec în Anglia și să pornesc.

Îmi strânse mâna, îmi ură numai bine și plecă. Am așteptat cincisprezece minute, apoi am părăsit hotelul folosind o altă intrare.

Am zburat până la Barcelona, am petrecut o zi cu soția și în seara următoare am luat un avion de seară spre Londra. Santa mă întâmpină la cabinetul din strada Great Portland.

— Echipa acționează frumos. Au petrecut week-end-ul împreună la Hereford, spuse el referindu-se la cartierul general al SAS.

— Comitetul ? am întrebat.

— Până acum nici o obstrucție din partea Grupului 500. S-ar zice că nu deranjăm pe nimeni. Ieri am fost în Germania. Ludendorff face o treabă minunată. Tot echipamentul este gata. Mașinile vor fi amenajate, încărcate și gata de plecare în două-trei zile.

— Echipamentul e bun ? am întrebat.

— Mașini Volvo, nou-nouțe, spuse el. Autocamioane cu articulație. Cu optsprezece roți. Dirijate de o firmă numită Trans-Asian Transport cu baza în Frankfurt. Documentele — exact cum trebuie. M-am întâlnit cu șoferii lui Müller. Foarte impresionanți. Doi dintre ei sunt iranieni purtători de pașapoarte germane.

— Încărcături ?

— Exact cum ai cerut. Tuburi de cauciuc în unul și am avut grijă să fie așezate cum trebuie. Celălalt camion e încărcat cu doi paleți. Instalații de bucătărie, după câte rețin, și clădiri demontabile. Ele umplu trailerul. Nu o să se târască nimeni printre ele ca să descopere ceva.

— Informează-l pe Ludendorf, am spus. Semnalul *Fulgerul Albastru Înainte* se va da pe trei iunie. Astfel camioanele vor avea la dispoziție peste o săptămână.

I-am telefonat Terței Părți la Geneva.

— Vreun mesaj ?

— Două. *Foc Albastru.*

Acesta confirma că Valner a intrat în legătură cu Big Kevin prin intermediul lui Mirza.

— Care e al doilea mesaj ? am întrebat.

— *Flacără Albastră.*

Acesta era semnalul lui Miguel că toate problemele rămase în suspensie în Spania erau rezolvate ; avionul, echipajul și echipamentul erau gata de plecare.

— Trimite înapoi mesajul acesta : *Flacără Albastră Înainte* pe zece iunie, am spus.

Aceasta îi asigura lui Nano o săptămână ca să-și stabilească planul de zbor, să intre în posesia avionului, să ducă echipamentul la bord, să facă plinul pe mare, să schimbe culorile avionului și numărul de înregistrare și să zboare spre est timp de două zile ca să se întâlnească cu noi. Am închis telefonul și m-am întors din nou spre Santa.

— Mai e ceva ? am întrebat.

— Biletele tale, spuse și îmi dădu șapte bilete de avion dus, până la Teheran, cu data necompletată.

— Obține *O.K.*-ul Liniilor Aeriene Iraniene pentru ziua de nouă, i-am spus.

M-am dus la Hereford și m-am întâlnit cu echipa într-un restaurant. Se armonizaseră ușor. Le-am dat două zile liber ca să își pună în ordine treburile personale și să își vadă familiile. Gill și cu mine i-am lăsat și am mers până la Poole, unde m-a supus unui antrenament dur în următoarele două zile. Am ajuns să mă simt iarăși în largul meu cu diverse arme și mi-am întărit corpul pentru misiunea ce îmi stătea în față prin activități de poligon, antrenament fizic, înot și lucru la sala de gimnastică. Terța Parte mi-a transmis că autocamioanele traversaseră frontiera Bavariei. M-am întors la Londra în noaptea de opt și m-am alăturat echipei aflată într-un mic hotel din vestul cartierului Kensington.

PARTEA A DOUA

MISIUNEA

8

În dimineaţa următoare Santa dădu fiecăruia documente de călătorie. Gill şi cu mine călătoream ca reprezentanţi ai muncitorilor din partea Consiliului de presă din Geneva. Fraţii Verburggen aveau documente ale Crucii Roşii. Freeman şi Davis erau acreditaţi ca observatori ONU, ceea ce le conferea statut diplomatic. Swann era reprezentant comercial al unui fabricant englez de echipamente pentru brutării. Călătoream cu toţii sub numele noastre adevărate, cu propriile noastre paşapoarte, de care urma să avem nevoie pentru călătoria de întoarcere.

Am mers până la Heathrow, ne-am adunat pentru câteva clipe la o ceaşcă de cafea, apoi ne-am separat iarăşi. I-am condus pe Freeman, Swann, Davis şi pe Gill până la ieşirea spre avion.

— Călătoriţi separat până la hotelul Hilton din Teheran, am spus. Oamenii lui Mirza or să vă recunoască. Parola este *Iepurii*. O să vă ducă la o casă conspirativă. Aşteptaţi-ne acolo.

Eu şi fraţii Verbruggen ne-am tocit călcâiele pe Heathrow până la ora şapte seara când, spre dezamăgirea mea, cursa noastră a fost anulată până a doua zi dimineaţa devreme.

Liniile Aeriene Iraniene ne-au dus cu un autobuz la hotelul Skyline unde am luat masa, am petrecut seara pe socoteala lor vorbind despre vremurile de odinioară.

Zborul spre Teheran din dimineaţa următoare a decurs fără incidente. Deşi la bord erau puţini iranieni, avionul era mai mult de jumătate plin. Războiul şi revoluţia erau, ca de obicei, obstacole minore în calea afacerilor.

Am trecut prin controlul autorităţilor de imigrare şi de vamă fără să trezim nici cea mai mică suspiciune. Ne

îndreptam separat către parcul de taxiuri când un om sesiză eticheta de Cruce Roșie de pe servieta lui Yves și se apropie. Marcel li se alătură celor doi într-o scurtă conversație. Am rămas deoparte. Când cei trei s-au urcat într-o mașină care aștepta, am făcut și eu același lucru.

Șoferul ne-a dus pe un drum întortocheat prin oraș. Am cutreierat printr-un păienjeniș de străzi și case vechi situate la sud și est față de gara principală a orașului, unde rămășițele a trei mii de ani de civilizație dădeau Iranului un aspect tipic de Orient Mijlociu. Am călătorit spre nord și spre vest și am descoperit ordinea sterilă a unui oraș occidental modern. Am trecut pe lângă spitalul Pahlavi, apoi pe bulevardul Elisabeta a II-a, am cotit prin spatele unei piste de curse și apoi am intrat pe porțile unei case luxoase.

Mă enervasem momentan la aerogară când am fost întâmpinați de un șofer la volanul unui Mercedes-Benz. Apoi mi-am dat seama că dacă eram străini de oarecare renume, stârneam suspiciuni dacă ne urcam în vreo mașinuță murdară. La fel cum s-ar fi întâmplat și dacă intram într-o baracă dărăpănată din bazar.

Uși mari de lemn se închiseră în urma noastră. Ne aflam într-o curte largă, pavată cu pietre de râu, ascunsă de stradă de ziduri înalte, albe. Se aflau prin preajmă câțiva oameni de pază care purtau arme automate, dar aveau pe ei haine lejere de stradă. Am văzut doi bărbați îmbrăcați în uniformele ofițerilor marinei iraniene, apoi cei patru oameni ai mei ieșiră din casă pentru a ne întâmpina.

— Cum a mers ? întrebă Freeman.

— Bine. Și voi ?

— Nici o problemă.

— Cât de singură este zona ? am întrebat.

— Jumătate din casele din jur sunt goale, răspunse Gill. Foarte mulți dintre oamenii bogați au plecat.

Mirza apăru în spatele meu și mă salută cu căldură. L-am prezentat fraților Verbruggen. Mirza era bine dispus. Un om de pază ne-a condus pe gemeni și pe mine în interiorul locuinței, unde ne-am spălat.

Înviorat, am început o discuție cu Mirza în timp ce ceilalți se învârteau de colo-colo.

— Contactele cu Valner sunt deschise și continuă, mi-a spus. Am intrat în legătură și cu omul vostru din Kurdistan. A fost o idee bună.

— Ce-i cu *iepurii ?* am întrebat.

Expresia feței i se schimbă atât de brusc, încât am știut că aerul de amabilitate calmă cu care ne întâmpinase era doar o mască menită să ascundă ceva teribil de rău.

— Unul din ei a fost ridicat, spuse.

— Ceee ?

— Cel tânăr. Vărul. Ieri.

— Ieri eram la Londra, am strigat. De ce nu mi s-a adus la cunoștință ?

— S-a făcut o razie la casa conspirativă. Au pus mâna pe el, dar ceilalți doi au reușit să scape.

— Unde sunt acum ?

— În altă casă conspirativă.

— Cum au fost prinși ? Oamenii tăi ce făceau ?

— Casa conspirativă a fost compromisă. A fost atacată de forțele milițiilor. Doi dintre băieți au scăpat. Unul a fost lăsat în urmă. A fost capturat. Doi dintre oamenii mei au murit.

— Ce vrei să spui prin „lăsat în urmă" ? Cum de au scăpat doi, iar unul a fost lăsat în urmă ?

— Au fost avertizați. Cei doi frați au fugit. Vărul nu a putut să-i urmeze. Nu era în stare să fugă.

— De ce ?

— Era sub efectul drogurilor.

— Droguri ? Isuse Cristoase ! Sunt de mai puțin de o oră la Teheran și aflu că rețeaua ta a fost penetrată și că unul din *iepuri* a fost capturat. Ce altceva mai ai să-mi spui ?

— Nimic.

— Cine s-a infiltrat în rețeaua ta ?

— Nu știu încă, dar voi afla. Nu-ți fă griji. Aici sunteți în siguranță. Am venit aici doar astăzi. Și singurii oameni care știu de ea sunt în clădire.

— Prostii ! Unde e băiatul acum ? E mort ?

— E interogat. Este în cazarma poliției de la Qazvin.

Se auzi un telefon îndepărtat. Mirza plecă, apoi se întoarse un minut mai târziu.

— Băiatul trăiește. E încă la Qazvin. Interogatoriul s-a dovedit inutil până acum, pentru că este încă drogat. Nu-l vor aduce la Teheran până mâine sau poimâine. Vor să afle tot ce se poate afla înainte să ajungă aici. Armata și poliția țin prizonierii cât mai departe posibil de oraș. Odată ajuns la Teheran, va ajunge în fața tribunalului în opt ore. Tribunalele revoluționare emit ordine de execuție imediată. Ce pot să spun ? Nu aceasta este țara mea. Nu este Iranul în care am crescut. Oamenii au înnebunit cu totul pe aici. Ne autodistrugem.

M-am uitat la Mirza. Era un bărbat frumos cu ținuta mândră în uniforma de marină. Forța și inteligența lui erau evidente, dar necazurile imprimaseră cute adânci pe fața lui mediteraneană cu trăsături puternice. Făcea parte din straturile superioare ale aristocrației iraniene, făcuse școala în Occident, era un om cu gust și creștere aleasă, un cosmopolit cunoscător a cinci-șase limbi străine. Era încă ofițer activ în marina iraniană, dar își dedicase întreaga energie pentru organizarea unei filiere ilegale pentru dușmanii revoluției — în principal pentru cei bogați. Și cu contacte bune sub regimul Șahului.

— Ne poți da armament — puști mitralieră, grenade ? l-am întreba pe Mirza.

— Pentru ce ?

— Ca să punem mâna pe puști.

— Este în cazarma poliției, repetă Mirza apăsat.

— Sunt plătit ca să-l scot de acolo.

— Nu, nu te putem înarma, spuse Mirza.

— Atunci va trebui să rămână acolo până mâine seară. Armele noastre sosesc mâine.

— Această cazarmă a poliției este mare, cu o mulțime de oameni.

Mirza se opri, apoi continuă cu resemnare.

— Când vă duceți după băiat, luați-i și pe ceilalți doi. Sunt într-un sat din apropiere.

— Atunci mă duc după ei astă seară.

Toată planificarea mea atentă începea să meargă anapoda, pe măsură ce ne cuprindeau evenimentele și ne antrenau și pe noi cu iuțeală. Oamenii mei deveneau nervoși. În casă se auzeau mișcări continue — sunau telefoanele, oamenii alergau de colo-colo, se transmiteau în șoaptă mesaje, se auzeau strigăte. Pentru un mercenar occidental,

părea că lucrurile scăpaseră total de sub control, deși știam că nu era așa. Era doar modul iranian de a face lucrurile și știam că Mirza era un bun organizator. Echipa mea se simțea descoperită fără arme, iar ale noastre erau la o zi depărtare într-un camion care se apropia.

Mirza a fost de acord să ne dea fiecăruia câte o armă de corp, pentru operațiunea din timpul nopții. Am strâns șurubul și mai tare discutând cu Mirza alte probleme de care trebuia să mă ocup.

— E limpede că ai un om la închisoare, i-am spus lui Mirza. Vreau o informare completă. Dispozitivul de securitate. Unde se găsește băiatul. Ce se întâmplă oră de oră.

— Nu este o închisoare, explică el. Este sediul regional al poliției. În condiții normale, înăuntru dorm o sută de oameni. Încă vreo sută lucrează în afară. Dar a fost predată corpului poliției secrete a forțelor de miliție, și poliția regulată nu vrea să aibă de-a face cu asta. Sunt mai puțin de cincizeci de oameni — probabil mai aproape de circa treizeci acum. Prizonierii sunt ținuți în celulele de la subsol.

— De ce s-a retras poliția ?

— Deoarece acolo se întâmplă lucruri despre care nu doresc să se afle în lume. Oameni sunt torturați. Sunt împușcați fără judecată. Sunt împușcați în toată țara o groază de oameni, crime despre care nu auzi niciodată. Ceea ce transmit radioul și televiziunea este doar vârful ghețarului.

— Cine sunt cei uciși ?

— În majoritate evrei. Sunt țintele cele mai ușoare. Aici, pe vremea Șahului s-au întâmplat lucruri îngrozitoare. Nu există nici o îndoială în privința aceasta. Dar oamenii cu adevărat răi — agenții poliției secrete — Savak și oficialii corupți — au fugit cu toții. Acum sunt uciși oameni nevinovați, cei care nu au nici un motiv să fugă și nici unde să se ascundă. Vechiul regim a practicat toleranță religioasă. Acum țara este sfâșiată de fanatici religioși, iar evreii sunt puși să plătească pentru o generație de coexistență pașnică. Sunt puși să ispășească pentru relele înfăptuite de adevărații păcătoși. Poți multiplica șansele fiecărui torționar după mărimea familiei sale. Fa-

miliile iraniene sunt mari și răspândite și au grijă de ai lor. Adună-i pe toți și ai o rețea secretă teribilă. Revoluționarii se simt frustrați. Așa se răzbună pe evrei.

Celula familiei ; era veche poveste. O barieră cu care se confruntaseră și britanicii — și nu reușiseră să o penetreze — de atâtea ori : în Palestina, Cipru, Aden prin anii '50, astăzi în Ulster-Irlanda de Nord. Am bănuit că rețeaua lui Mirza acționa după același principiu.

I-am chemat pe ceilalți înăuntru și i-am informat în legătură cu situația încurcată în care ne aflam. A fost o consternare generală când au aflat de droguri. Nu era vorba să îl facă să vorbească pe puștiul acesta, ci de cât de repede vorbea, de cât de multe știa. Și cât de tare eram compromiși.

— Închisoare sau nu, spuse Gill, face și el parte din contract. Mergem după puști.

Mă scutise de grija de a o spune eu.

Două ore mai târziu, Mirza primi un alt mesaj. Băiatul nu fusese atins toată ziua deoarece călăii săi erau prea ocupați.

— Vreau două elicoptere, i-am spus lui Mirza. Vreau unul staționat la sud de oraș și mai vreau unul spre nord-vest, la care se poate ajunge dinspre șosea.

— Nu opt s-o fac, spuse Mirza.

— Trebuie, am spus. Am fost aduși aici prin înșelăciune. Nimic nu este așa cum ni s-a promis. Trebuie să fim escorta. Acum suntem o echipă de comando, pregătită să atace un post militar. Nu dăm înapoi. Dar voi trebuie să ne sprijiniți. Vă promit că voi recurge la elicoptere numai dacă dăm greș cu camioanele.

— Voi face tot posibilul.

Mirza se duse la telefon. După o jumătate de oră îmi spuse că poate asigura doar un elicopter. Dilema era unde să-l plasăm. La nord sau la sud ? Am ales sudul ca fiind ruta mai probabilă de evadare. Oricine pleca spre nord fiind constrâns, într-un fel sau altul, trebuia să o facă pe jos până la întâlnirea cu Big Kevin.

Mirza și cu mine ne-am uitat la hărți. Am hotărât că dacă aveam probleme în partea de sud, vom părăsi șoseaua, lângă orașul Abadeh și ne vom îndrepta spre sud-vest de-a curmezișul deșertului până la Golf. Mirza aranjase ca două mașini Land Rover să fie ascunse în deșert lângă șosea, în timp ce un elicopter aștepta exact la sud de oraș. Mașinile Land Rover vor avea legătura radio cu elicopterul astfel că puteam să îl chemăm în caz de urgență.

I-a fost mai greu lui Mirza să stocheze combustibilul pentru avion decât îi fusese să găsească un elicopter. Eram expuși supravegherii din direcția unui aeroport situat la sud de punctul nostru de întâlnire, iar în Golf marina iraniană era extrem de activă. Mirza a transmis că Nano va găsi la sosire butoaiele de combustibil în zona litoralului, la locul de întâlnire, legate de pontoane, încât să le poată ridica de pe mare.

I-am spus lui Mirza că planul meu era să ne ducem în noaptea aceea în satul unde se ascundeau *Iepurii Unu* și *Doi*. În dimineața următoare ne vom lua armele și până la căderea nopții ne vom întoarce în sat. Apoi vom ataca unitatea și îi vom aduce pe toți *iepurii* la Teheran.

— O să cercetez cazarma diseară, în drum spre sat, i-am spus. Vreau să văd cu ce ne confruntăm.

— Sunteți nebuni, replică el cu un suspin de resemnare. Veți avea nevoie de uniforme militare.

Spre deosebire de bărbații din țările arabe, iranienii nu umblau în haine lungi, care erau ideale pentru a te deghiza și ca să-ți ascunzi armele. Așa că Mirza ne-a făcut rost de niște uniforme cu însemne militare în speranța că datorită lor va fi mai greu observată înfățișarea noastră occidentală. Jumătate din bărbații din țară purtau uniforme improvizate, de un fel sau altul ; șapte în plus nu ar atrage atenția.

Uniformele au fost aduse la casă cu o mașină care urma să ne fie mijloc de transport în noaptea aceea. Era un Ford vechi, rablagit, cu obloane laterale de lemn, încărcat până sus cu lăzi goale de împachetat. Lăzile acopereau o podea falsă și un compartiment secret, în care ne puteam înghesui cu toții.

Am stat și am așteptat să cadă noaptea și ca liniștea să cuprindă orașul. La fiecare oră Mirza primea un mesaj din Qazvin. Băiatul era torturat periodic, dar trăia. *Iepurii Unu și Doi* erau încă pe mâini prietene.

La ora zece, toți șapte ne-am înghesuit în compartimentul îngust de sub lăzi, iar șoferul lui Mirza ieși cu mașina pe poartă. Noaptea era înăbușitoare și aerul umed era practic nemișcat, în spațiul claustrofob în care ne aflam.

În ciuda orei târzii, străzile erau într-o agitație haotică, pline de bărbați în uniforme de toate nuanțele și combinațiile. În timp ce mă uitam nervos prin crăpăturile din pereții laterali ai camionului, am ieșit din zona rezidențială și am luat-o pe o arteră de circulație. La distanță de o stradă, am fost opriți de un labirint de bariere de lemn. Am încetinit și bărbați înarmați au început să alerge pe lângă camion. Un adolescent bătu furios cu patul armei în ușa camionului. Șoferul opri, în mijlocul unui vacarm de comenzi urlate cu toată puterea ; am încărcat pistoalele într-un gest inutil de sfidare. Dacă eram descoperiți, nu puteam nici să fugim, nici să ne apărăm cu câteva arme prăpădite. Aerul din jurul nostru era încărcat de numărul armelor automate.

Timp de trei minute șoferul nostru răspunse inchizitorilor săi care urlau cât puteau. Ni s-a dat voie să plecăm după ce mașina a fost lovită o ultimă dată cu patul armei.

O dată ce mașina a început să meargă, Freeman s-a strecurat din nou lângă mine de pe locul din față de unde ascultase.

— Șoferul susține că este din Qazvin, spuse. Declară că a făcut un transport cu vase de ceramică la oraș. Că se întoarce acasă cu cutiile.

Ne-a trebuit o oră să parcurgem distanța de cinci mile până la marginea orașului. Eram opriți la fiecare zece minute. Nu am stârnit nici o bănuială, dar uniformele erau îmbibate de sudoare din cauza încordării. Când am trecut de ultimele case răsfirate din afara Teheranului, șoferul opri iar noi ne-am întins printre lăzi rămânând așa tot restul drumului.

Călătorind cu grijă pe parcursul a nouăzeci de mile peste porțiuni de șosea proastă, la ora trei dimineața am ajuns la Qazvin.

Qazvin nu avea nimic din atmosfera unui oraș ocupat. Pe străzi, nu se vedea nici un militar dar, surpriza mea, câțiva civili se deplasau de colo-colo — petrecăreți, întârziați care se îndreptau spre casă, muncitori de noapte făcându-și treburile în liniște. Șoferul trecu prin centru fără să stârnească suspiciuni și ne conduse direct la obiectivul nostru din marginea de nord-vest a orașului.

Davis și cu mine ne-am strecurat afară din camion și ne-am îndreptat degajat spre cazarmă. Ne aflam în una din suburbiile acelea noi care au apărut în ultimii douăzeci de ani și au început să se dărâme înainte să aibă timp să îmbătrânească. În zona unde se înălțau locuințele noi, străzile erau pavate dar apoi erau stricate, iar în spațiile dezgolite se vedeau urmele demult întipărite ale unor camioane. Frânghii de rufe întinse între blocuri se conturau pe scheletele din oțel și beton, doar pe jumătate terminate, alături de câmpuri goale acoperite de dărâmături și moloz de la șantierul de construcții.

— Ce crezi ? întrebă Davis.

— Intratul în sine e ca o plimbare, spuse. După aceea.....

Am auzit un țipăt îndepărtat înăbușit de pereții groși maronii.

— Am putea să facem cât de cât prăpăd pe-aici, înainte să plecăm, am spus.

Trecu o oră până să ne întâlnim cu ceilalți.

Complexul poliției se afla după un zid din zgură, înalt de trei metri, care înconjura un bloc. Apropiindu-ne, am ajuns în fața clădirii principale, o construcție cafenie de patru etaje, paralelă cu strada. Fațada punctată de găuri și câteva ferestre sparte îmi spuneau că fusese sub gloanțe în timpul revoluției. Pe strada din spate, am găsit o spărtură unde o porțiune de cinci metri fusese aruncată în aer, apoi cârpită cu scânduri și bârne ușoare. Pe aici vom intra. Ne-am urcat pe acoperișul unei clădiri în construcție, apoi m-am sprijinit cu spatele de un coș comparând în același timp ceea ce vedeam cu harta desenată în grabă de Mirza. Davis își aprinse o țigară.

Spărtura din zidul din spate dădea într-o curte unde se puteau mișca deținuții ; era situată în spatele clădirii principale, separată de aceasta doar de o mică adâncitură. Erau cam cincizeci de metri din curte până în spatele clădirii principale. Clădirea însă era flancată pe ambele părți de vechi barăci din lemn, unde locuiau poliția și milițiile. Am stat cocoțați acolo sus aproape jumătate de oră. Vreo

zece oameni traversară curtea, dar nici măcar un om nu stătea de pază.

David și cu mine ne-am înghesuit în mașină cu șoferul. Credea că efectuăm raidul imediat.

— Ce se întâmplă acum ? întrebă.

— Dă-i drumul.

— Nu ne ducem după *Iepure* ?

— Dă-i drumul.

— Trebuie să-l scoateți. Dacă rămâne acolo, va muri.

— Îți împrumut pistolul meu. Du-te înăuntru și scoate-l de acolo.

Am mers spre nord încă o oră până unde așteptau *Iepurii Unu și Doi* la capătul unui drum nepavat care mergea de-a lungul unui râu, la zece mile dincolo de satul Takistan. Ne găseam doar la treizeci de mile de Qazvin, dar mergeam enervant de încet peste un ținut deluros, punctat de văi uscate, din care se furișau nisipurile mișcătoare și ascundeau marginea drumului. La lumina stelelor, pe o noapte senină — acum erau primele ore ale dimineții — ne-am apropiat de un cătun așa de mic încât mi-am dat seama că întreaga populație era la curent cu toate. Poate că erau peste o sută de case, dar erau așa de înghesuite încât orice încercare de înșelăciune era o formalitate ; ar fi fost imposibil să se ascundă prezența unor străini.

Șoferul intră cu camionul pe ușa deschisă a unui mic depozit ; imediat a fost închisă în urma noastră. Am coborât din camion și l-am urmat pe șofer printr-o ușă din spatele magaziei care ducea într-o mică locuință, apoi prin ea și pe o altă ușă într-o a doua casă. Aceste clădiri abia dacă fuseseră atinse de secolul al douăzecelea. Singura lumină provenea de la câteva felinare mici care fâșâiau în permanență deasupra unor sticle cu gaz.

Deși în mod clar casa era locuită, în prima casă nu se vedea nici o suflare de om. Ușa din zidul comun ducea în camera principală din cea de a doua casă. Acolo șoferul a fost salutat rece de singurul ocupant al camerei un țăran cu un aspect de om blonav, care ne ignoră complet. Soția țăranului intră, venind dintr-o altă cameră, și începu să miște oale pe sobă, în timp ce ne urmărea cu coada ochiului.

Freeman îl chestionă insistent pe bărbat dar nu păru să îi fie deloc teamă de străini. Da, eram în siguranță. *Iepurii* erau sus, dormeau. Avea și el o întrebare. Cât de repede plecam ? Spre surpriza mea nici nu reacționă când Freeman îi spuse că vom rămâne la el până noaptea următoare. Vom ieși o singură dată — să ne aducem armele — dar *iepurii* nu vor ieși din mâinile lor până când nu ne ducem după cel lipsă a doua zi după lăsarea întunericului.

Gazdele noastre nu păreau dispuse să ni-i arate pe *iepuri*. Aveam nevoie de odihnă, aveam timp berechet la dispoziție, așa că nu am spus nimic.

M-am uitat în jur. Casa era mai puțin sărăcăcioasă decât prima prin care trecusem. Câteva covoare persane decente erau întinse pe podeaua de piatră. Mobila era simplă, dar nu grosolană. Trupul și mâinile bărbatului îmi spuneau că nu este fermier. Am bănuit că este negustor în sat sau fabricant de covoare sau de articole din piele, ceea ce îi oferea un motiv perfect ca să se ducă și să se întoarcă cu regularitate de la oraș.

Femeia ne dădu de mâncare. Era speriată dar hotărâtă să ajute. Probabil că își pierduseră familia. Soțului ei nu îi era frică de nimic. Ura așa de tare revoluția încât nu îi păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce i se putea întâmpla.

Șoferului nostru nu îi era mai frică decât gazdei. Mi-am dat deodată seama că nu sunt amatori. Cred că scoseseră o mulțime de oameni din Teheran. Totuși nu am pierdut din vedere faptul că rețeaua lor fusese penetrată. Și mi-a trecut brusc prin minte că în mod cert fusese penetrată de mult timp. Altfel, de ce nu au scos iepurii din țară prin rețeaua lor proprie ? De ce să organizeze o acțiune cu mercenari din exterior, când ai propria ta organizație sigură ?

Femeia ne aduse pături. Fiecare și-a găsit un colțișor, ne-am întins și am dormit.

Nu m-am trezit decât după venirea zorilor. M-am ridicat să iau o cafea și pâine împreună cu Gill și Yves care stăteau la o masă lungă. Ceilalți încă dormeau când am auzit agitație pe scări. Într-o secundă toți eram în picioare, cu pistoalele în mână. Gazda noastră cobora grav scările. Era urmat de doi tineri care vorbeau cu el și des-

pre el în acelaşi timp pe un ton insolent, sardonic. Nu-mi puteam crede ochilor.

Puteai crede că cei doi *iepuri* ai noştri tocmai plecau la un Club Playboy.

9

Cel mai înalt şi mai în vârstă dintre cei doi era îmbrăcat într-un costum din catifea de un albastru întunecat, cu revere late şi pantaloni cu turul larg. Sub haină purta o cămaşă mototolită, din mătase albă, deschisă până la al treilea nasture. Ciorapi din mătase îi acopereau picioarele încălţate în pantofi din piele veritabilă cu catarame lucioase pătrate. Purta un colier de aur strâns pe gât, iar la fiecare mână avea câte un inel de aur cu diamant. La una din încheieturile subţiri avea legat un lanţ din aur. La cealaltă strălucea un enorm ceas din aur şi platină, marca Rolex-Oyster.

Fratele mai tânăr era îmbrăcat asemănător, avea costumul dintr-o catifea maro închis în loc de albastră. Nu se potriveau nici bijuteriile, dar erau la fel de scumpe şi numeroase. Amândoi aveau părul ondulat, iar unghiile erau lungi, îngrijite. Nu arătau mai şifonaţi decât ca după un week-end prelungit într-o discotecă din Teheran.

Cei doi tineri se opriră să ne privească, apoi luară nişte pâine şi două căni cu cafea de pe sobă, înainte ca femeia să aibă timp să îi servească. Continuară să discute în timp ce mâncau. Nici bărbatul, nici femeia nu răspunseră.

— Isuse, ăştia doi sunt dezgustători, spuse Freeman. Ar trebui să auzi cum vorbesc cu oamenii ăştia doi care-şi riscă vieţile ascunzându-i.

— Deci vorbeşti *farsi*, spuse cel mai mare. Mare scofală.

Din momentul acela *iepurii* ne-au pierdut. Era doar prima zi, şi nici unul dintre noi nu voia să îi cunoască : în mod normal exista o legătură puternică între salvatori şi cei salvaţi. Dar mi-am văzut oamenii refugiindu-se în cochiliile lor în primele zece secunde după intrarea *iepurilor* în cameră. Am simţit o mare dezamăgire. Orice

misiune este mai uşoară atunci când oamenii implicaţi ţin unul la altul.

— Deci ăştia sunt mercenarii care ne vor salva, spuse *Iepurele Doi* în timp ce căsca dispreţuitor.

Raţiunea mi se bloca gândindu-mă la cei doi. Îmi spuneam : „Prea bine, o să scot de-aici doi căcaţi şi cu asta basta. Nu încerci să le faci educaţie. Nu încerci să le schimbi felul de a gândi. Îţi spui doar că aşa trebuie să fie. Şi asta este bine. Pentru că acum erau nişte gunoaie. Iar gunoaiele sunt manevrate fără probleme".

Cel mai mare — şi înţelegeam acum de ce Valner se referea la ei cu termenul de „băieţi" — era înalt şi subţirel, cu o faţă care trăda cât era de alintat, de parcă fusese aranjată de un cosmetician. Bronzul uniform de pe faţă se prelungea şi pe piept, sub cămaşă. Părea să aibă un trup bine făcut, dar nu exista nimic dur în băiatul acesta ; avea muşchii unui om care făcuse schi nautic, dar mâinile îi erau moi iar picioarele fragile. Mişcările îi erau încete, deliberate, dispreţuitoare.

Fraţele lui mai mic, mai scund dar la fel de subţire, degaja obrăznicie din figura lui, obrăznicie care părea gata să se reverse în orice moment, la o simplă pocnitură din degete sau bătut din palme. Avea obiceiul de a-şi arunca părul lung ce îi cădea peste faţă printr-o mişcare a capului. Era frumos, afişând un zâmbet larg, care ar fi putut impresiona nişte fete bogate şi tinere. Domnul Neted. M-aş fi aşteptat să-l văd conducând o maşină sport. roşie, sau comportându-se grosolan cu şeful de sală.

Iepurii ne priviră pe rând pe toţi sperând să primească un răspuns. Încă nu îşi dăduseră seama cine era şeful.

— Cum ieşim de-aici ? Ne-aţi pregătit un avion. Când plecăm ?

Ambii vorbeau perfect englezeşte, cu un accent din şcolile particulare englezeşti suprapus peste un accent iranian abia perceptibil.

Puseră vreo zece întrebări, dar nici una despre vărul aflat la câţiva kilometri într-o celulă de poliţie. Fratele mai mare îl domina pe cel mic, dar indivizii aceştia doi erau un duet obişnuit, de comedie, servindu-şi replici unul altuia, făcând glume unul pe socoteala celuilalt. Au continuat să ne provoace. Văzând că nu se întâmplă nimic *Iepurele Unu* se adresă fratelui său :

— Par destul de duri, nu ? spuse în engleză într-adins pentru noi.

— Voi, tipilor, sunteți chiar așa de duri cum păreți ? întrebă fratele mai mic.

— O, da. Astea sunt exemplarele într-adevăr dure, spuse în replică fratele mai mare, apoi adăugă ceva în *farsi*, ceea ce îi făcu pe amândoi să râdă.

L-am surprins pe Marcel privindu-mă cu coada ochiului. Dădu din umeri și se întoarse către fratele său. Yves dădu și el din umeri. Amândoi își văzură de gândurile lor. Frații Verbruggen își epuizaseră interesul față de *iepuri*.

Gill părea preocupat într-un fel oarecum părintesc. Era un bărbat exigent, dar foarte drept care, sergent fiind, dăduse pe brazdă o mulțime de băieți. L-am văzut mișcându-se. Eram sigur că peste un moment avea să îi apuce pe amândoi de guler și să îi zguduie bine. I-am făcut semn cu capul să o facă.

Freeman îi ignoră pe băieți, prea ocupat să vorbească cu oamenii din casă. Îi cerusem să facă acest lucru. Vorbește și învață, spusesem. Dacă te afli într-un mediu străin și dacă ai pe cineva care vorbește limba, el este cea mai bună legătură cu cei din jur. Îi ceri să vorbească.

Davis se uita la băieți cu o expresie de neîncredere pe față. El a fost cel care nu a mai putut să se controleze.

— Pentru nenorociții ăștia am venit ? explodă el.

Ne-am întors cu toții spre Davis.

— Am venit până aici pentru neisprăviții ăștia ? Nu-mi risc viața pentru niște lepădături.

— Calmează-te Davis, i-am spus.

— Dumnezeii ei de treabă ! urlă el. Sfinte Cristoase ! La dracu' !

Continuă să se mânie și să înjure încă vreo două minute apoi se duse să stea îmbufnat în colțul cel mai retras al camerei. Acceptase ordinul și răspunderea. Dar ne comunicase tuturor că nu îi place. O să îi scoată pe ce doi dintr-o mlaștină dacă se înecau. Dar dacă trebuia să le dea șuturi pentru asta, cu atât mai bine.

Spre uimirea mea, *iepurii* râseră de izbucnirea lui Davis. N-ar fi trebuit să o facă. Ar fi trebuit să își dea seama că noi nu suntem oameni cu care să te joci. Dar

nu își dădeau seama de nici un pericol. Îmi trecu prin minte posibilitatea că erau sub influența drogurilor.

Era tentant să intervin în legătură cu felul în care îi tratau pe cei doi țărani. Dar nu mă puteam amesteca în rețeaua lui Mirza. Le-am atras atenția oamenilor mei.

— Priviți și faceți-vă că nu vedeți, am spus. Avem de îndeplinit o misiune.

M-am întors către *iepuri*.

— Țineți-vă gura și nu ne încurcați ! am ordonat.

— Ei, omule, e mortal, remarcă *Iepurele Doi*. La fel ca multor alți străini, îi plăcea să se dea mare folosind jargonul american.

Iepurii stăteau la un capăt al mesei lungi. M-am așezat pe un scaun cu fața spre ei și, fără să îmi iau ochii de la băieți, m-am adresat lui Freeman.

— Spune-i femeii că băieții pot să mănânce acum.

Ea puse pe masă în fața iepurilor două farfurii cu o mâncare fierbinte, un fel de supă. Băiatul mai mare se uită la fratele său, apoi mă privi fix. În mod deliberat răsturnă supa pe masă și puse castronul cu fundul în sus. Văzând că nu fac nimic, *Iepurele Unu* izbucni în râs. *Iepurele Doi* repetă figura făcută de fratele său.

Șoferul nostru sări în picioare și traversă camera în fugă. Îl apucă de păr pe *iepurele* cel mai tânăr și îl plesni cu putere peste față. *Iepurele Unu* sări în picioare țipând. Șoferul îi dădu drumul băiatului și se dădu înapoi. Era evident că băieții aveau un capital de frică față de iranieni la care puteam apela atunci când era necesar.

Gill, cu pipa în gură, se ridică încet în picioare și se duse la masă. Răsturnă din pipă cenușa care mai ardea încă pe masă, își puse pipa jos cu grijă, apoi îl lovi pe *Iepurele Unu* atât de tare încât îl răsturnă de pe scaunul lui și îl lovi de perete. Băiatul nu se mișcă. Își pierduse complet cunoștința.

Iepurele Doi sări în picioare dar nu făcu nici o mișcare. Gill puse o mână puternică pe umărul băiatului și îl împinse la loc, pe scaun.

— Stai jos, băiete, spuse, și cuminţește-te.

Băiatul se lăsă grămadă pe scaun.

Gazda noastră încerca să își ascundă furia ucigașă. Îi spuse ceva soției despre Iepurele Unu ; nu avea de gând să-și murdărească mâinile cu el. Femeia luă un lichid de

pe raftul cu mirodenii și îl ținu sub nasul *Iepurelui Unu*, apoi, cu blândețe, îl ajută să se ridice în capul oaselor, lângă perete.

Gill își luă pipa, o umplu din nou și se așeză iarăși lângă perete ca să fumeze. Incidentul nu mai făcea parte din sfera lui de preocupări.

Iepurele Unu se întoarse la masă, stătu acolo timp de câteva minute cu capul în mâini, apoi își ridică privirile spre Gill. Acesta era însă cu gândurile la un milion de kilometri depărtare, pufăind absent din pipa lui. Cel agitat era Freeman, care pășea pe podea nervos. Genul nostru de oameni se ambalează de obicei atunci când e vorba de lucruri serioase. Există unii indivizi explozivi precum Freeman care doresc să fie și ei părtași chiar dacă este vorba doar de o încăierare la fotbal sau o bătaie într-o cârciumă. Freeman era nervos. Poate că asta nu însemna nimic, dar voia să acționeze. Când atmosfera era ca acum, devenea nervos.

M-am ridicat de pe scaun să îl calmez pe Freeman. Ca să am ceva în mână, am luat o bâtă scurtă și grea de cioban, de mărimea și greutatea unui baston greu. L-am pus pe masă în timp ce *Iepurele Unu* încerca să își adune gândurile.

— Ești teafăr ? își întrebă fratele *Iepurele Doi*. Ești rănit ? Vrei să fac ceva ?

Am luat bâta și i-am pus capătul în gropița din bărbie *Iepurelui Doi*.

— Nenorociților, am venit să vă scoatem de aici, am spus. Nu înjur mult, dar starea mea de spirit cerea acest lucru. Cea mai ușoară cale presupune o săptămână de mers pe jos. Așa că scoateți-vă dracului din capetele voastre tâmpite orice idee că ați pleca într-o croazieră de lux. Ori vă dați pe brazdă, ori vă legăm fedeleș și vă cărăm pe spatele unui catâr ca pe un teanc de vreascuri.

Băiatul ridică brațul, ca și cum ar fi vrut să îndepărteze bâta de pe față.

— Nu atinge bâta, micuțule, am zis. Să nu zici nimic. Doar ascultă-mă.

Și el și fratele lui erau atenți acum. Foarte încet, începeau să recunoască amploarea acțiunii în care erau implicați.

— Acum să discutăm despre vărul vostru, am continuat. Povestiți-mi cum de v-ați despărțit și cum de a fost prins el, iar voi nu.

Iepurele Unu începu să vorbească, ezitant la început, dar cu încredere mai apoi când văzu că nu aveam de gând să îl lovesc.

— Eram cu toții într-o casă conspirativă, spuse. Consumasem un pic de droguri. Annabel era și ea cu noi.

— Cine este Annabel ? E iraniană ?

— Este prietena lui Dara. Annabel este porecla. Am întâlnit-o la Clubul de noapte al lui Annabel din Londra.

— Cine este Dara ?

— Vărul nostru. Cel care a fost prins. Ea era acolo cu noi. A făcut rost de câteva fete din sat pentru mine și pentru fratele meu. Plecasem cu ea...

— Ați părăsit casa conspirativă ca să vă duceți să regulați niște fete ?

— Nu știam că facem ceva rău.

— Nu vi s-a spus să stați înăuntru ?

— Ba da.

— Vi s-a spus să rămâneți în casa conspirativă și totuși ați plecat cu Annabel să faceți rost de fete. Așa e ?

— Da.

— Faceți asta și cu mine și vă cotonogesc.

Iepurele Unu respiră adânc ca să își recapete glasul, apoi continuă :

— În timp ce eram plecați am auzit împușcăturile...

— De ce nu era și vărul vostru cu voi ?

— Era prea epuizat.

— Cum adică ?

— Era prea drogat ca să vină cu noi. Nu eram prea departe, doar într-o altă casă. Am auzit împușcăturile. Am sărit într-o mașină și Annabel ne-a adus aici.

— A costat două vieți ca ei să se ducă să futå două țărănci, spuse șoferul, cu vocea tremurând de ură.

— N-am știut, imploră cel mic. Nici n-am ajuns să ne regulăm cu ele. N-am avut timp.

Perechea aceasta era mai rău decât tâmpită. Fugeau ca să își salveze viața și găseau timp pentru fete și o

pipă cu droguri. Îmi făcea rău că trebuia să-mi risc oamenii pentru astfel de gunoaie.

— Poliția a trecut cu un jeep* drept prin fața ușii noastre, spuse *Iepurele Doi*. A trebuit să fugim. Ce puteam face.

— Știți ce i se întâmplă vărului vostru acum ?

Nici unul nu a fost în stare să răspundă.

— Dacă are noroc, doar îi smulg unghiile. O să vedeți singuri ce i s-a întâmplat.

Le-am văzut frica în ochi.

— Scoateți-l ! strigă *Iepurele Unu*. Este în sediul poliției. Cum îl puteți lua de acolo ?

— Lasă asta pe seama noastră. După asta, vă ducem pe toți trei înapoi la Teheran.

— Unde ? Vocea *Iepurelui Doi* avea o notă de panică.

— Casa conspirativă din Bazar.

Frica lor deveni groază.

— Nu. Nu trebuie să mergem acolo, spuse *Iepurele Unu*. Scoateți-ne de aici. Duceți-ne în Elveția. Duceți-ne oriunde. Nu trebuie să ne întoarcem la Teheran.

Nu era înspăimântat de Teheran, ci de casa conspirativă. Îi era frică nu de milițiile revoluționare, ci de ceea ce îl aștepta acolo, în casa din bazar.

— Nu trebuie să-ți fie frică de casa din bazar, i-am spus.

— Ba da, mi-e frică. De ce să nu ne fie ?

— Sarcina mea este să vă scot de aici în viață. Și asta intenționez să și fac. Veți fi protejați de noi.

Băiatul începu să bălmăjească ceva, dar fratele mai mare îi adresă o înjurătură să își țină gura. Brusc, *Iepurele Doi* se dovedi absolut cu mintea limpede pentru prima dată de când intrase în cameră. Era ca și cum un perete despărțitor căzuse între cei doi frați și noi restul. Se întâmpla ceva care era atât de formidabil — de îngrozitor ? — încât ajungea până în adâncul sufletului acestui băiat. Atinsesem un element evreu — sau israelian ? Existau instrucțiuni din partea tatălui că așa aveau să se întâmple lucrurile ? Sau făcuse ceva ca să

* Mașină de teren, cu tracțiune pe patru roți, de fabricație americană. (N.Tr.)

îi înscrie pe o a treia listă a morții ? Probabil că *Iepurii* dețineau informații că locuința din bazar fusese o casă conspirativă a Mossad-ului, și că se temeau pentru securitatea ei. Orice erau motivele, *iepurii* nu doreau să se ducă acolo. Și obiecțiile lor erau într-adevăr fundamentale.

— Ar trebui să vă fie mai frică să vă duceți la Teheran decât într-o casă conspirativă, le-am spus. Sunteți pe o listă a morții a revoluționarilor și pe una a OEP-ului.

Iepurele Doi râse.

— Suntem una din cele mai bogate familii din Iran. Putem cumpăra orice. Ne cumpărăm ieșirea de aici. Vă cumpărăm pe voi. Dacă vom fi prinși în Teheran, ne vom cumpăra și scoaterea de pe listele morții.

— Exact așa cum a făcut-o tatăl vostru, am zis. Exact ca vărul vostru.

L-am lăsat în plata lui. Era un adolescent tipic. La un moment dat vorbea cu cap, în secunda următoare se dovedea un idiot. În mod sigur nu părea să știe cât de mari erau organizațiile din spatele acestei acțiuni. Nici cât de interesați erau cei din familia lui. Sau poate că știa și de aceea rămânea așa de impertinent. Dar mersul la casa din bazar era o altă chestiune. Îi duceam acolo fie pentru a da niște informații, fie pentru a fi executați. Sau pentru amândouă. Ar putea fi vorba chiar de banii pe care îi ascunseseră într-o casă conspirativă, dar era cert faptul că aveau să fie uciși de OEP sau de revoluționari dacă nu mergeau cu noi. Dar orice s-ar fi întâmplat, în casa aceea era miezul întregii misiuni și vai, cât de mult doream să știu și eu.

Am stat în casă de la micul dejun de pe doisprezece și toată noaptea următoare. Șoferul și camionul au rămas cu noi. S-a vorbit puțin. Am făcut repetiții pentru acțiunea ce ne aștepta. *Iepurii* nu vorbeau cu noi, dar erau grosolani cu gazdele.

— Unde este această Annabel ? îl întrebă Davis pe Iepurele Unu.

— Nu știu.

— E mișto ?

— Cum ?

— E frumoasă ?

— Cred că da.

Era ceva tipic pentru Davis. Să stai într-o casă conspirativă pe teritoriu duşman şi să vrei să afli amănunte despre o fustă.

Printre jaluzele urmăream tot ce se întâmpla pe stradă. Priveliştea îmi amintea de un oraş spaniol adormit. Treceau ţărani. O căruţă cu un fermier în ea hodorogea pe strada pavată. Nu ne-am aventurat afară.

Am examinat harta lui Mirza şi ne-am străduit să punem la punct un plan de acţiune. Sediul poliţiei se afla într-o clădire lungă şi îngustă ale cărei intrări din faţă şi din spate dădeau spre o scară centrală ce urca la etajele superioare, având coridoare în stânga şi în dreapta şi birouri pe ambele laturi ale coridoarelor. Singura scară care ducea la închisoarea din subsol era la capătul culoarului pe partea stângă cum veneai pe intrarea din spate. Asta însemna că trebuia să traversezi jumătate din clădire pentru a ajunge la scara spre subsol. Probabil însemna să neutralizezi pe orice ocupant al vreunui birou de pe coridorul acela. Cea mai grozavă speranţă a noastră era să ne strecurăm în linişte. Era o nebunie să credem că puteam intra, trăgând de mama focului, ca apoi să punem mâna pe puşti şi să scăpăm teferi. Am hotărât să aşteptăm până la primele ore ale dimineţii când probabilitatea ca cineva să fie la birou era minimă.

În timp ce fraţii Verbruggen, Davis şi Swann urmau să intre în clădire cu mine, Gill şi Freeman vor plasa încărcături explozive de-a lungul zidurilor. Ajunşi înăuntru, Swann şi Davis urmau să stea la parter pentru a ne apăra spatele. Fraţii Verbruggen şi cu mine urma să ne ducem jos, să eliminăm orice oameni de pază care s-ar găsi acolo şi apoi fie să găsim o cheie, fie să aruncăm în aer uşa de la intrarea celulei unde era ţinut *iepurele*. Odată ajunşi afară, înainte de plecare, vom acţiona detonatoarele cu explozie întârziată de la încărcăturile explozive. Încărcăturile explozive vor distruge clădirea. Apoi vom elibera orice prizonier capabil să fugă, ceea ce ne-va da timp să plecăm de acolo. Explozia va ucide o groază dintre urmăritorii noştri potenţiali şi îi va dezorienta pe cei rămaşi. Vom avea grijă să arate ca o evadare de amploare. Su-

pravieţuitorii îi vor căuta pe toţi cei care se aflaseră în clădire, nu doar pe noi şi pe *iepure*.

Am calculat că ne vom afla în clădire cam două ore, ceea ce părea mult, dar când te strecori undeva, timpul trece cu o viteză alarmantă. Deplasarea în grupuri de câte doi peste terenul de mişcare al închisorii putea fi disperant de lentă. Trebuia să te târăşti pe pământ în timp ce alţi oameni se băteau, jucau cărţi, făceau dragoste sau doar stăteau şi discutau.

După ce am repetat planul a zecea oară, ne-am aşezat şi am aşteptat camioanele. Ne-am dus cu toţii la culcare devreme. Am dormit ca un buştean.

Ne-am trezit la ora şase şi ajunsesem pe şosea până în ora zece a doua zi dimineaţa. În ciuda protestelor lor, i-am luat şi pe *iepuri* cu noi pentru siguranţa lor. Hainele de catifea au cam avut de suferit pe podeaua camionetei.

Primul camion ne aştepta la punctul de întâlnire, simulând pană. Camioneta noastră a tras alături ca pentru a-i da o mână de ajutor. Şoferul şi ajutorul lui iranian de pe camion, trecură repede armele şi echipamentul de luptă de pe o maşină pe cealaltă, în timp ce noi am rămas ascunşi în camionetă. Peste cincisprezece minute camionul se îndrepta către locul de parcare din Teheran. Nu voiam să mă duc la canton la lumina zilei, aşa că ne-am ascuns în albia secată a unui râu timp de mai multe ore. Primul şofer ne spusese cu aproximaţie la ce oră urma să sosească cel de al doilea camion. Ne-am întors la punctul de întâlnire şi în câteva minute camionul îşi făcu apariţia.

Circulaţia rutieră era intensă după-amiaza târziu, dar trei dintre noi am schimbat un cauciuc şi nu am atras atenţia nimănui. I-am scos repede pe *iepuri* din camionetă şi apoi i-am împins printre tuburile de cauciuc din camion. Am ieşit în întâmpinarea şoferului german. Era un tip impresionant, puternic şi plin de încredere.

— Hans, se prezentă întinzând mâna. Trebuie să fii Rivers. Suntem gata de plecare ?

Se aştepta să plecăm direct la Teheran. I-am explicat repede cum se schimbaseră datele problemei.

— Pot să-i iau pe ăştia doi cu mine la Teheran, spuse referindu-se la *iepuri* şi aţi aduce pe al treilea în camionetă.

— Ordinul primit de mine este să rămân cu ei, am explicat. Acum îi am numai pe doi dintre ei. Nu o să risc să-i pierd ca să pun mâna pe al treilea.

— Poți aduce pe toată lumea în camionetă ?

— Nu e destul de mare. Vom avea cu noi și un om rănit. Vreau să stai cu ăștia doi în timp ce îl aducem pe al treilea. O să venim și noi și o să călătorim împreună.

— Încotro ?

— Qazvin.

— Nu pot să duc camionul la Qazvin și să stau să aștept în timp ce voi aruncați în aer o închisoare. Uită-te la el. Un camion nou-nouț, cu optsprezece roți, cu însemne germane pe o parte. O să-l recunoască toată lumea din oraș.

Șoferul nostru ascultase.

— Dacă îl băgați într-un garaj, nu va atrage atenția nimănui, spuse. Pe șoselele astea camioanele rămân în pană tot timpul și se duc la Qazvin pentru reparații. Cunosc exact locul care trebuie. E deschis douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore.

Am despicat cu cuțitul un cauciuc. Urmând instrucțiunile șoferului, Hans plecă spre garaj cu cei doi *iepuri*. Era aproape întuneric acum. Hans va repara cauciucul și apoi va mai întârzia sub un pretext oarecare până când apăream cu *Iepurele Trei*.

Ne-am dus cu mașina în zona colinelor și am așteptat într-o vale. Eram impresionat de minuțiozitatea lui Müller. Existau articole de rezervă pentru orice ; aveam suficient explozibil plastic pentru a arunca în aer jumătate din Teheran. Trimisesem lucrurile grele — rucsacurile Bergen, munițiile suplimentare, o parte din explozivul plastic, radioul, proviziile medicale — la Teheran cu primul camion. Aici ne-am echipat cu trusele personale, dar era extrem de puțin. Nici un fel de saci grei sau rucsacuri. Nici căști metalice. Doar o centură doldora în jurul brâului de care era prins un bidon cu apă, apoi un cuțit, o mică trusă medicală. Am împărțit armele. Fiecare a primit grenade, deși am continuat să mă rog pentru o infiltrare fără probleme. Marcel și cu mine aveam pistoale mitraliera MP-5 cu amortizoare, iar Davis avea o carabină Sterling cu amortizor. Ceilalți erau înarmați cu pistoale mitra-

lieră MP-5. Șoferul nostru se uita cu invidie. Nu văzuse niciodată un MP-5.

Acum chestiunea era de a fi gata. Am văzut dacă armele funcționează. Le-am desfăcut. Le-am verificat. Le-am încărcat.

După ce fiecare ne-am verificat de două ori echipamentul, ni l-am verificat unul altuia.

— Cum ți se pare ?

— Funcționează cum trebuie ?

— Inelul de la grenadă e slăbit.

Era o cale de a intra din nou în spiritul unei lupte. Să îți ascuți mintea pentru ceea ce te aștepta. Să elimini orice altceva din conștiință. Familiile erau uitate. Durerea trecută cu vederea. Moartea ignorată.

10

Am rămas pe poziții în timp ce răsărea luna iar stelele scânteiau cu putere în aerul curat. Noaptea era răcoroasă. La ora unsprezece, șoferul ne-a condus în liniște prin Qazvin până la strada din spatele obiectivului nostru. Ne-a spus cu mânie și tristețe tot felul de povești despre sediul poliției. Era unul dintre zecile de locuri similare din tot Iranul, unde erau târâți nevinovații și vinovații deopotrivă, torturați și împușcați fără să li se aducă la cunoștință acuzațiile anchetatorilor lor. O voce necunoscută suna din Teheran, dând un nume și o adresă. Milițiile locale arestau un bărbat sau o femeie, poate chiar o familie, îi târau la închisoare și începeau să îi ancheteze de rutină fără să știe ce dracu' trebuiau să afle. Când un bărbat nu mai era bărbat sau o femeie era prea nenorocită chiar și pentru temnicerii ei, telefonau la Teheran pentru a primi instrucțiuni. Răspunsul era întotdeauna același : „Omorâții". Așa ceva se întâmpla zilnic la Qazvin și în fiecare alt târg și oraș din țară.

Când am ajuns la porțiunea spartă și bătută în scânduri a zidului, camionul încetini iar noi ne-am dat jos repede. Autocamionul a plecat în viteză pentru ca apoi să rămână în așteptare, câteva străzi mai încolo. Dispozițiile

pentu șofer erau să treacă pe lângă punctul de intrare peste o oră iar după aceea la fiecare cincisprezece minute.

Am smuls scândurile ce acopereau spărtura și în câteva minute trecusem prin ea. Am dat de o vâlcea adâncă dar îngustă pe care nu o văzusem de pe vârful acoperișului. Ne-am lăsat să alunecăm pe un mal, ne-am cățărat pe malul celălalt și am rămas în așteptare în liniște la marginea terenului de mișcare.

Am rămas blocați acolo timp de o oră, până când activitatea din curte și din cazarmă s-a potolit. Indivizii care dețineau acest loc erau foarte siguri de ei. Nu vedeam nicăieri existența vreunui dispozitiv de pază. Se auzea mișcare în barăcile de lemn — din când în când câte un strigăt sau un hohot de râs, nimic altceva decât la ce te puteai aștepta de la un grup de bărbați încartiruiți împreună. Din clădirea principală se auzeau țipete vagi ; și acestea erau urmate, uneori, de râsete.

Clădirea principală era doar parțial luminată, dar ferestrele de la barăcile de pe ambele părți revărsau lumina direct pe potecă.

Câte doi am traversat repede curtea și ne-am aruncat la pământ pe o alee de beton care înconjura temelia clădirii principale. Ne-am regrupat sub scările de la intrarea din spate. Doi ofițeri ieșiră să fumeze o țigară pe treptele de deasupra noastră. Se întoarseră înăuntru cincisprezece minute mai târziu. Trei soldați se întoarseră amețiți în baraca lor. Treptat, luminile s-au stins în barăcile unde locuiau soldații. Cazarma se pregătea de închidere pe timpul nopții.

I-am făcut semn de pornire lui Freeman și am arătat spre ușa de deasupra noastră. Ieși cu grijă de pe alee și urcă scările din trei pași mari. L-am trimis pe el întâi deoarece aveam nevoie de un vorbitor de *farsi* care să pună mâna pe camera de comunicații — a doua cameră pe stânga. Intră în liniște în clădire, se uită în jur și îmi făcu semn să îl urmez.

Am auzit oameni vorbind între noi și scara care ducea în pivniță precum și la etajele superioare. Coridoarele erau pustii. Am dat buzna în camera de legături radio. Nu era nimeni.

— Sună telefonul !

Freeman veni în grabă după mine. Ezită. Ridică receptorul. Vorbi scurt, apoi închise. Făcu semn din cap că totul e în ordine.

— Du-te ! i-am spus lui Freeman. Trimite-i pe ceilalți !

Am supravegheat coridoarele în timp ce Freeman se strecură afară. El și cu Gill erau foarte obișnuiți cu explozivul de plastic și cu detonatoarele cu ceas digital. În timp ce noi eram înăuntru, ei urmau să plaseze explozivi de jur împrejurul clădirii. Apoi vor aștepta să ne întoarcem de la subsol cu *Iepurele Trei*. Dacă scăpam nedescoperiți, urmau să pună în funcțiune detonatoarele cu ceas pentru a exploda la două ore după plecarea noastră. Dacă aveam probleme, le fixam să explodeze aproape imediat, pentru a crea o diversiune și a ne acoperi retragerea.

Marcel veni după mine înăuntru. Împreună cu mine ne-am furișat pe coridor, ne-am pitit după un colț și am așteptat pe prima treaptă a scărilor. Nu mișca nimeni. În timp ce Marcel acoperea drumul, Swann puse stăpânire pe camera de legături radio, iar Yves și Davis veniră cu mine pe scară.

I-am condus pe ceilalți până la baza scărilor. Am luat-o la dreapta, pe un coridor care străbătea toată clădirea. Nu se zărea nimeni, dar de la capătul coridorului am auzit un om țipând. Imediat în dreapta noastră era camera de gardă. Alături, erau vreo zece celule cu uși masive din fier. Dincolo de ultima dintre acestea — de unde auzisem țipetele — era o celulă lungă, deschisă, cu zăbrele în față.

M-am apropiat de ușa camerei de gardă și am privit înăuntru. La o masă din lemn stăteau patru bărbați în uniforma milițiilor. Vorbeau încetișor și beau cafea din cești metalice. Doi erau cu fața spre ușă ; doi cu spatele la noi.

I-am făcut semn lui Davis să vină lângă mine. Sterling-ul lui era arma cea mai silențioasă dintre armele cu amortizor.

Am intrat pe ușă împreună. Am tras câte o salvă în spatele fiecăruia din oamenii cei mai aproape de noi, ucigându-i pe amândoi pe loc. Davis se întinse peste masă și îl prinse de păr pe cel de-al treilea. Îi vârî arma în piept și apăsă pe trăgaci.

Armele acestea cu amortizor sunt uimitoare. Este imposibil să tragi o salvă de nouă milimetri fără să faci un pic de zgomot. Dar explozia era așa de înăbușită, încât putea trece drept o ușă trântită sau un scaun răsturnat. Nimeni nu mișcă în celula de la celălalt capăt.

Știam că al patrulea bărbat avea să înceapă să țipe, dar cele câteva secunde cât să profit de groaza lui tăcută și teribilă îmi erau suficiente. L-am aruncat la perete și i-am vârât în gură țeava puștii mitralieră.

— Unde este puștiul ? am zis. Unde sunt cheile ?

Individul se înecă, spuse ceva în *farsi*, apoi dădu din umeri și își întoarse palmele în sus pentru a-mi arăta că nu vorbește engleza. Nu era un erou. Era îngrozit. Era gata să-i vorbească oricărei persoane care cunoștea limba.

— Adă-l pe Freeman, i-am spus lui Marcel. Spune-i lui Swann să îi țină locul afară. Tu stai în capul scărilor. Țineți coridorul sub control.

Nu aveam altă apărare la intrare în clădire în afară de Gill și Swann, și instrucțiunile lor erau să nu întreprindă nimic până nu apăream cu *iepurele*. Ei constituiau acoperirea noastră în caz că aveam probleme înăuntru. Dacă se expuneau cuiva care intra în clădire, eram cu toții prinși în capcană înăuntru. Dar am avut noroc. Majoritatea oamenilor doreau să stea departe de locul acesta în timp ce băieții aceștia de jos își făceau treaba lor murdară.

Freeman veni în camera de gardă. I-am făcut semn cu capul spre omul de pază și m-am dat înapoi. Freeman îi dădu o lovitură nimicitoare peste față, apoi îl apucă de beregată și începu să îl strângă până la sufocare. Slăbi strânsoarea, se aplecă spre fața iranianului și îi vorbi.

Gardianul se grăbi să răspundă.

— A patra celulă, spuse Freeman, dându-i drumul.

Gardianul se năpusti la un birou și căută într-un sertar. Se întoarse spre Freeman cu o legătură de chei în mână și pe față cu o expresie, care spunea că e dornic să colaboreze.

I-am făcut semn să se grăbească spre celulă ca să aleagă cheia potrivită. De îndată ce răsuci cheia, mi-am dat seama că deschiderea uriașei uși de fier avea să alerteze pe careva de la celălalt capăt al coridorului. Davis și cu mine am așteptat lângă ușă, împreună cu gardianul, în timp ce Yves și Freeman se strecurară pe coridor.

Am scos din buzunar o fotografie a *Iepurelui Trei* pe care ne-o dăduse Mirza. Gardianul deschise ușa. L-am împins înaintea noastră în celulă. Lumina de pe coridor cădea peste un pat de paie de pe podea. Pe el zăcea dormind *Iepurele Trei*. Am respirat adânc.

Băiatul avea încheieturile mâinilor legate cu sârmă de gleznă. Fața îi era bătută și umflată, aproape de nerecunoscut. Dintr-o ureche i se scurgea sânge. În jurul nasului spart i se coagulase și mai mult sânge. În timp ce respira cu greutate printre buzele sparte, am observat că avea câțiva dinți sparți, iar alții erau lipsă. Spatele îi era sfâșiat de lovituri de bici iar pieptul îi era acoperit cu semne grotești lăsate de fierul roșu aplicat pe carne. Unghiile îi erau rupte și buricele degetelor fuseseră zdrobite cu ciocanul sau cu patul armei.

Am ridicat privirea de unde îngenunchiasem lângă băiat. Freeman acoperi cu mâna gura gardianului.

Omul ceru implorare din priviri.

— Lichidează-l ! am zis. Nu avem de ales !

Freeman îi înfipse cuțitul în gât.

Am tăiat sârmele, apoi l-am zgâlțâit ușor pe băiat. Încercă să își recapete cunoștința; apoi începu să scâncească ; credea că era dus din nou la tortură. Țipă când am încercat să îl ridic pe picioare. I-am apăsat un nerv de la baza cefei și leșină în brațele mele. Am ridicat băiatul ușurel și m-am îndeptat spre scări, fără să privesc înapoi. Când acționez cu o echipă ca aceasta nu trebuie să-mi fac griji cine este în spatele meu.

Chiar când am ajuns la scări am auzit pe cineva ieșind din celula de la celălalt capăt al coridorului. O împușcătură bubui odată în spatele meu. M-am întors și am văzut un om căzând. Yves și Freeman veniră jos în fugă, stătură în fața celulei deschise și traseră cinci salve printre gratii. Două dintre salve erau iarăși din arma fără amortizor a lui Freeman. L-am pus jos pe băiat și l-am urmat pe Davis înapoi pe coridor.

Un om zăcea mort în fața celulei. Înăuntru zaceau încă trei oameni morți sau pe moarte. Înainte să traversez pragul, m-a lovit miasma aceea deosebit de grețoasă a unei camere în care se iau interogatoriile : de rahat, urină, sânge și vomă.

Încăperea era cea mai primitivă formă de cameră de tortură, presărată cu lucrurile obișnuite — generatoare de curent activate cu manivela, acumulatoare auto cu cabluri de pornire, biciuri confecționate din cabluri electrice izolate, furtunuri de cauciuc, cozi de topor. Un grătar de lemn, căzi uriașe de lemn umplute cu apă. Un cazan cu cărbuni incandescenți printre care se aflau două vătraie.

Nimic nou. Nimic sofisticat. Dar rudimentar și violent.

De-a curmezișul camerei am zărit obiectul râsetului de mai înainte. Un om în pielea goală întins ca o pasăre pe perete. Mâinile îi erau legate de verigi iar picioarele de niște frânghii care erau prinse în inele în două colțuri ale camerei. Frânghiile se întorceau și se încolăceau în jurul unui bidon cilindric. Smucitura de mâner strângea frânghiile în jurul bidonului, desfăcând până la rupere picioarele omului. Brațele și gambele îi erau rupte ; pe alocuri carnea fusese sfâșiată de pe os. În rect îi fuseseră băgate vătraie. Carnea din jurul anusului era prăjită ca un hamburger. Davis tăie legăturile omului ca să îl elibereze, apoi îl luă în brațe. Se uită la mine. Omul respira, dar numai atât. Am dat din cap.

Davis îl împușcă.

— Să mergem, am spus. Va trebui să ne croim drum afară de-aici cu armele.

Am luat-o la fugă pe scări, pregătiți de luptă, dar Marcel ne făcu semn să nu facem gălăgie. Era uluitoare liniștea din clădire. Se pare că toată lumea era obișnuită ca oamenii să fie împușcați acolo jos. Singurele zgomote veneau dinspre celule ; după plânsete și gemete am ghicit că erau la fel de multe femei ca și bărbați.

Am găsit corpul de pe coridor în celula mea. Am adunat grămadă cele trei cadavre din camera de gardă într-o altă celulă, astfel încât oricine venea jos avea să piardă câtva timp căutându-i pe gardieni înainte să dea alarma generală. L-am ridicat în spate pe *iepure*.

— Gata ? am întrebat.

Oamenii dădură din cap.

Nu mai era nimic de făcut aici. Nu puteam elibera nici un prizonier ; ne-ar pune în primejdie retragerea. Fusesem angajați să facem o treabă, nu să salvăm umanitatea. Dar explozivul nostru avea să facă bucăți clădirea aceasta. Oricine era capabil să meargă, va putea să plece atunci.

Ne-am adunat la baza scărilor. Marcel ne-a făcut semn de sus că și culoarul de la parter era liber. Am ieșit în grabă, câte doi odată, până la camera de comunicații radio, am trecut pe lângă ușa închisă a unui birou de unde auzeam oameni vorbind. Din nou, doi câte doi, ne-am strecurat prin intrarea din spate și ne-am lăsat jos la pământ în șanțul care înconjura clădirea. Gill și Freeman ne asigurau acoperirea.

— Care-i situația ? am întrebat.

— Drumul e liber, spuse Gill.

Se auzi o rafală lungă de foc automat.

11

Sunetul venea dintr-una din barăcile cazarmei. Trecu o secundă. Apoi hohote de râs. Erau doar câțiva tipi care se jucau cu armele.

— Lasă-ne 15 minute cât să ajungem la zid, le-am spus lui Gill și lui Freeman. Potriviți detonatorul să acționeze peste două ore și mișcați-vă cururile de-aici.

Am trecut peste vârf câte doi. Am trecut pe lângă barăcile din stânga mea, cu *iepurele* în spate și Swann lângă mine. Am ajuns la capătul clădirii și ne-am oprit. În momentul acela a venit un om de după colț.

A intrat drept în noi înainte ca măcar să ne vada. Swann i-a băgat un cuțit în stomac apucându-l de gură în același timp. Nici un țipăt, nici urmă de vreo luptă.

În cinci minute trecusem peste valea seacă și prin zid. Am lăsat jos *iepurele* cât timp am așteptat. Ar fi trebuit să își revină de-acuma, dar era încă leșinat.

La puțin timp după aceea ni s-au alăturat Gill și Freeman. Zece minute mai târziu apăru și camionul. În nouăzeci de secunde ne urcasem și ne ascunsesem. M-am așezat în cabină, lângă șofer. Ne-am îndreptat către un garaj de la periferia orașului Qazvin.

Aveam mare nevoie de un răgaz în care să ne tragem sufletul. Erau primele ore ale dimineții și simțeam cu

toţii încordarea. Îmi va lua zece minute să îi pun la curent cu cele întâmplate pe cei de aici. Ne vom înghesui cu toţii în camionul mare. Vom fi în afara oraşului Qazvin de o oră atunci când vor exploda încărcăturile şi vom ajunge în Teheran înaintea zorilor.

— Oamenii lui Mirza, spuse şoferul când am intrat pe poartă. Preluaseră garajul în absenţa noastră. Am răsuflat uşurat.

Locul avea pe jumătate aspect de garaj, pe jumătate de cimitir de maşini, bune doar pentru piese de schimb, cu un zid înalt de jur-împrejur. O poartă dintr-o foaie metalică se închise cu zgomot în urma noastră. Din cabină, i-am văzut pe *Iepurele Unu* şi *Doi* discutând cu Hans şi cu celălalt şofer care îl ajuta. Se afla cu ei o brunetă frapantă îmbrăcată cu jeanşi albaştri şi cu un pulover de lână. Discutau cu aceeaşi degajare ca şi când s-ar fi aflat în faţa unei cârciumi de pe Şoseaua King. M-am repezit în ei.

— Ce dracu' se întâmplă ? i-am zis lui Hans. Cine-i fata ?

— E Annabel, răspunse *Iepurele Doi* cu o încredere proaspăt regăsită.

— Ţine-ţi gura, tinere, am spus. Hans, tu îmi spui.

— Fata este prietena lui *Iepure Trei*. Nu o să plece niciodată de aici fără ea.

— Pe dracu' n-o să plece.

— Sunt absolut convins, insistă Hans, că băiatul nu o să facă nici un pas dacă nu merge şi ea.

Eram uluit.

— I-ai ascultat pe puştii ăştia ? Sunt idioţi. *Iepurele Trei* nu o să facă nici un pas decât dacă e transportat. E pe jumătate mort.

Fata îşi înăbuşi un ţipăt. Îndrăzneala de pe feţele băieţilor se topi.

— Unde e ? întrebă ea într-o engleză perfectă. Du-mă la el.

— Gura, i-am spus. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat aici. De unde-ai pescuit-o, Hans ?

— Nu eu am pescuit-o. *Iepurele Unu* a pescuit-o.

— Ce vrei să spui ? L-ai lăsat să iasă ? Singur ?

— Nu, fratele său a mers împreună cu el.

— I-ai lăsat pe mucoşii ăştia să cutreiere străzile singuri ? Nu e de mirare că aţi pierdut războiul.

Hans nu a răspuns.

M-am întors spre fată. Avea păr lung şi mâini moi, delicate, dar avea şi o faţă inteligentă şi o privire ageră.

— Te pricepi cât de cât să îngrijeşti un bolnav ?

— Sunt asistentă medicală!

— Fii pregătită pentru ce-i mai rău ! Urmează-mă !

Când l-am scos pe *Iepurele Trei* din camion a ţipat o dată, dar apoi s-a stăpânit. Era o femeie tare, cu câţiva ani mai în vârstă decât prietenul ei. I-am cărat trupul fărâmat până la un banc de lucru şi l-am întins acolo.

Fata îi spuse ceva unuia dintre iranieni care clătină din cap.

— Aveţi medicamente ? întrebă ea.

— Câteva chestii.

— Adu-mi alcool şi bandaje, spuse ea.

— Davis ! am strigat, adu-ne trusa medicală.

Când Davis sosi, Annabel era aplecată peste *Iepurele Trei*.

— Salut ! Asta ce mai e ? spuse el. Tu cine mai eşti ?

Fata nu îşi ridică privirea. Davis o apucă de braţ şi o răsuci spre el.

— Am zis, tu cine eşti ?

— Las-o baltă, Davis, i-am spus.

— Spune-mi Annabel, zise ea.

— A, eşti prietena puştiului.

Se eliberă şi spălă mai departe faţa băiatului. Îşi revenea. Pe timp ce îşi revenea, începu să aibă spasme şi să tremure. Dinţii îi clănţăneau. Se ridică în capul oaselor ţinându-se de stomac. I-am apucat încheieturile şi l-am ţintuit la loc pe masă. Am dat să mă întorc, apoi l-am apucat de un braţ. Partea interioară a braţului era ca ciupită de vărsat de semnele lăsate de ace. Vreo zece urme transformaseră vena de la încheietura braţului într-o perniţă de aer. I-am luat şi celălalt braţ. Era la fel.

— Are simptome de abstinenţă, spuse Annabel.

Tot nu înţelegeam.

— Abstinenţă de la ce ?

— Heroină.

Am dat cu pumnul într-un bidon de ulei, apoi l-am răsturnat cu piciorul. L-am înşfăcat pe băiat şi aş fi dat

cu el de banc dacă Davis nu m-ar fi oprit.

— Puștiul ăsta e un drogat scârbos ! am urlat.

Ceilalți alergară să mă calmeze.

— Avem pe cap o scârbă de drogat, am urlat.

— Trebuie să ia niște droguri, spuse calm Annabel. Dacă nu o face, o să moară.

Am plesnit-o și i-am apucat cu mâinile ambele încheieturi. I-am desfăcut cu furie manșetele de la mâneci, le-am ridicat peste coate și i-am întors brațele. Nu se vedea nici o urmă.

— Te droghezi și tu ? am întrebat.

— Niciodată, spuse ea. Nu mă ating de droguri.

Ne-am întors către *Iepurele Trei*. Gura îi era deschisă. Își sugea limba să și-o umezească. Trupul îi era cuprins de spasme și tremură tot, iar gemetele îi deveneau tot mai tari.

— În curând o să plângă, spuse Annabel.

— Nu-l putem trece pe individul ăsta printr-un blocaj rutier, spuse Freeman. Nu o să stea liniștit nici un moment.

— O să-i băgăm o șosetă în gură, am zis. Îl legăm burduf. Nu o să se miște.

— O să moară, insistă fata.

— E adevărat ? am întrebat fără să mă adresez cuiva în special. Poate un om muri dacă se abține de la droguri ? Să-mi spună cineva. Nu știu nimic despre droguri.

— În starea lui ? spuse Swann. Ușor. Trupul îi e fărâmat. Substanța asta îl termină pe dinăuntru. Sunt de acord cu ea.

— N-am nici un strop din blestemata asta de heroină, am strigat. De unde se presupune că facem rost de ea ? Strada Gerrard ? Dacă moare, moare. N-am fost angajați să învârtim de colo-colo un drogat.

— Dacă moare, iar noi l-am fi putut salva, nu ne-am făcut treaba, spuse Gill, ca de obicei având cel mai limpede cap dintre cei prezenți.

Băiatul își deschise ochii și murmură ceva către Annabel care îi luă mâna și apoi îi dădu drumul când el țipă de durere. Fata încercă să îi vorbească, dar el repeta iarăși și iarăși aceleași cuvinte.

— Imploră să i se dea heroină, îmi spuse Freeman.

— Te rog ! pledă Annabel. O să moară !

— Și ce dracu' ar trebui oare să fac ?

— Lasă-mă pe mine să fac rost.

— Heroină ? Ai heroină chiar aici în Qazvin ?

— Pot să fac rost. Cincisprezece minute de mers pe jos. Douăzeci cel mult.

Am recunoscut în sinea mea că Swann avea dreptate. Dacă încercam să îl mișcăm în starea în care se afla, *Iepurele Trei* murea în mâinile noastre.

Treaba mea era să scot trei *Iepuri* din Iran. Călătoria începea chiar aici, în Qazvin. Și trebuia să îi scot pe doi dintre ei repede.

Iepurii Unu și *Doi* se învârtiseră pe-acolo în timpul acesta, dar nu scoseseră nici un cuvânt. Imaginea vărului lor — și ceea ce li s-ar fi putut întâmpla lor — îi zdruncinase. Dacă nu îi duceam repede la Teheran, urma să am încă două pietre de moară pe cap.

Dar nici nu se punea problema să îl mișc pe băiat. Urma să ne ascundem în parcarea pentru camioane din Teheran în așteptarea nopții, sau poate chiar a dimineții, în timp ce *iepurii* se duceau la casa conspirativă pentru a fi interogați. *Iepurele Trei* nu putea fi transportat până la casa conspirativă și nu putea nici să stea cu noi în camion unde temperaturile puteau atinge 120° * atunci când soarele bătea în el.

Starea băiatului ne afecta rapid pe toți ceilalți. Nu îi puteam trata rănile aici, într-un garaj din Qazvin. Faptul că ne ocupam de el — simpla vedere a trupului său sfărâmat — secătuia de energie întreaga echipă. Vedeam cum toți am fi deprimați dacă ar trebui să mai pierdem vremea pe aici.

Îmi era silă de întreaga misiune. L-aș fi ucis pe Valner pentru că m-a lăsat să-mi risc viața mea și a altor șase bărbați zdraveni ca să salveze un morfinoman.

Am ținut sfat cu oamenii.

— Îl putem lăsa aici, am spus, dar nu asta este sarcina noastră.

— Nu, trebuie să îl scoatem, spuse Gill.

— Dar nu ne mai putem învârti pe-aici mult timp, spuse Swann. Încărcăturile alea or să explodeze, iar când o vor face, orașul ăsta o să erupă.

* Aproximativ 47° Celsius. (N. Tr.)

— Freeman, am spus întorcându-mă înspre el, vreau ca un vorbitor de *farsi* să stea aici cu *Iepurele Trei*. Restul îi vom duce pe ceilalți doi în parcarea pentru camioane. O voi trimite pe fată, sub escortă, să facă rost de drog. Când îl aduce, îl aduci la Teheran cu autofurgoneta. Șoferul te va conduce direct la casa conspirativă. Te întâlnesc acolo mâine.

— Și cu fata cum rămâne ? întrebă Davis. Vine cu noi ?

— Ești nebun ? Nu suntem plătiți să o ducem undeva.

— Stau eu aici cu Freeman, spuse Davis. Dacă se întâmplă ceva, e nevoie de cel puțin doi bărbați care să facă față situației și să transporte puștiul.

— Ai dreptate, spusei. Rămâi pe loc.

12

Era aproape două dimineața când ne-am strecurat în Volvo cu cei doi *iepuri* și ne-am îndreptat către Teheran. Pentru mine a fost o călătorie lungă, liniștită, înapoi în oraș. Se alegea praful și pulberea de toate lucrurile legate de misiunea asta începând cu prima zi. Acum separasem o echipă de șapte oameni și realitatea clară a faptului că eram așa de puțini m-a lovit ca un pumn în stomac. Dar ceilalți erau cu siguranță pe drum la o jumătate de oră în urma noastră și îi vom vedea în câteva ore.

La Teheran, chiar și în orele de dinaintea zorilor, membrii milițiilor mișunau peste tot asigurând un fel de pază de noapte. N-am atras atenția nimănui ; deși se decretase starea excepțională pentru civili, li se permitea camioanelor să circule atâta timp cât continuau să treacă de la un punct de control la altul în timpul mersului. Am intrat în parcarea pentru camioane chiar înaintea zorilor și ne-am strecurat într-un spațiu îngust alături de cel de-al doilea camion al nostru. Hans desprinse trailerul și se îndepărtă cu accesoriile către un alt colț al curții unde șoferii se ocupau de piesele defectate în timpul călătoriei groaznice de-a latul Europei de Est, al Turciei

și nordului Iranului. Eram în intimitate cu zeci de alte trailere ; ne simțeam liberi să ne mișcăm printre cele două trailere fără un risc prea mare de a fi observați. Trecea câte un paznic din când în când pe-acolo, dar fuseseră de mult timp plătiți să fie orbi față de ceea ce făceam noi. Am scos echipamentele și le-am mutat în celălalt camion unde era mai puțină înghesuială. Hans plecă să se întâlnească cu Mirza. Se întoarse într-o oră.

Bătu de două ori, apoi iarăși de două ori în peretele trailerului, un semnal că totul era în regulă. Se cățără printre paleți și veni lângă noi în compartimentul strâmt.

— Mirza s-a mutat, spuse el, într-o altă casă lângă bazar.

— L-ai văzut pe Mirza ?

— Nu. M-a oprit un om de legătură cum am ieșit pe poarta asta.

Se primise un avertisment că locuința de lângă hipodrom era compromisă. Hans își alegea cuvintele cu grijă. Nu puteam vorbi între patru ochi, dar lăsa să se înțeleagă clar că era mai mult decât un simplu șofer. Fusese instruit în legătură cu întreaga misiune și se afla aici pentru a ne acoperi.

— Nu îl putem aduce pe *Iepurele Trei* în parcare, întins pe o brancardă, spuse el. Casa de lângă bazar, îmi spuse el, era la numai câteva minute mai încolo. În timp ce vorbea, mi-am dat seama cât de amănunțit fusese instruit. Cunoștea operațiunea de la Teheran mai bine chiar decât mine și nu dăduse încă nici măcar cu nasul de ea. Asta însemna că acum Müller lua legătura direct cu Mirza, nu doar prin intermediul nostru. Hans știa exact unde se afla casa conspirativă din bazar, ceea ce eu nu știam, și abia venise după o călătorie care începuse în Germania cu o săptămână în urmă.

— Când ne mișcăm ?

— În curând, spuse Hans. Sunt pe drum.

Ne-am lăsat pe spate și am așteptat.

Soarele de dimineață a transformat trailerul într-un cuptor. La ora 9 erau deja 90° în interior. La ora 10 se auziră bătăi puternice în peretele trailerului. Hans deschise ușa din spate și ne dădu niște salopete de mecanic pe care le-am pus peste uniforme. Aveam asupra noastră, ascunse, doar arme simple, de corp ; am lăsat

armele automate în trailer. Hans rămase pe loc lângă camioane, pe când doi dintre oamenii lui Mirza ne luau de-acolo.

Ne-am învârtit și ne-am sucit printre acri întregi de trailere până ne-am trezit într-un colț liniștit acoperit de camioane dezafectate, motoare defecte, osii și fel de fel de alte angrenaje de transmisie abandonate. Am pășit drept în stradă printr-o poartă cu o clanță simplă. Cei doi iranieni ne-au făcut semn să intrăm repede într-o camionetă care aștepta.

M-am uitat pe fereastră în timp ce treceam pe străzile unui cartier pestriț. Case dărăpănate și apartamente ieftine stăteau alături de magazine și, din când în când, de locuințe mai bune, cu o grădină înconjurată de ziduri. Străzile erau un furnicar de femei cu capetele acoperite, care cărau pâine și articole de băcănie pentru masa de prânz. Copiii străbăteau în goană spațiile libere și zidurile pe jumătate ruinate.

Iepurele Unu mă bătu pe braț :

— Ai să ai grijă de noi ? Când ajungem acolo ? întrebă el, cu ochi încercănați care trădau o îngrijorare profundă.

— Pentru asta suntem plătiți, spusei.

— Stai cu noi, imploră el. Te rog !

În apropierea bazarului am intrat pe o stradă laterală, apoi în curtea înconjurată de ziduri a unei case mai bine întreținută decât cele din vecinătatea ei. O poartă de lemn se închise în urma noastră.

Când am coborât din camionetă, am văzut că această casă era mult mai mare decât părea din stradă. În respectiva clădire erau mai multe apartamente, dar paznicii care se mișcau de colo-colo îmi arătau că întreaga construcție era sigură. De data aceasta Mirza nu ne întâmpină. Era ocupat la un birou într-o cămăruță aflată imediat în interiorul casei. O singură privire îmi spuse că ceva nu era în ordine. Se ridică brusc când mă văzu.

— Câți ați scăpat ? întrebă.

— Ce tot vorbești acolo ? Toți.

— Câți au fost prinși din urmă ? Cum de v-ați despărțit ? Ce s-a întâmplat acolo când au început problemele ?

— Mirza, oprește-te. Nu știu despre ce vorbești. Spune-mi ce s-a întâmplat. Și unde sunt oamenii mei ? Unde sunt Davis și Freeman și celălalt băiat ?

— Vrei să spui că nu știi ? întrebă el, neîncrezător.

— Ce nu știu ?

— Doi dintre oamenii tăi încă se află în Qazvin. Erau acolo când cazarma a sărit în aer. Până acum o oră, am crezut că și tu erai acolo.

— E imposibil.

— Și eu îți spun că am vorbit la Qazvin. Oamenii tăi sunt undeva acolo. Încărcăturile tale explozive au aruncat în aer o jumătate de stradă. Au omorât o groază de oameni. Cu siguranță că sunt cinci sute de milițieni care cutreieră străzile din Qazvin. Au luat orașul la bani mărunți. Au luat urma furgonetei până la garaj. Unul dintre oamenii tăi era acolo cu *iepurele* atunci când au descins.

— Un om ? Vrei să spui, doi.

— Nu, doar unul.

— Ia-o mai încet, zisei. Trebuie să pun totul în ordine. Oamenii mei ar fi trebuit să fie de o oră în afara orașului atunci când a început exploziile. Vrei să spui că în momentul exploziilor mai erau încă în oraș ? Unul la garaj cu *Iepurele Trei*, iar celălalt în altă parte ? E corect ?

— Da.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat ?

— Nu știu. M-am gândit că tu îmi vei explica.

— Și ce-i cu oamenii mei ? Ce li s-a întâmplat ? Unde-i *iepurele* ?

— Amândoi oamenii tăi sunt în viață. Unul dintre ei este rănit. Dar sunt despărțiți. Cel rănit este cu *iepurele* într-o casă conspirativă. Am pierdut șase oameni la garaj.

— Unde este celălalt om al meu ?

— Nu l-am găsit încă. Știm că nu a fost prins.

— Ce rol a jucat fata în toată treaba asta ?

— Ce fată ?

— Prietena *Iepurelui Trei*.

— Annabel era acolo ?

— Dă-o-n măsa, Mirza. Dacă nici tu nu știi nimic, nici eu, cine ne poate spune atunci ce se întâmplă ?

— Cu siguranță că omul tău este cu Annabel. L-a ascuns ea. Cunoaște toată rețeaua de case conspirative din Qazvin.

Eram pe punctul de a lua foc. Încă o minciună sau o eschivare ar fi fost chibritul care să aprindă totul.

— Vreau să știu cine e cu cine, am spus. Și unde. Și vreau să știu repede.

Am primit mesajul în câteva minute. Freeman și *Iepurele Trei* erau în mâinile oamenilor lui Mirza, într-o casă conspirativă în afara orașului Qazvin. Davis și fata dispăruseră.

— Cine e rănit ? Cât de grav ?

— Omul tău, Freeman, a fost împușcat sub claviculă, dar glonțul nu a atins nici un os și nu a rămas în corp. N-are nimic.

— Ar fi trebuit să se fi întors la Teheran de acum câteva ore. Știi de ce le-a trebuit așa de mult timp să plece din Qazvin ?

— În primul rând, nu știu de ce au rămas, spuse Mirza. De ce i-ai lăsat acolo ?

— A, ticălos ce ești, am țipat eu. Pentru că *Iepurele tău* este pe heroină. Au fost nevoiți să rămână pe loc să îi facă rost de droguri, ca să nu moară. Aș putea să te omor pentru asta.

— Cum puteam să-ți spunem așa ceva ? Îmi pare rău. Ce pot să zic ? Cum pot să mă recompensez ?

— Nu poți. Am aici șase dintre cei mai buni oameni în meseria asta, riscându-și viețile ca să salveze alintăturile astea de nerușinați care se droghează. Nu poți sub nici o formă justifica acest lucru, Mirza. Scoate-ne de-aici. Sper că puștii ăștia sunt importanți pentru tine, pentru că ți-au compromis întreaga rețea. În ce stare se află *iepurele* pe care l-am lăsat în urma noastră ?

— Trăiește. E în stare să meargă, dar cam asta-i tot. El și cu Freeman sunt la periferia din partea nordică a orașului Qazvin. Dar va trebui să îi mutăm tot timpul dintr-un loc într-altul. Acum nu îi putem ține nicăieri.

Era rândul lui Mirza să aibă un acces de furie. Dacă nu aruncam închisoarea în aer, spunea el, totul ar fi fost în regulă. Am încercat să-i explic sucesiunea evenimen-

telor, dar refuza să asculte. Scena devenea explozivă când am auzit vocea lui Hans în spatele meu.

— E adevărat ce spune, zise Hans.

— Vă salut, domnule maior, îl întâmpină Mirza.

13

— Oamenii tăi ne-au băgat cu adevărat în bucluc, spuse Hans. Șefii mei nu se implică în afaceri cu droguri.

— Există droguri, așa-i. Sunt și *iepurii*, îi reaminti Mirza lui Hans. Operațiunea aceasta justifică implicarea.

— Înainte să mergem mai departe, zisei eu, vreau ca oamenii mei și cei *doi iepuri* să fie cu mine. Au dreptul să audă și ei.

Mirza îi vorbi repede unui bărbat care stătea dincolo de ușă. Un moment mai târziu, echipa mea intră în încăpere, unul după altul, cu *iepurii* în urma lor. Ultimele două zile își puseseră amprenta pe aroganța acestor puștani. Acum erau aproape speriați. Mirza le vorbi cu asprime, apoi liniștitor, asemenea unui director sever de școală care le trăgea o săpuneală zdravănă fiilor năbădăioși ai bogătașului din oraș. Băieții nu răspunseră.

Oamenii mei erau curioși, dar liniștiți. Hans și cu mine i-am pus la curent cu ceea ce se întâmplase la Qazvin. Părea să aibă un efect liniștitor asupra noastră a tuturor. Nimeni nu trebui să pună întrebări ; știau cu toții că era altcineva decât un camionagiu din Frankfurt. M-am întors spre Hans să îi vorbesc ca între profesioniști :

— Este evident că ai venit bine instruit cu tot ceea ce se întâmplă aici. Ceva a mers prost. Doi dintre oamenii mei sunt încă la Qazvin. Mirza a pierdut șase oamnei la garaj.

— A fost cineva capturat ? îl întrebă Hans pe Mirza.

— Nu, spuse Mirza nu chiar foarte convingător.

— Înainte ca măcar să discutăm despre altceva, zisei eu, vreau ca cei doi oameni ai mei să se întoarcă. Noi ceilalți nu mergem nicăieri, nu vă dăm *iepurii* până când nu știu că oamenii mei sunt în siguranță.

— Trebuie să vorbesc cu cineva, spuse Hans pornind spre ușă.

— Stai o clipă, Hans. Hai să nu ne despărțim încă. Până acum, nu mi s-a spus practic nimic despre această misiune, iar ceea ce mi s-a spus nu este decât o minciună sfruntată. De-acum încolo, mă aștept să fiu pus la curent și implicat complet în tot ceea ce se întâmplă aici.

— S-a făcut, spuse el.

Hans părăsi camera. M-am întors către Mirza.

— Nu vă dăm *iepurii*, am spus, până nu primim asigurarea că ni se întorc oamenii.

În timp ce vorbeam, Gill și Yves se plasară între Mirza și băieți. Mirza nici măcar nu a clipit. Nu era chiar totul un bluf, dar să ne apucăm să tragem focuri, pistol împotriva unei arme automate, în singurii noștri aliați din Teheran ar fi fost într-adevăr un act disperat.

— Să ne calmăm cu toții, spuse Mirza. Cu cât îi ducem pe băieți mai repede în fața oamenilor noștri, cu atât mai repede puteți pleca de-aici cu toții.

Hans plecase să stea de vorbă cu cineva care avea o autoritate mai mare decât Mirza. Casa aceasta devenea cu fiecare minut tot mai importantă. Era mai mult decât o simplă verigă a rețelei lui Mirza. Acel cineva care era în casă știa că suntem aici ; noi eram cel mai grozav lucru din Teheran în acest moment. Dar preferau să nu își dezvăluie identitatea. M-am întors din nou spre Mirza.

— În regulă, Mirza, pentru ce dracu' au nevoie de băieți ?

Iepurele Unu își croi drum și veni lângă mine.

— Nu or să obțină tot ceea ce vor, strigă el, decât dacă vom pleca împreună cu voi.

Pentru prima dată, am văzut ceva în ochii lui Mirza — era respect sau lingușire ? — pentru băieții aceștia. *Iepurele Unu* își recăpătă cu iuțeală stăpânirea de sine. Îi era teamă, dar nu pentru viața lui. Ceva trebuia recuperat de la băieții aceștia aici, la Teheran. Dar dintr-un motiv sau altul, oamenii aceștia trebuiau să aibă grijă ca băieții să ajungă în viață și cât se putea de teferi în afara granițelor Iranului. Iar ei știau aceasta. Bănuiam că *Iepurele Unu* le va da cheia la ceea ce căutau ei aici, în Teheran. Dar lacătul la care se potrivea acea cheie se afla undeva în vest și trebuia ca el însuși să răsucească cheia în lacăt.

Iepurii aceștia aveau ceva de o valoare enormă cu care să negocieze. Bani ? Informații ? Orice ar fi fost, îi punea pe oameni în mișcare și îi făcea să își riște viețile, iar *Iepurele Unu* înțelegea acest lucru foarte bine. Era vorba de heroină ? Era cumva o parte a unui întreg mai mare ? Se ocupase tatăl său de afaceri implicând informații *și* droguri, iar *Iepurele Trei* era victima venalității unchiului său ?

Exista undeva un motiv foarte, foarte important. Oamenii erau implicați în treaba aceasta pentru profit și nu un onorariu pentru scoaterea prin contrabandă a *iepurilor* din țară și transportarea lor până într-un loc sigur. Operațiunea aceasta costa peste un milion de dolari. Pe ce stăteau puștii aceștia ? Pe zece milioane ? O sută de milioane ? Sau era vorba de o mie de vieți ? Mă simțeam trădat, murdar și rușinat. Furios.

Hans reveni.

— Mirza, tu și cu Rivers veniți cu mine. Ceilalți, stați aici.

— E în regulă, le-am spus oamenilor mei.

Afară, am văzut că acum holul era acoperit la ambele capete de paznici înarmați cu pistoale automate. Am urcat scară, am parcurs un balcon exterior care dădea spre curte, am coborât o altă scară și am intrat într-un salon mare dintr-o altă aripă a complexului. Stăteau în picioare trei iranieni pe care i-am recunoscut din prima casă conspirativă și șoferul furgonetei. Pe o sofa din piele stăteau doi bărbați. Se ridicară și înaintară cu mâinile întinse.

— Bun venit, Rivers, spuse primul luându-mi mâna.

Cel de-al doilea îmi strânse mâna în tăcere. Primul ne făcu semn să ne așezăm pe niște scaune din fața sofalei. Ne așezarăm.

— Ai cam făcut zarvă la Qazvin, nu crezi ? spuse primul om.

— Nu pot răspunde la această acuzație până nu voi afla întreaga poveste.

— Asociatul meu și cu mine suntem la comandă aici, spuse cel de-al doilea.

Mă gândisem că aceștia doi erau iranieni, dar bănuiam după accent că erau israelieni. Primul bărbat era

foarte milităros, drept, slab și lat în umeri ; avea părul scurt, o bărbie ascuțită și o expresie pătrunzătoare. Cel de-al doilea bărbat îmi amintea de redactorul unui ziar care stătuse treaz în fiecare noapte timp de o lună, frământându-se din cauza ediției de dimineață. Era bondoc și îmbrăcat cu haine sport greu de descris, cu un număr prea mic pentru el. Despre ochii săi se putea spune orice, dar nu că erau pătrunzători ; pleoapele păreau gata să se lase în orice moment. Bondocul nu mai scoase nici un cuvânt, în timp ce soldatul continuă conversația.

— Totul e cam încurcat, spuse el.

Nu îmi făcea plăcere să aud asta pentru că știam că nu vorbea despre operațiunea mea, ci despre a lui.

— Vreau ca cei doi oameni ai mei să fie aduși la Teheran, am spus eu.

— Nu vrem să îți dăm nici o speranță în această privință, până nu știm ce se petrece în teren. Cei din milițiile revoluționare nu mai cunosc nici o măsură în Qazvin. Orașul e cercetat piatră cu piatră. A apărut o adevărată frenezie a uciderii.

— Ascultă, am spus, nu plec de aici până când oamenii mei nu sunt în siguranță. Dacă vrei să cooperăm, trebuie să începi prin a-mi spune ce se petrece. Încă mai vrei să îi luăm de-aici pe *iepuri* ?

— Este imperativ, replică Bondocul cu o voce tărăgănată și adormită în timp ce buricele degetelor atingeau ușor partea de dedesubt a bărbiei, să îi scoți pe *iepuri* din țara asta.

Rămase așa, fără să scoată o vorbă, vreo treizeci de secunde. Așteptam cu toții.

— Rețeaua noastră se găsește într-o situație deosebit de grea. Au descins în casa conspirativă unde ai fost prima dată. Din fericire, era goală. Nu am pierdut pe nimeni *acolo*. S-a descins într-o a doua casă. Oamenii nu au mai fost la fel de norocoși. A fost ucisă o întreagă familie, inclusiv un băiețel de șase ani.

— Asta nu este rezultatul a ceea ce am făcut noi în Qazvin, pentru că se întâmplă prea repede, am spus. Ceea ce se petrece acolo poate fi un rezultat direct al faptului că am aruncat în aer barăcile. Dar nu aici. Ați fost infiltrați. Și cu mult timp înainte să intrăm noi în scenă.

— Avem bănuielile noastre că s-ar putea ca lucrurile să stea exact așa.

Mâinile Bondocului nu își schimbară nici un moment poziția de rugăciune, de sub bărbie. Am început să iau foc.

— Știați că sunteți penetrați, așa că ați făcut presiuni asupra lui Valner să ne expedieze aici cu rapiditate. Eram compromiși însă dinainte de a ne urca în avion. Și-acum vreți să dați vina pe noi pentru propriul vostru eșec. Am fost angajați să scoatem din Iran niște oameni foarte importanți. Și venim aici să aflăm că trebuie să o facem pe surorile de caritate pe lângă doi dansatori disco și un drogat. Suntem profesioniști. Nu mergem la război pentru niște drogați.

— Doi dansatori disco și un drogat, repetă soldatul. Sunt căutați și de guvernul revoluționar și de OEP. Când tatăl lor a fost executat, treaba asta a ținut pagina întâi a fiecărui ziar din vest. Nu fi prost, Rivers. Papa era omul care plătea.

— Da, dar ce ? O rețea de informații a Mossadului sau CIA, ori o rețea pentru trafic de heroină ? Nimeni nu avea de gând să îmi spună. Se așteptau ca eu să accept pur și simplu că totul era important și că merita și era justificat.

— Iranienii vor *iepurii*. Și cei din OEP, am spus eu. Accept aceasta. Dar de ce îi vreți ?

— Asta nu se poate să știi. Din nou Bondocul. Crede-mă, sunt în joc lucruri mult mai importante decât drogurile. Avem noi aspectul unor oameni care fac afaceri cu heroină ?

— Am eu aspectul unui mercenar ?

— Într-adevăr, îl ai.

— Și tu ai putea fi un traficant de droguri.

Nu credeam nici eu ceea ce spusesem. Acești doi oameni erau mai importanți decât organizația lui Mirza. Nu puneau pe picioare o rețea ad-hoc doar ca să facă trafic de heroină sau să scoată din Iran, prin contrabandă, evrei bogați. Păreau să nu fi fost în afara granițelor de cinci ani. Erau lucrătorii operativi, din umbră care fac această lume a informațiilor să meargă mai departe, an de an. Instinctele îmi spuneau clar : *Operațiune Mossad*. Mos-

sadul avea felul său propriu, greu de definit, — dar totuși distinct — de a acționa. Această operațiune purta aceeași amprentă.

Ce importanță avea cine anume acționa aici, sau de ce ? Vroiam să scap de ideea aceasta. Trebuia doar să am grijă de oamenii mei și să scot *iepurii* de-aici. Dar nu avea nici un rost să ignor ce se întâmpla. Oamenii aceștia nu intenționau să-mi dea nimic, așa că, pentru propria noastră protecție, trebuia să ajung la propriile mele concluzii.

Șefii mei din Bavaria, am hotărât eu, aproape sigur nu erau oameni care să lucreze în domeniul informațiilor — deși eram la fel de sigur că Valner *era*. Și nu erau nici pe post de tren clandestin care transfera corpuri în scopuri umanitare. Ce atunci, în afară de droguri, ar fi putut asigura forța necesară organizării unei misiuni de o asemenea magnitudine ? Tatăl băieților a fost târât pe stradă și împușcat din motive politice, sau pentru că făcea comerț și cu informații și cu droguri ?

Legătura din Bavaria a lui Papa fusese infiltrată de lucrători informativi pentru că traficul cu droguri îi compromitea. L-au lăsat cu fundu-n baltă pentru că puteau obține ceea ce le trebuia de la fii săi.

Acum aveau de gând să le dea băieților libertatea în schimbul informațiilor, banilor sau al unor documente secrete sau a ce-o fi fost pus deoparte de Papa drept asigurare pe viață. Înainte ca acești băieți să plece din Teheran, trebuiau să obțină cât mai multe informații privind natura rețelei de-aici, în ce măsură era combinată cu traficul de droguri.

Îmi aminteam mereu avertismentele lui Müller cu privire la legătura bavareză. Vroiau într-adevăr să îi scoatem din țară pe puștii ăștia, astfel încât să poată fi introduși pe canalul acela bavarez și să le dea în vileag întreaga operațiune autorităților germane. Dacă permiteam ca totul să se întâmple ca atare, apoi ne puteam trezi că suntem acuzați de trafic cu droguri. Simplu și curat.

Valner era cel care trebuia urmărit. Era cu siguranță omul de legătură, în serviciul a doi stăpâni, altfel cum ar fi reușit să pună mâna pe Chimoum așa de ușor? Să aranjeze pentru o furgonetă din Cipru ? Să folosească rețeaua lui Mirza.

Că Soldatul și Mirza însemnau Mossad nu era nimic altceva decât o supoziție, dar era întărită de ani de experiență. Puteau să fi fost de la CIA. Chiar englezi. Nu sovietici, mi-am zis eu. Nu mirosea a treabă făcută de ruși. Nici francezi. Francezii și germanii se împacă prea rău pentru a se pune de acord la nivelul acesta. Nu, instinctele îmi spuneau că eficiența și sângele rece al acestei organizații își aveau originile în Tel Aviv.

Cea mai grea întrebare era de ce le încredințase Papa acestor idioți asemenea informații. Poate că nu erau chiar așa de neajutorați cum îmi imaginasem. *Iepurele Unu* nu era un prost. Îți lua ochii cu exteriorul său, dar nu era prost.

Am încercat din nou să aflu niște răspunsuri și am obținut aceeași reacție vagă. *Iepurii* aveau anumite cunoștințe care le erau vitale pentru supraviețuire, cunoștințe pe care acești oameni intenționau să le afle înainte ca băieții să părăsească Iranul. Bondocul pretindea chiar că dorea să coordoneze sosirea băieților în Europa. Era o minciună sfruntată, pentru că acesta era mandatul meu ; băieții nu aveau nimic de-a face cu ăsta. Dar cu cât discutam mai mult, cu atât Soldatul și Bondocul mă convingeau mai mult că intenționau să îi aibă pe băieți înainte să plecăm.

Nu aveam ce să le oferim în schimb. Categoric nu arme de corp. Dar nici nu se așteptau să aibă neplăceri din partea noastră. Oamenii aceștia aveau încredere deplină în mine și în echipa mea. Reputația o luase înaintea noastră. Mirza i-a ținut la curent cu fiecare mișcare pe care am făcut-o. Știau că pusesem la punct o operațiune sofisticată și o dusesem la bun sfârșit, în ciuda cârpăcelii pe care o făcuseră ai lor. Unul dintre iranieni se ridică și părăsi încăperea.

— Cum rămâne cu oameni mei, zisei, și cu *Iepurele Trei* ? Unde este Davis ? Pot să mă duc înapoi și să îi iau chiar eu ? Îi puteți aduce voi la Teheran ?

— Ambele lucruri sunt imposibile. În regiune acționează legea marțială. Ai fi descoperit în cinci minute. Este exclus chiar și să îi aducem în Teheran. Vor trebui să găsească o altă modalitate de a ieși de-acolo.

— Unde este Davis ?

— Auzi cum sună telefoanele ? Vreau la fel de mult ca și tine să îl găsim.

— Mai aveți o rețea acolo ?

— Da și ține.

— Mirza discută prin radio cu omul meu de legătură din Kurdistan. Descoperiți-l pe omul meu. Vreau ca cei doi și *Iepurele Trei* să fie escortați până în nord-vest. Vreau să aranjați să fie preluați. Ca toți trei să fie predați kurzilor.

Sună telefonul. Răspunse unul dintre iranieni, apoi îi trecu receptorul lui Mirza. Mirza ascultă mai bine de un minut, rosti câteva cuvinte și închise.

— *Iepurele Trei* și omul tău, Freeman, au ieșit din Qazvin, zise. Oamenii mei îi țin într-o casă la 30 de kilometri la nord de-acolo. A fost îngrijită rana lui Freeman Nu e gravă.

Peste câteva minute, telefonul sună din nou. De data aceasta suna chiar Annabel. Ea și cu Davis nu erau răniți, dar se ascundeau într-o casă conspirativă din inima orașului Qazvin. Era mai riscant să stea acolo — unele zone din oraș erau scotocite casă cu casă — decât să fugă. Mirza ordonă să fie ridicați și transportați.

— Nu răspund de fata aceea, spuse. Am fost angajați să scoatem trei trupuri, nu patru.

— Să nu-ți faci griji în privința ei, spuse Soldatul.

Eram destul de sigur că nu îl lăsam pe Davis în mâinile unui amator. Faptul că avea acest număr pentru a stabili legătura îmi spunea că Annabel făcea parte din organizația lui Mirza, poate că era chiar modalitatea prin care serviciul de informații infiltrase familia.

Dar nu puteam trece cu vederea faptul că se vedea la orizont perspectiva declanșării unei adevărate vânători pe urmele noastre. Având în vedere că orașul Qazvin fierbea, era doar o chestiune de ore până când știrile ajungeau la Teheran.

Soldatul și Bondocul păreau să nu aibă destul spațiu de manevră. Dacă forțam nota în privința mutării oamenilor mei, sau chiar dacă încercam să îi chestionez mai la obiect în privința *iepurilor*, mă loveam de un zid de piatră.

— Cât de importanți sunt *iepurii* aceștia în jurul cărora ne învârtim cu toții, așteptând să se întâmple ceva deosebit, doar așa ca voi să îi vedeți ? am întrebat.

— Și oamenii noștri și ai tăi, replică Soldatul, sunt hotărâți să îi scoată pe băieți de-aici.

Mi-ar fi plăcut să îmi spună cine erau „oamenii tăi“ ; în jocul acesta, linia de demarcație care arăta unde se terminau prietenii și începeau dușmanii dispărea cu repeziciune. Toată lumea, cu excepția noastră, părea să joace minimum două roluri.

— Mă întreb, spusei eu, dacă băieții aceștia sunt la fel de importanți pentru dușmanii lor ca și pentru voi.

Erau o mulțime de evrei în Iran care doreau cu disperare să fugă, iar noi aveam o întreagă rețea care nu avea altă sarcină decât să îi salveze pe aceștia trei. Remarca mea rămase fără răspuns.

Am refuzat să plec până nu aflam că Freeman și Davis erau din nou împreună, dar deveneam cu fiecare oră tot mai nervos. Revoluția era departe de a fi istorie. Încă de când venisem auzisem tot timpul focuri de armă. Era vremea să trecem în mod cinstit în revistă alternativele. Era scos din discuție traseul nordic.

— Vreau să mi se confirme din nou că tot combustibilul va fi pe coasta sudică așa cum mi s-a promis, i-am zis lui Mirza.

Mirza a împins o hartă în fața mea. I-am arătat plaja micuță pe un promontoriu între Hesar și Bandar-e-Deylam. Fusesem pe plaja aceasta cu doi ani mai înainte ; va fi liniște ca în toate locurile din partea de sud a Iranului.

Mirza dădu un telefon, rosti câteva cuvinte, apoi acoperi receptorul cu mâna.

— Combustibilul va fi acolo cu douăsprezece ore înainte de momentul când ți-ai propus să ajungi acolo. Dar nu există nici un drum până la plaja aceea. Va trebui să îl aducem cu barca. Va fi cineva acolo care să îl ducă la țărm ?

— Vreau să fie lăsat pe un ponton plutitor, spusei eu. Va fi cu atât mai ușor să alimentăm barca.

Mi-era teamă că ar putea încerca să ne oprească dacă știau că luăm la înapoiere până în Kurdistan un avion împreună cu *iepurii* lor.

— Ai cerut combustibil pentru aviaţie, spuse Bondocul. Nu plecaţi cu nici o bărcuţă. Sunteţi aşteptaţi de un hidroavion.

Din nou măsurile noastre de securitate aveau o fisură — nu din neglijenţă, ci din necesitate.

O oră mai târziu, sosi un raport prin care eram informaţi că Freeman şi *Iepurele Trei* se aflau împreună cu Davis şi cu fata şi că toţi patru erau în drum spre Kurdistan.

— Sunt gata să pornesc, am zis eu, îndată ce terminaţi cu *iepurii*. Reconfirmaţi-mi pentru ultima dată prezenţa elicopterului în sud.

Aranjasem să ne aştepte lângă locul unde trebuia să părăsim autostrada Teheran—Dubai, pentru a traversa ţara până la locul întâlnirii. Socotisem că zborul de o oră şi jumătate ne va scuti de mersul prin deşert, timp de trei zile, cu maşina.

— Problema elicopterului a căzut, spuse Mirza fără să ezite.

— Ne-ai promis, am strigat eu.

— Uită ce ţi-am promis. Ieri aveam un elicopter. Acum au fost mutate toate în nord, din cauza a ceea ce s-a întâmplat la Qazvin. Îmi pare rău.

— Maşini de teren ?

— Te aşteaptă. Cu combustibil peste necesar, mâncare şi apă la bord.

Îmi veni în minte conversaţia cu Peter Fox şi cu prietenul său gras de la Scotland Yard. Dacă mă bazam pe elicopter, acum am fi fost ţintuiţi în Teheran.

Soldatul şi Bondocul fură de acord să termine repede cu *iepurii*. Vom pleca îndată ce se va întuneca.

14

Iepurii plecaseră când m-am întors la oamenii mei. I-am informat în legătură cu Freeman şi cu Davis şi i-am pus pe toţi la curent cu evenimentele din Qazvin.

— Plecăm cu un camion spre sud, am spus. Îl lăsăm pe cel cu ţeava aici. Mai devreme sau mai târziu cineva îşi va aminti că a văzut camionul nostru la garajul din Qazvin. Vă garantez că cineva s-a uitat pe fereastră. A

tras cu ochiul printre jaluzele. Aşa se întâmplă întotdeauna.

— De ce să schimbăm camioanele ? întrebă Swann Sunt gemene.

— Spaţiu mai mare. Nu ştiu de ce dracu' am luat două camioane identice. Dar am făcut-o şi acum trebuie să ne ducem crucea.

— Va trebui să mergem prin Qum şi Isfaham, spuse Gill. Acolo e inima revoluţiei.

— Da, dar deocamdată nu se caută nimeni acolo. Nordul mişună de oameni care ne caută. Apropo, mai avem un om în echipă. Hans are un FP-5 sub scaunul şoferului. Nu e camionagiu. E maior la G-9. Îi lăsăm lui Mirza un aparat radio pe care să îl instaleze în partea de sud a oraşului. Dacă avem noroc, în cazul în care dau de urma camionului la Teheran, îl vor descoperi abandonat în parcare şi vor uita de celălalt. Dar dacă cineva porneşte mai departe după camionul nostru, Mirza ne va da de veste.

Mirza ne aduse uniforme militare care să le înlocuiască pe cele ale forţelor aeriene care ar bate mai mult la ochi în deşert. L-am anunţat că va primi un mesaj care urma să fie transmis mai departe lui Valner, mesaj prin care îl informam asupra momentului aproximativ al sosirii noastre în Liban.

—Cimoum te aşteaptă, replică Mirza.

Dacă Valner îi spusese lui Mirza, câţi alţi oameni mai ştiau ?

După ce ne-am luat în fugă „la revedere", ne-am urcat în camionetă şi ne-am întors în parcarea pentru camioane. Paleţii dispăruseră din partea din spate a camionului. Swann scoase o cutie cu un aparat de radio pentru oamenii lui Mirza, apoi ne înghesuirăm cu toţii în compartimentul secret în care abia încăpeam. Cei câţiva oameni din preajmă — cei mai mulţi camionagii străini — nici nu ne băgară măcar în seamă.

Nu exista decât un spaţiu de circa un metru şi jumătate între cabina din faţă şi peretele fals al ascunzătorii noastre. Două ore mai târziu, când *iepurii* se strecurară şi ei înăuntru, a trebuit să ne lipim unul de altul astfel încât să intre toată lumea.

Băieţii veniseră foarte posomorâţi de la casa conspirativă. Le-am pus câteva întrebări, dar le era teamă să vorbească. Ne considerau acum salvatorii lor. Nu suferiseră nici un fel de tratament brutal vizibil, dar acum erau mult mai dezumflaţi. Practic săreau acum să îndeplinească ordinele pe care le primeau de la noi.

Am străbătut cu o viteză enervantă, de melc, distanţa până la staţia de triaj de lângă calea ferată unde Hans superviza încărcarea a doi noi paleţi — covoare persane şi baloturi de ţesături acoperite cu folii de plastic legate cu sfoară groasă — care să ne ofere cât mai mult spaţiu cu putinţă dincolo de compartimentul ascuns din momentul în care vom fi din nou pe şosea.

Ne-am întors în parcare la ora trei dimineaţa să stăm ascunşi până ce Hans putea să rezolve problema documentelor. Avea un nou coleg de volan, din organizaţia lui Mirza ; Müller folosise misiunea noastră pentru a-şi planta un om în Iran.

Chinul aşteptării era aproape insuportabil. Eram încuiaţi într-un vehicul închis, fără măcar o santinelă care să ne dea de veste apropierea vreunui pericol. Dacă ajungea în oraş vestea din Qazvin cu privire la camioanele noastre gemene, intram la apă. M-am iţit printre zăbrelele de la uşa de siguranţă, dar n-am văzut nimic. Yves îşi curăţa unghiile cu un briceguţ. Gill trăgea dintr-o pipă neaprinsă. Swann bătea darabana cu degetele.

— Trebuie să ieşim de-aici, insista *Iepurele Unu*.

Minutele păreau ore. O oră părea să dureze cât două. Se auziră paşi care se apropiau de camion. O mână bătu cu putere în poartă.

— Hans, se identifică el.

Deschise uşa din spate, se strecură în remorcă şi apoi închise uşa în urma lui.

— Suntem gata de plecare ? am întrebat.

— Şeful staţiei de triaj nu vrea să ne dea hârtiile, spuse Hans.

Iepurelui Doi îi veni să vomite.

— Vrea cinci mii de mărci germane.

— Scârba naibii, a fost deja plătit, spusei.

— Mai vrea încă cinci mii.

Am scos o mie de lire sterline din cingătoare.

— Spune-i că asta-i tot ce capătă. Dacă îi dăm cât cere, o să mai vrea.

Cincisprezece minute mai târziu, Hans porni motorul. Chiar înaintea zorilor zilei de 16, am ieşit din parcare şi ne-am îndreptat către sud, spre autostrada Dubai. În prima oră, tot timpul ne-am oprit pentru ca apoi să pornim din nou, în dreptul a peste zece blocaje rutiere şi puncte de control. Swann se străduia să îl prindă pe Mirza pe radioul nostru, dar antena nu putea depăşi minusculul nostru compartiment.

— Nu-i prea poţi trezi pe morţi din somnul cel de veci cu spanacul ăsta, se plânse el.

Câteva clipe mai târziu, Hans luă din trusa medicală un microfon ascuns şi deschise intercomul montat între cabină şi remorcă.

— Am ieşit din Teheran, spuse el. Condiţii bune de drum în faţă.

În acelaşi moment, Swann chiui.

— L-am prins pe Mirza ! strigă el. Zice că totul e în regulă. Trebuie să ne vedem de drum.

Am deschis uşa şi ne-am împrăştiat în spaţiul din spatele peretelui, încercând să ne aşezăm cât mai confortabil pentru călătoria lungă ce ne aştepta. Condiţiile fizice nu erau rele. În remorcă era cald şi mirosea, dar aveam raţii mai mult decât suficiente de mâncare, apă din belşug şi un tub de plastic cu un capac etanş pentru a ne uşura. Aveam lumină de la becurile electrice care se găseau şi în compartimentul ascuns şi în remorca propriu-zisă. Lucrasem cu toţii în condiţii şi mai grele.

Iepurii erau cu mult mai puţin fericiţi decât noi. Nu erau obişnuiţi cu monotonia, cu distanţele mari, cu lipsa de confort. După prima oră, nu îşi mai găseau locul ; după a doua, erau nenorociţi. Depărtarea faţă de Teheran părea să îi facă mai curajoşi. Începură să şuşotească nemulţumiţi între ei, apoi spuseră cu glas tare :

— Ei, hai, băieţi. Să ne oprim şi să ne dezmorţim picioarele spuse *Iepurele Doi*.

Când nimeni nu se deranjă să răspundă, intră în vorbă *Iepurele Unu* :

— Tipii ăştia sunt doar nişte căcaţi, zise.

— Ţine-ţi pliscul, gură-bogată, spuse Marcel cu accentul său franţuzesc dur.

Era prima dată când îi vorbise vreunuia dintre băieţi. Se lăsară la loc, uşor înfricoşaţi, dar cu destulă viaţă în ei încât să fie profund bosumflaţi. Până acum, misiunea nici nu ne pusese măcar la încercare puterea de rezistenţă. Dormisem ca lumea, mâncasem mai multe mese calde, consumam destule lichide, nu făcusem marşuri lungi şi nu avusesem lupte prelungite care să ne facă să uităm cu totul de noi. Puştii se plângeau pentru că asta ştiau ei să facă cel mai bine. Eu aveam prea multe pe cap ca să mă gândesc la ei. Ne apropiam cu viteză de Qum, inima spirituală a revoluţiei.

Am ajuns la marginile oraşului Qum înainte de prânz. Hans trase într-o parcare şi umplu rezervoarele de benzină. Bătu în uşa de siguranţă şi ne dădu câteva pâini proaspete, sticle cu Coka şi cu limonadă, din cauza cărora eram cu toţii lipicioşi, dar îi ţinură pe băieţi ocupaţi o vreme.

Am pornit-o prin oraş, auzind doar din când în când remarcile lui Hans care ne spunea ce se întâmplă : „Intrăm în oraş". „Ne apropiem de un blocaj rutier". „Am trecut de ultima baricadă". Hans o luă la vale şi am prins constant viteză timp de două minute. Deodată, frână brusc. Am simţit cum camionul trecea pe marginea autostrăzii şi apoi cum a oprit.

— Cineva a ieşit de pe şosea, se auzi prin intercom vocea lui Hans. Trebuie să oprim şi să le dăm o mână de ajutor.

A-ţi continua drumul însemna să încalci grav codul rutier, ceea ce ar fi atras imediat atenţia. În timp ce Hans făcea manevre cu uriaşa maşină, m-am apropiat şi mi-am lipit faţa de deschizătura pentru respirat. Cincisprezece camioane uriaşe formau un şarpe, fiecare cu botul în coada celuilalt, şi trăgeau cu furie de un vagon cu mobilă din Glasgow care se scufundase până la butuci în nisipul moale, în timp ce şoferii din grupa de intervenţie săpau de zor cu lopeţile şi băgau fel de fel de plante ierboase, pitice, sub roţi. Vagonul nici măcar nu s-a clintit. M-am dat la o parte şi m-am sprijinit de perete. Remorca noastră era înăbuşitoare. Aveam mult de stat acolo.

— E prea cald aici, spuse *Iepurele Doi*. Pot să mă strecor afară ? Doar până scot camionul din nisip. Nu o să mă vadă nimeni.

I-am spus să-şi ţină gura. Fratele său intră în vorbă şi începu şi el să pledeze şi să se jeluiască. Gill se ridică şi se aplecă peste cei doi băieţi de parcă ar fi vrut să îi lovească. Mai aveau puţin şi leşinau. Până şi eu îmi simţeam capul din ce în ce mai uşor. În momentul acela, l-am auzit pe Hans urcându-se la loc în cabină.

— Nu se mişcă, spuse el. S-ar putea să stăm aici o jumătate de zi.

— Deschide uşa din spate, am spus. Dacă nu primim un pic de aer, o să leşinăm.

Stăteam prinşi ca într-o capcană sub soarele arzător, cu hainele ude leoarcă de sudoare, în timp ce oamenii de afară s-au luptat două ore să îl elibereze pe camaradul lor. Doar o urmă de adiere între poarta din spate şi deschizătura pentru respirat ne împiedica să nu leşinăm. În cele din urmă, camioanele se desprinseră din şarpele pe care îl formau şi am intrat din nou pe autostradă.

Swann încercă în van să îl prindă pe Mirza prin radio ; eram prea departe de-acum. Hans intră în satul următor şi îl sună pe un om de legătură din Teheran. Prin deschizătură, l-am văzut întorcându-se la camion cât de repede îndrăznea să o facă astfel încât să nu atragă atenţia. Scoase din nou camionul pe autostradă şi începu să manevreze schimbătorul de viteze.

— Au dat de camion, ne spuse el. Poliţia l-a găsit pe celălalt la Teheran şi l-au înconjurat, sperând să ne prindă. Mirza a descoperit cine erau agenţii dubli din organizaţia lui. I-a trimis în nord cu celălalt camion cu o încărcătură de droguri ascunsă în maşină. Când indivizii ăştia vor fi prinşi, s-ar putea să fie torturaţi groaznic înainte ca cineva să îşi bată capul să verifice povestea. Asta ne va asigura oarecare timp. Dar mai devreme sau mai târziu — şi eu cred că mai devreme — vor veni după camionul în care ne aflăm.

— La ce distanţă suntem de Isfahan ? am întrebat

— La aproape patru sute de kilometri, răspunse Hans.

— Trebuie să ne oprim, am spus. Să ne întindem picioarele. Să aerisim remorca.

— Am rulat mai departe încă vreo 35 kilometri până când convoiul în care ne aflam se destrămă. Hans a oprit pe marginea autostrăzii şi am coborât abia mişcându-ne picioarele înţepenite. În dreapta noastră, doar la câţiva

metri mai încolo, o conductă uriaşă de petrol trecea paralel cu şoseaua. Sunetul maşinilor şi al camioanelor care treceau în ambele direcţii se auzea cu putere şi apoi tot mai slab pe o distanţă de kilometri întregi în aerul curat al deşertului. Ne uşuram la marginea drumului când am auzit un sunet mai ameninţător.

— Elicoptere, spuse Gill, arătând undeva jos pe linia orizontului, înspre nord.

Eram cu toţii nouă — mult prea mulţi pentru un singur camion — şi toţi stăteam în picioare pe drum, dar era prea târziu să ne mai ascundem.

— Păstraţi-vă poziţiile ! am urlat. Pişaţi-vă mai departe.

Două elicoptere militare veneau pe direcţia autostrăzii la o înălţime de aproximativ două sute de metri, de o parte şi alta a şoselei, şi au trecut ca glonţul pe lângă noi.

— Ne caută, spuse Swann.

Nu încetiniseră nici un moment pentru a ne examina, dar având în vedere condiţiile, trebuia să ne aşteptăm la ce era mai rău şi să ne pregătim în consecinţă.

— Suntem chiar în bătaia puştilor dacă începe ceva, spuse Marcel.

În timp ce ne urcam înapoi în camion, am pus mâna pe cei doi belgieni.

— Yves, tu şi cu Marcel staţi chiar lângă uşă. Dacă începe ceva, va trebui să ne oferiţi celorlalţi timpul necesar cât să ieşim.

Ceilalţi ne-am târât înainte spre spaţiul liber. Yves şi Marcel nu se mai vedeau din cauza paleţilor, dar ne auzeam unii pe alţii dacă strigam. *Iepurii* începură să dea semne de panică ; din nou, vieţile le erau în primejdie. La fel erau şi ale noastre, dar pentru noi nu era ceva nou. Era ora trei după-amiază ; se mai adăuga şi arşiţa zilei la necazurile pe care le aveam.

— Trecem prin Isfahan pe întuneric ? întrebă Hans prin intercom.

— Dacă intrăm în oraş şi camionul este cunoscut, am dat de dracu', spuse Swann.

— Am cam intrat în criză de timp, am spus eu.

— Şi ne-a părăsit şi norocul, spuse *Iepurele Unu.*

— Ţine-ţi pliscu', replică Swann.

— Ce a spus Mirza de Isfahan ? îl întrebă Gill pe Hans.

— Nu-i chiar aşa fierbinte situaţia ca la Teheran, dar mişună o groază de trupeţi înfierbântaţi.

N-a mai scos nimeni nici o vorbă vreun sfert de oră, apoi Gill spuse :

— De ce nu le dăm niţel de lucru înainte să ajungem acolo ? Să-i scoatem din bârlog !

Şi el şi eu am apucat harta în acelaşi timp.

— E o conductă în dreapta noastră, i-am strigat lui Hans.

— Tot acolo.

— Ne aflăm aici, spuse Gill agitat, arătând cu degetul un punct pe hartă.

La o jumătate de oră de mers pe autostradă de la poziţia presupusă, conducta cotea brusc spre vest-sud-vest, îndepărtându-se de autostradă pe o cărare către Golf.

— Hans, am strigat, câţiva kilometri mai departe, conducta o va lua spre vest. Când ajungi acolo, simulează o pană.

Doar zece minute mai târziu, am simţit cum camionul se opreşte. Hans coborî şi veni la ieşirea de siguranţă.

— Lasă în jos picioarele remorcii, i-am spus. Defectează ceva la sistemul hidraulic. Am nevoie de tractor pentru o jumătate de oră.

Coborî picioarele şi eliberă tractorul în mai puţin de două minute. Remorca abandonată nu va atrage cine ştie ce atenţia ; pe toată autostrada erau împrăştiate resturi de camioane.

Am coborât prin partea din spate a remorcii, cărându-ne şi genţile de plastic cu noi.

— *Voilà*, spuse Yves.

Pe partea cealaltă a unei văi seci, se vedea o conductă masivă, de 48 de inci, suspendată la circa 30 cm de pământ pe stâlpi de beton. La treizeci de metri spre sud, unde conducta o lua spre vest, o cărare abruptă ducea spre un vad acoperit de bolovani, care traversa valea ; în depărtare, o potecă pietroasă însoţea conducta în călătoria ei spre vest.

Le-am ordonat *iepurilor* să se întoarcă în remorcă. Gill şi Swann ocupară poziţii lângă uşa din spate, iar Hans

și ajutorul său se lăsară la pământ în adâncitura văii, în partea din față a trailerului.

Marcel sări în spatele volanului tractorului, iar Yves și cu mine ne-am înghesuit în spatele lui. Am ieșit hurducând de pe drum, am coborât de pe malul văii și ne-am continuat drumul accelerând la maximum. L-am lăsat pe Yves la patru sute de metri de drum, iar eu am sărit din tractor după alți patru sute de metri. Marcel a mai mers cu tractorul de-a lungul conductei încă o milă și apoi a coborât și el. Fiecare dintre noi am avut nevoie de mai puțin de un minut să lipim câte o încărcătură plastică în partea inferioară a conductei. Marcel întoarse tractorul și ne adună pe ceilalți, după care traversarăm cu toată viteza vadul de multă vreme secat, unde am plasat o a patra încărcătură și apoi am refăcut repede legătura dintre tractor și trailer. Toată treaba ne luase mai puțin de cincisprezece minute.

Încărcătura cea mai îndepărtată era fixată să sară în aer peste două ore. A doua urma să explodeze peste patru ore, a treia peste cinci și jumătate, iar ultima — treizeci de minute mai târziu. Două ore până la prima explozie însemnau că încă eram departe de Isfahan și ar fi trebuit să trimită toți soldații în zona nordică pentru a proteja conducta. Prima încărcătură nu va sări în aer decât după lăsarea întunericului — era aproape seară acum — iar cele care vor urma, în inima nopții, speram că vor crea iluzia că era atacată conducta, sau că un grup de gherilă se infiltra în liniile armatei.

Cei doi Verburggen, Gill și cu mine ne-am urcat repede în remorcă, lângă *iepuri*. Hans porni motorul și băgă în viteza întâi. Remorca se mișcă cinci-șase centimetri. Apoi am auzit cele patru roți uriașe care toate asigurau tracțiunea învârtindu-se neputincioase în nisip.

Hans decuplă. Porni din nou motorul. Am parcurs aceeași distanță în marșarier, apoi ne-am împotmolit ca mai înainte. Cauciucurile se văitau jalnic.

— *Merde*, spuse Marcel.

— Isuse și Dumnezeule Atotputernic, spuse Gill. Ne-am înțepenit.

— Ne-am înțepenit, spuse Hans, mult mai calm, prin intercom. Ceilalți nu eram așa de senini, încuiați într-o remorcă, în imposibilitatea de a vedea ce se întâmpla. Sim-

țeam cum mi se ridică părul de la ceafă. *Iepurii* erau în pragul unei crize de isterie. Dar Hans era un om cu sânge rece.

— Doi dintre voi să iasă afară și să-mi dea o mână de ajutor, spuse el deschizând ușa remorcii.

Gill și cu mine am împins zadarnic pietre și ierburi pitice sub roți timp de o jumătate de oră, în timp ce Hans încerca să ne scoată de-acolo, dar camionul nu se mișcă nici un centimetru. Nu mai era deloc circulație, dar auzeam acum uruitul îndepărtat al unui camion care se apropia.

— Treceți înăuntru, ne spuse el. Lăsați totul pe seama mea.

Nu era un camion, ci unul din convoaiele frecvente formate din câte cincizeci sau mai multe mașini care circulau împreună din motive de siguranță și pentru a-și ține tovărășie. Când vehiculul conducător veni în dreptul nostru, Hans îi făcu semn și îi transmise un semnal de ajutor. Conducătorul transmise un răspuns prin claxon, iar ultimul camion se desprinse din convoi pentru a ne ajuta. În timp ce transpiram în spate, cu ochii pe ceasuri, Hans trăncăni prietenește în germană cu celălalt șofer, timp de câteva minute, înainte să prindă partea din față a camionului de cabina noastră și să ne scoată în marșarier cu două bare de legătură. În zece minute ieșisem din nisip, ne desprinsesem de celălalt camion și eram gata să o pornim din nou. Dar nu se făcea să te scoată și apoi să o ștergi ca din pușcă. Nu era cazul să te grăbești și să spui „ne mai vedem noi, amice". Cei doi bărbați fumară împreună o țigară și băură câte o limonadă încă un sfert de oră, în timp ce Gill și Swann acopereau cu mâinile gurile celor doi *iepuri*, care erau gata să izbucnească în plâns de frică. Am intrat din nou pe autostradă când mai erau doar trei sferturi de oră până la prima explozie, apoi am circulat câteva minute în convoi cu celălalt german, înainte să rămânem în urmă ca să călătorim singuri.

Eram la o oră și jumătate la nord de Isfahan și rulam cu 120 de kilometri pe oră prin deșert, când Hans a frânat și a oprit.

— Un blocaj rutier mare, ne informă Hans. Cu siguranță că sunt la vreo patruzeci, cincizeci de camioane în fața noastră. O să stăm aici al dracului de mult.

— Ce dracu' se întâmplă ? am întrebat. Caută camionul nostru ?

— Nu știu ce fac. E un filtru militar, dar nu pare să se fi creat panică. Nu se comportă dur cu nimeni. Doar controlează. Dar totul durează o groază de timp.

— Ce controlează ?

— Cabine. Încărcătură. Documentele.

— Controlează vehiculele ?

— Deschid doar în spate.

— Câți sunt ?

— 25 sau 30. Cu arme automate. Sunt mai multe camioane militare prin preajmă.

Așteptarea devenea chinuitoare, pentru că nu aveam nici o posibilitate de a ști când puteam fi nevoiți să trecem la arme. Mai fusesem și înainte la strâmtoare dar, mi-am promis eu, nu mă voi mai afla niciodată în situația de a nu vedea ce se întâmplă. Hans comenta în permanență pentru a ne liniști. Soldații nu păreau să acționeze conform unor ordine anume. Șoferii se învârteau de colo-colo, trecând de la un vehicul la altul, trăncănind cu forțele de securitate. Atmosfera nu era încordată, dar cei care efectuau controlul stăteau cam zece minute la un vehicul ; în ritmul acesta, vom petrece aici jumătate de noapte.

Stăteam mai departe la coadă când Gill s-a uitat la ceas.

— Asta-i prima, spuse el.

Eram prea departe să auzim explozia, dar destul de aproape să vedem lumina pe cerul întunecat al nopții.

— Se întâmplă ceva ? l-am întrebat pe Hans.

— Nimic. Cu siguranță că explozia de-acum nu a aprins petrolul.

Zece minute mai târziu, a izbucnit o adevărată hărmălaie printre soldați. Le-au ordonat șoferilor să se înapoieze în cabinele lor și le-au spus tuturor să aștepte. La puțin timp după aceea, un convoi de transportoare de trupe trecu în viteză pe lângă noi urmărindu-și drumul spre nord. Se auziră elicoptere deasupra, apoi se îndepărtară, se întoarseră și aterizară undeva în apropierea camionului nostru.

Am fixat obturatorul la arme și ne-am pregătit să tragem. I-am trimis pe Gill și pe Swann să se ascundă printre paleți, apoi m-am întors către *iepuri*. *Iepurele Doi* stătea ghemuit într-un colț, asemenea unui animal înspăimântat. *Iepurele Unu* tremura și clipea întruna ; își mișca maxilarul ca să scape de tic.

— Vin încoace pe lângă camioane, spuse Hans. Deschid partea din spate a camioanelor.

I-am strigat lui Gill să vină și să aibă grijă de puști. Swann era ascuns printre paleți, unde nu ar fi fost găsit decât de un soldat extrem de conștiincios. Când Gill a văzut în ce stare se aflau băieții, l-a apucat de guler pe *Iepurele Unu*, i-a dat o palmă — nu tare — și i-a ordonat să nu îl lase pe frate-său de capul lui.

— Stai alături de noi și tot ceea ce ți se poate întâmpla este să muriți. Dacă începi să faci zgomot și ne trădezi iar voi cădeți în mâinile lor, o să vă fie mult mai rău.

Băiatul luptă să își învingă teama, încercând să priceapă ceea ce îi spunea Gill.

— Pornesc, ne avertiză Hans. Dintr-o dată totul s-a precipitat. Îmi fac semne să înaintez cu vreo sută de metri. Se poartă discuții între echipajele elicopterelor și ofițerul care răspunde de acțiunea de-aici.

— La ce distanță suntem față de blocaj ?

— Suntem cam al zecelea camion. Uite-i că vin. Vor deschide ușa din spate a camionului în circa zece minute. Pe omul meu îl lasă nervii.

Vorbea de iranianul care îl ajuta la șofat.

Am auzit pașii mai multor oameni în ambele părți ale cabinei, apoi l-am auzit pe Hans discutând cu ei. Un minut mai târziu se urcă la loc în cabină, iar pașii se îndreptară către spatele camionului.

— Mi-au controlat documentele, spuse Hans repede. Acum se vor uita înăuntru, spuse el ; în momentul acela am auzit zăvoarele trase de la ușa din spate.

— Să-mi spui unde sunt elicopterele, i-am spus ; dacă trebuia să luptăm, va trebui să ne îndreptăm atenția către elicoptere. Ce-ți face omul ?

— Transpiră ca un porc. E speriat de nu mai are inimă în el. Dar n-a observat nimeni. Gura ! spuse repede și legătura se întrerupse.

Se auziră alte zgomote în spate. Cel de-al doilea șofer avea probleme cu ușa. Hans se dădu jos din cabină. *Iepurele Unu* scoase un țipăt ușor. Swann îl aruncă la podea și Marcel îi acoperi gura cu mâna. Gill procedă la fel cu cel de-al doilea băiat. Am deblocat zăvoarele care fixau grilajul peste ieșirea în caz de pericol.

— O să fie nevoie de voi toți șase ca să deschidem ușa din spate. E foarte grea, spuse Hans tare ca să știm cu ce ne confruntam.

Soldații deschiseră ușa din spate a remorcii, săriră înăuntru și făcură o inspecție de mântuială. În două minute plecaseră, iar noi ne puteam în sfârșit relaxa. Am așteptat cât timp au controlat alte zece camioane din urma noastră. Am venit în față până lângă blocaj, unde am stat o oră în timp ce celelalte camioane se aliniau în spatele nostru.

— Cinci minute până la următoarea încărcătură, spuse Gill.

S-a auzit motorul unui camion, apoi încă cinci-șase camioane s-au trezit la viață.

— Ne expediază în convoi, spuse Hans.

Am trecut prin blocaj când mai erau doar două minute până la explozie. Hans tocmai se instalase pe viteza de drum lung când intră în legătură cu noi.

— Incandescență uriașă, galbenă, la orizont. Arde ca focurile iadului.

15

Chiar înainte de miezul nopții, am fost opriți de pichete care ne făceau semne cu armele la un blocaj rutier la periferia Isfahanului. Se părea că acțiunea diversionistă lucrase împotriva noastră ; timpul începea să ne preseze. Ultima încărcătură, cea de lângă drum, a tăiat circulația dinspre Teheran și a creat un gol între noi și conductă. Dar sudul era în fierbere din cauza revoluționarilor gata să se răzbune pe aceia care îndrăzneau să îi provoace. Oamenilor ăstora le făcea plăcere să apese pe trăgaci, așteptând cel mai mic cuvânt de sfidare din partea șoferilor puși pe discuții, ca să ne aresteze sau să ne omoare pe loc.

S-a ordonat ca grupul nostru de camioane să tragă într-o parcare mare din oraș. Ne-au condus până acolo trei transportoare blindate, cu mitraliere. Stăteam grămadă, bară la bară, și ni s-a spus să așteptăm până dimineața.

Auzeam peste tot în jurul nostru șoferi înjurând în cinci-șase limbi diferite. Hans a plecat cu un grup în căutare de mâncare caldă. Ar fi părut ciudat dacă ar fi refuzat să se asocieze cu ceilalți.

Iranianul a adus mâncare rece și băutură pe care ni le-a strecurat prin ușa de siguranță în timp ce se prefăcea că repară cablurile de la sistemul hidraulic. Nu prea ne-au ridicat moralul. Stătusem înghesuiți, ascunzându-ne undeva, de la începutul misiunii. Trupurile ne erau obosite, mușchii ne înțepeniseră, eram gata să urlăm și să dăm dracului totul.

Iepurele Doi adormi făcut grămadă.

Iepurele Unu începu o conversație în șoaptă cu Gill. Era singurul prieten pe care îl aveau printre noi. Lui Swann nu îi plăcuse de la bun început băiatul mai în vârstă, sentiment care era reciproc, de altfel. Pe ceilalți, pur și simplu nu ne interesau. Eu aproape că nu vorbeam niciodată cu cei doi băieți. Nu mai aveam răbdare și cu ei. Eram prea ocupat și al naibii de îngrijorat de misiunea pe care o aveam pe cap. Când *Iepurele Unu* se întoarse pentru o clipă, i-am spus lui Gill încetișor :

— Calmează-l. Fă-l să vorbească. Află tot ce poți.

Îi vorbi lui Gill despre învățământul de stat din Anglia. Fusese la o universitate din Statele Unite, undeva în Est, și absolvise o școală comercială în Franța. Menționă în treacăt că petrecuse oarece vreme în Liban și că făcuse mai multe călătorii în Israel. Pentru un tânăr de vârsta lui, străbătuse mulți kilometri pentru afacerile tatălui său. Nu era prostul pe care îl crezusem la început. Fusese un fiu devotat. Se supusese ordinelor tatălui său, făcuse comisioanele cu care îl însărcinase bătrânul. Poate că nu aflase prea multe din ceea ce făcuse, dar începusem să am impresia că dusese treaba la bun sfârșit.

— Ce crezi că li s-a întâmplat lui Davis și lui Freeman ? întrebă Marcel.

— Sunt sigur că, atunci când au intrat peste ei, se aflau în zone diferite ale casei, mi-am dat eu cu părerea.

Când au ieșit, au luat-o în direcții diferite și nu au mai reușit să se găsească.

— Știți ceva de Annabel ? întrebă *Iepurele Unu* ridicându-se în capul oaselor și întinzându-se.

— Doar că era teafără, ăsta e ultimul lucru pe care l-am aflat. O cunoști bine ?

— Eu am adus-o în familie. Apoi m-a părăsit pentru vărul meu. Vezi, mi-e văr, dar mi-e și frate. A trăit în casa noastră de când avea un an. Tatăl meu și fratele meu l-au iubit ca și cum ar fi fost al nostru. Dar nu a crezut asta niciodată. S-a simțit ca un străin.

— Cum s-a apucat de heroină ?

— Prieteni. Toți o foloseau.

— Grozavi prieteni, spuse Gill.

— Ai încercat vreodată ? Nu știi cum e. Te poate prinde în ghearele ei, dar e cea mai grozavă senzație din câte există. Adică, eu nu iau heroină. Nici măcar diluată. Dar am fumat o groază de opiu. Cocaina e nimic comparată cu asta.

— Așa o fi, spuse Gill.

Începea să semene cu o conversație dintr-un campus universitar. Am adormit.

Nu erau decât 10—12 camioane înaintea noastră atunci când ne-am aliniat a doua zi la ora 6 dimineața ca să ieșim din parcare. Dar la poartă era un haos de nedescris, soldați și poliție mișunând peste tot, fiecare șofer și documentele lor părând să fie supuse examinării minuțioase a unui om a cărui înțelegere a limbajului corespunzător era, în cel mai bun caz, rudimentară. Șoferii răspundeau și ei în același fel : urlau, fluturau acte și pașapoarte, băgau documente sub nasurile oamenilor care îi dădeau la o parte.

Când îi veni rândul lui Hans, se angajă într-o partidă de urlat cu un tânăr înarmat cu un pistol automat, apoi dispăru pentru o jumătate de oră în ghereta supraveghetorului. Era trecut de zece când s-a urcat din nou în cabină, a pus camionul uriaș în viteza întâi și a pornit. Camioanele se înșirau tot drumul de-a latul orașului. Trecu o oră în tăcere, apoi Hans lăsă în urmă ultima casă. Izbucni prin intercom :

— Au vrut să știe fiecare afurisit de amănunt, strigă el. Vroiau să știe dacă am fost în convoi și înainte să ajungem la Teheran. A trebuit să spun că da. Au întrebat dacă mai era și un alt vehicul de la compania noastră. Sunt pe noi.

— Nu ține, am spus. Dacă erau pe noi, nu ne-ar fi lăsat de la bun început să ieșim din parcare.

— Tipii nu aveau nici o împuternicire, răspunse el. Nu știau cu exactitate ce se presupunea că trebuiau să facă. Erau intimidați de toți șoferii ăia care țipau. Cred că ne-au lăsat în pace pentru că vroiau să scape de camioane. Dar ei știu foarte bine că este vorba despre noi. Și au un aparat de radio.

— Suntem la numai 150 de kilometri de Land-Rovere, i-am reamintit.

— Asta înseamnă trei ore de drum, spuse el. Camioanele se întind pe o distanță de 16 kilometri în fața noastră.

Am mers mai departe fără să scoatem o vorbă. Nu îmi imaginam că aveam să parcurgem cei 150 de kilometri fără incidente. Trecu o jumătate de oră. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, am auzit un elicopter apropiindu-se dinspre nord.

— Două elicoptere, urmăresc ce se întâmplă pe autostradă, spuse Hans. La înălțime mare și foarte grăbiți. Se uită la absolut orice.

Le-am auzit cum dispar în josul șoselei, înspre sud. Câteva minute mai târziu se întorceau. De data aceasta erau mult mai jos.

— Da' știu că se uită ! spuse Hans.

— La noi ?

— Suntem pe o porțiune dreaptă de șosea. Cred că pot vedea cincizeci de vehicule, unul în fața celuilalt, spuse. Nu ne acordă mai multă atenție decât celorlalți. Stai o clipă. Pleacă.

Două minute mai târziu, reluă legătura :

— Unul dintre el a plecat. Celălalt a rămas în urmă, dar stă în preajma noastră.

— Câte vehicule sunt în urma noastră ? am întrebat.

— Patru sau cinci. Suntem aproape de capătul convoiului.

— Trebuie să aflăm dacă ne urmăresc pe noi. Rămâi încet în urma convoiului, am spus.

Manevra aceasta a durat douăzeci de minute.

— Elicopterul stă tot pe-aproape.

— Aproape de noi ?
— Aproape de capătul convoiului.
— Redu viteza, am spus. Lasă vreo doi kilometri între noi și capătul convoiului.
Hans ridică piciorul de pe accelerație. Această mișcare nu avea cum să atragă atenția. Șoferii de pe camioane ieșeau dintr-un convoi pentru că aveau probleme mecanice sau pentru că încordarea cerută de menținerea vitezei te obosea prea mult.
Peste cinci minute, Hans reveni prin intercom :
— Elicopterul a rămas cu convoiul. Am scăpat.
Hans conduse mai departe încă zece minute, apoi trase la marginea drumului. El și ajutorul său coborâră să se ușureze lângă drum și să bea o ceașcă de cafea. Când apăru departe, înspre nord, următorul convoi, intră din nou pe șosea. Rulam acum între două convoaie. Ne simțeam oarecum mai siguri atunci când rulam cu celelalte camioane, dar dacă trebuia să ne mișcăm cu iuțeală, aveam nevoie de drum liber.
— Un vehicul se apropie pe stânga cu viteză foarte mare, ne informă Hans.
— Din față sau din spate ?
Un camion trecu în goană pe lângă noi.
— Din spate.
— Transportor de trupe, spuse Hans. Cu viteza vântului.
Peste cinci minute, un al doilea transportor de trupe îl urmase pe primul.
— S-au întors elicopterele, spuse Hans. Stau la distanță.
Bănuiam că elicopterele semnalaseră cuiva existența unui vehicul suspect. Notaseră numele companiei care era scris pe remorcă și îl verificaseră, iar elicopterele se întorseseră cu toată viteza să ne țină sub supraveghere. Am mers mai departe fără să vorbim circa zece minute.
— Un elicopter a trecut în față, spuse Hans.
— Unde-i celălalt ?
— Lângă noi. Dumnezeule Mare ! Celălalt a parcat la marginea șoselei. Așteaptă să trecem pe lângă ei.
Când am trecut pe lângă ei, am auzit rotoarele cum se învârteau încet. În partea din spate a camionului, simțeam cum ne pierdem stăpânirea de sine în timp ce

pipăiam degeaba armele sau învârteam în mâini grenadele. Pe puști îi pierdusem cu totul de-acuma ; tremurau și plângeau fără să se mai poată controla.
— A așteptat să trecem, spuse Hans. Acum a decolat din nou. Vin acum mai multe elicoptere care se îndreaptă spre nord. Mergem într-un mini-convoi, în spatele altor trei camioane, dar suntem la distanță de ele.
Acest comentariu asupra drumului mă înnebunea. Mi-era greu să rețin titul exact.
— Hans, am strigat, ce dracu' crezi tu că se întâmplă ?
— Camionul tocmai a luat-o spre nord și organizează un blocaj rutier în urma noastră. Va fi foarte curând un asemenea blocaj și în fața noastră. Îhî, îl organizează chiar acum.
Când Hans ridică piciorul de pe accelerație, am auzit zgomotul elicopterelor care se apropiau venind din spate. La fiecare mesaj, vocea lui Hans devenise tot mai sonoră. Acum, când se apropia lupta, se strecură în rapoartele sale o răceală profesionistă.
— Vom fi opriți spuse. Pune pe cineva în partea din spate a rulotei. Nu mai reușim să îi ducem cu vorba de data asta.
— Stau cu băieții, spuse Gill în timp ce își punea mâna pe umărul *Iepurelui Doi*. Yves și Marcel se uitară unul la altul apoi, fără o vorbă, porniră peste paleți către ușa din spate. Swann rămase cu mine lângă ieșirea de siguranță. Ne-am încărcat armele.
— Trebuie să ne spui cum se desfășoară acțiunea, i-am spus lui Hans. Fă tot ce poți să îi împiedici să deschidă ușa din spate. Dacă se ridică ușa aceea, începem să împușcăm.
— Dacă insistă să deschidă camionul, voi sta în cabină și îl voi trimite pe ajutorul meu cu ei. Vă voi acoperi destul de mult timp cât să vă cărați din trailer.
Hans își dădea seama că vocea lui ne calma. Își urmă comentariul în timp ce stăteam pe loc, cu motorul la ralanti.
— Categoric pe noi ne caută, spuse în cele din urmă. Tocmai le-au făcut semne celorlalte camioane să treacă, fără să le mai controleze. Acum se îndreaptă către noi.
— Unde sunt elicopterele ? am strigat disperat.

— Nu mai este decât unul. Stă în aer, lateral faţă de drum. În spate, stânga. Se apropie acum.

Cineva îi strigă lui Hans un ordin în *farsi*. Nu mai avea decât câteva clipe în care mai putea vorbi.

— La ce distanţă în faţă este blocajul ?

— Cincisprezece metri.

— Nu-i lăsa să se apropie de noi. Du-te cu maşina drept până în mijlocul blocajului.

Când Hans băgă în viteza întâi şi porni, soldaţii ţipară la el furioşi, să oprească, şi loviră cu armele în remorcă. Hans îi ignoră, urlă ceva în germană drept răspuns şi merse înainte.

— Suntem chiar în mijlocul lor, spuse. Două camioane pe margine în stânga. Unul pe dreapta. 14—15 oameni. Toată lumea în bătaia puştilor. Nimeni nu mai este acum în spatele camionului nostru.

— Unde dracu' este elicopterul ?

— Tot în aer. Spre stânga, în spate.

Dacă nu îl doboram, fie ne împuşcau, fie pleca după ajutoare. În ambele cazuri — eram terminaţi. Trebuia să îl facem să aterizeze.

— Marcel ! Yves ! Veniţi înapoi şi ascundeţi-vă în spatele primei palete. Nu deschideţi focul până nu se urcă în camion.

Mizam pe faptul că, atunci când echipajul elicopterului îi va vedea pe oameni urcându-se în remorcă, vor presupune că totul era în regulă şi că vor fi atraşi de curiozitatea lor naturală de a vedea totul mai de aproape. În orice caz, dacă apăreau trei-patru oameni în uşa remorcii, înainte să înceapă totul, va fi ca într-un poligon de tragere.

— În ce stare se află omul tău ? am întrebat.

— Îngrozitoare.

Prin interfon, l-am auzit pe Hans cotrobăind prin cabină, apoi cum era fixat obturatorul la o armă. Crescu zgomotul făcut de elicopter.

— Acum e chiar deasupra noastră, spuse el.

Zgomotul rotoarelor era asurzitor. Remorca se scutura şi se balansa.

— Antrenează atâta praf, încât nu văd ce anume fac, spuse Hans. Îi fac semne să plece. Dumnezeule, aterizează ! Chiar în spatele nostru ! Pe şosea. Vin !

Elicopterul atinse şoseaua şi mişcarea rotoarelor încetini. Auzisem cel puţin două aparate de radio, unul de la elicopter, un altul de undeva din faţa noastră, probabil dintr-unul din camioane.

Când soldaţii i-au ordonat lui Hans să coboare din cabină, lungi totul cât putu, la început prefăcându-se că nu înţelege, apoi pornind o discuţie aprinsă în engleză şi germană, cerând o explicaţie. Nu vroia să părăsească nici cabina — dar nici arma lui MP-5. Când au început să ţipe şi să ameninţe, nu a mai avut ce să facă şi s-a supus. I-a ordonat celuilalt şofer să coboare împreună cu el ; asta însemna că tipii aveau acum doi oameni pe care trebuiau să îi ţină sub observaţie în loc de unul singur.

Următoarele nouăzeci de secunde au fost deconcertante pentru că, din momentul în care Hans coborâse din cabină, pierdusem orice posibilitate de „a vedea" şi auzeam doar ceea ce trecea prin pereţii remorcii. Patru sau cinci soldaţi stăteau împreună cu Hans şi cu iranianul lângă cabină şi discutau aprins. Am auzit o bufnitură şi un om căzând, apoi pe Hans cum îl întreba pe celălalt şofer dacă se lovise, spunându-i apoi să se liniştească. Merseră cu toţii înspre uşa din spate a remorcii.

— Deschide-o, l-am auzit pe Hans spunând.

— Nu vreau, se tângui ajutorul său.

— Deschide blestemata asta de remorcă, izbucni Hans. Nu o să se întâmple nimic.

Fură trase zăvoarele, dar înainte ca uşa să se deschidă, iranianul o luă la goană. Se auziră două împuşcături. A urmat o pauză de câteva secunde — în timp ce şi-au îndreptat armele către Hans — apoi trei soldaţi deschiseră uşa şi se urcară în remorcă.

16

Gemenii Verbruggen traseră în acelaşi timp, ucigându-i instantaneu pe toţi trei. Alţi soldaţi de pe drum se repeziră înspre camion. Fraţii Verbruggen săriră jos. Unul din ei aruncă o grenadă drept sub elicopter şi îl făcu fărâme.

— *Merde !* strigă Marcel. M-au lovit.

I-am auzit pe frați angrenați într-un schimb de focuri de armă AK-47, apoi zgomotul făcut de cuțitul lui Hans. Acoperitoarea de la ieșirea de siguranță se înțepenise și am ridicat un picior să o desprind chiar când a sosit Hans să o desfacă. În timp ce mă strecuram prin deschizătura îngustă, Hans a primit un glonte în spate care l-a lipit de cabină. Căzu pe spate și rămase nemișcat. Era în viață, dar abia mai respira.

Am intrat cu capul drept în placa hidraulică, lovindu-mă atât de tare încât aproape am leșinat. Încercam să mă desfac din păienjenișul de cabluri, când am văzut un bărbat ce îl țintea pe Hans care era întins pe pământ. Am tras cinci-șase gloanțe în direcția lui cu pistolul meu MP-5 și cel puțin trei din ele l-au lovit. După ce a căzut, m-am uitat în jur și am văzut încă un soldat mort lângă ușa deschisă a cabinei lui Hans ; după câte se părea, Hans îl lovise în timp ce fugea. M-am rostogolit înspre partea camionului de lângă marginea drumului, opusă ca poziție față de locul unde auzisem oameni alergând. Pe sub camion, vedeam picioarele a vreo șase oameni care trăgeau direct în cei doi Verbruggen care, la rândul lor, trăgeau acum de pe drum. Am împroșcat cu gloanțe într-un arc larg și i-am doborât pe toți, sfărâmându-le picioarele, dar fără să ucid pe vreunul dintre ei.

Swann se trânti lângă mine. Diferența se reducea cu rapiditate. Noi omorâsem doi lângă cabină, iar frații Verbruggen trei atunci când au tras prima dată, plus echipajul elicopterului, ceea ce pe noi ne costase doar doi oameni răniți. Marcel era la pământ, dar trăgea în continuare și nu părea să fie rănit prea grav.

Dar indivizii aceștia intraseră în panică. Erau o mână de răcani probabil acum luați sub arme, care aveau situația sub control cu un minut înainte și se treziseră că dintr-o dată niște oameni îi măturau care încotro. Cei mai mulți dintre ei nu trăseseră niciodată cu o armă în afara unui poligon, nu auziseră niciodată zgomotul îngrozitor al armelor de foc de la o depărtare de douăzeci de metri. În spatele lor, elicopterul ardea cu furie. Nicăieri nici o posibilitate de a se adăposti. Spre surpriza mea, nici unul dintre ei nu și-a aruncat arma ca apoi să o ia la goană. Se răsfirară și începură să se retragă, trăgând în continuare. Deși nu își dădeau seama de acest lucru, iranienii aveau

armament mult mai puternic — arme AK-47 — decât noi; trebuia să ne mișcăm repede astfel încât să continuăm lupta de aproape.

Swann înconjură în fugă camionul și ucise trei din cei pe care îi împușcasem pe sub mașină. Doi dintre ei se repeziră să se adăpostească în spatele elicopterului în flăcări, dar îi doborâră Marcel și Yves. Ceilalți, trăgând perpendicular pe drum, începură să se împrăștie ca potârnichile.

Doi dintre ei o luară la goană către un camion îndepărtat. M-am repezit să le tai calea — m-am rostogolit, am sărit, am alergat. L-am împușcat pe unul din ei, iar Swann l-a ucis pe al doilea chiar când se urca în cabină.

Acum zarurile erau aruncate. Ne pricepeam mult mai bine decât ei la jocul acesta în spațiu deschis și ei o știau foarte bine. Renunțaseră să mai lupte împotriva noastră și încercau să își salveze viețile. Am auzit tractorul de la trailer luând foc.

M-am întors și l-am văzut pe Hans ieșind cu greutate din cabină. Reușise cumva să se ridice în picioare și se dusese să își ia arma. Traversă șoseaua împleticindu-se printre trei soldați iranieni, încercând cu disperare să găsească adăpost dincolo de marginea asfaltului. Omorî doi dintre ei, apoi căzu mort fără să mai primească o altă lovitură. Gill coborî repede din remorcă, atrăgându-i și pe *iepuri* după el. I-a târât vreo cincizeci de metri în deșert, iar apoi i-a trântit cu fața la pământ.

— Să nu vă mișcați ! ordonă el, după care alergă către remocă.

Rezervoarele de benzină aveau să explodeze din clipă în clipă. Amândoi băieții începură să se târască cât de repede puteau, ajutându-se de mâini și genunchi, dar cel puțin nu se ridicaseră în picioare ca să înceapă să fugă. Gemenii Verbruggen și cu Swann îi uciseră pe ultimii trei soldați din spatele remorcii, apoi veniră lângă mine ca să îi terminăm pe singurii doi supraviețuitori care se aflau lângă partea din față a vehiculului nostru. I-am prins în spațiu deschis și fiecare a fost doborât de câte o rafală. M-am simțit ușurat să văd că Marcel era din nou în picioare și că se mișca fără prea mare greutate, cu toate că sângera mult.

Deşi flăcările cuprinseseră cabina şi se prelingeau în jurul rezervoarelor de benzină, Gill se târî în remorcă de unde ieşi cu o raniţă şi un aparat de radio. Am alergat către Hans şi l-am întors cu faţa în sus. Primul glonte îi străpunsese plămânul ; se luptase să traverseze şoseaua ca un ultim gest înainte de a muri. Hans a fost un bărbat adevărat. Nu îmi plăcea deloc că îl pierdeam. Ajutorul său, şoferul iranian, era mort. Cei doi-trei soldaţi iranieni care mai erau încă în viaţă fură trimişi pe lumea cealaltă cu ajutorul unui cuţit ; nu ne puteam permite luxul de a-i lăsa în viaţă. Am aflat că Marcel avea în coastă o rană nenorocită şi dureroasă, dar superficială.

Ne aflam într-un loc care fusese teatrul unui măcel. De jur-împrejurul nostru nu se vedea altceva decât deşert. Trebuia să ne mişcăm şi încă repede.

17

— Poţi să mergi ? l-am întrebat pe Marcel.

— Sigur ! replică el.

Glontele intrase cam trei-patru centimetri printre coaste şi ieşise în acelaşi fel, sfărâmând şi nişte oase între timp. Văzusem răni similare cu aceasta cum oprise oameni grozavi. Dar Mracel nu avea nici un chef să fie lăsat în urmă.

Am cercetat în grabă zona, verificând de două ori pentru a ne asigura că toţi soldaţii erau morţi. Nu era nimic la locul luptei care să ne intereseze ; iranienii nu prea mai aveau nimic în afară de câteva reviste şi puştile lor AK-47.

Am dat foc la două din vehiculele lor, apoi ne-am înghesuit cu toţii în cel de-al treilea şi am pornit-o ca din puşcă. Swann se aşeză la volanul transportorului de trupe. M-am urcat în faţă, lângă el. Ceilalţi se urcară în spate.

Eram încă la o depărtare de 50 de kilometri de locul de întâlnire cu Land-Roverele, dar camionul erau nou şi rapid şi am luat-o la goană pe şosea de parcă tot iadul era pe urmele noastre. Am ajuns din urmă mini-convoiul nostru şi i-am lăsat în urmă într-un nor de praf. Am gonit cu toată viteza circa 35 de kilometri apoi am părăsit şo-

seaua şi am luat-o peste deşert, tangenţial faţă de celelalte vehicule.

— Unde sunt elicopterele ? spuse Gill. Ar trebui să ne împresoare.

— Probabil că am tăiat legăturile cu tipul care conduce această operaţiune.

Nu eram în stare să explicăm cum reuşisem să scăpăm după această ultimă ispravă. Văzusem lupte pe trei continente, dar niciodată nu-mi fuseseră sorţii atât de potrivnici. Niciodată nu mai văzusem moartea cu ochii ca acum. Şi totuşi reuşisem. Grenada lui Verbruggen îi îngheţase pe tipii aceştia în mişcare. Noi şase am şters de pe faţa pământului cincisprezece oameni, pentru că au fost neglijenţi, prea plini de ei şi lipsiţi de experienţă. Sigur, mai era şi Hans, şi asta era trist. Dar acum timpul era prea preţios ca să îl pierdem cu sentimentalisme.

Când am ieşit de pe autostradă, ne-am simţit pe bună dreptate în siguranţă. Ne-am fi putut deplasa în orice direcţie în deşertul acela de o mie de mile pătrate care ne înconjura. Eram o murdărie de muscă pe un peisaj maroniu ; le-ar trebui jumătate din Forţele Aeriene Iraniene dacă ar vrea să ne găsească încercând să ne detecteze pe calea aerului.

Am condus ultimele zece mile folosindu-ne de busolă, dat fiind că hărţile arseseră împreună cu camionul. Dar studiasem zona în amănunţime împreună cu Mirza şi ştiam încotro ne duceam. Tangenta noastră ne purta între autostradă şi satul Tarqan la est şi sud de noi. Locul de întâlnire era lângă un drum care lăsa în urmă Tarqanul şi se pierdea în imensitatea deşertului înspre sud-vest.

Ne prindea amurgul şi ultimele cinci mile au fost o cursă contra cronometru ca să găsim camioanele înainte să se lase noaptea. Swann conducea superb noaptea, având în vedere că îşi desăvârşise priceperea în anii petrecuţi în deşerturile Amanului. Manevra Fordul uriaş de parcă era vizitiul unei caleşti ; citea nisipul asemenea unei călăuze berbere. Nu prea aveam experienţă în privinţa mersului cu maşina prin deşert. Îl urmăream tot mai fascinat.

Dar am dat de punctul de reper mai degrabă datorită norocului decât priceperii. Am găsit cele două Land-Rovere într-o vale seacă nu prea adâncă, îngropate sub tufişuri,

gunoaie şi nisip care le ascundea conturul. Una din maşini era un vehicul obişnuit de armată cu caracteristicile normale ; cealaltă, modelul cu ampatamentul lung. Ambele erau încărcate cu hrană, apă, arme şi muniţii, câteva hărţi simple. Am tras Fordul lângă ele şi am aruncat repede nisip peste caroserie şi parbriz ca să estompăm culoarea şi strălucirea. Nu îndrăzneam să îi dăm foc.

Apoi am făcut o pauză de care aveam cu toţii mare nevoie. Drumul greu prin deşert ne secătuise şi ultimele resturi de adrenalină. Feţele oamenilor îi trădau. Cedau fizic şi emoţional. Cel care mă surprindea era *Iepurele Unu*. Părea să devină mai isteţ. Îi era încă teamă, dar începea să îşi dea seama cu cel fel de oameni se afla.

— Dă-mi şi mie o armă, mă rugă el. Nu vreau să mă mai simt niciodată atât de neajutorat cum m-am simţit la blocaj.

Nu i-am dat nimic.

Am pornit când încă mai aveam în faţa noastră vreo jumătate de oră de mers în lumina crepusculară dinainte de lăsarea nopţii. Swann luă primul vehicul. Yves pe cel de-al doilea. Swann, care se oprea mereu să se aplece înafară se târî cu 8 kilometri pe oră până când dispăru şi ultima geană de lumină slabă. Îmi spuse că era mult mai uşor să conduci noaptea prin deşert dacă ştiai dinainte suprafaţa terenului.

Am urmat un fel de drum care dispărea şi apărea cu o regularitate constantă. Deşertul din faţa noastră era format în parte din nisip, în parte din piatră şi şisturi argiloase, cu aflorimente acoperite de roci mai mari şi vegetaţie aspră de deşert. Peisajul vălurit era brăzdat de albiile acum seci ale unor râuri, nici una atât de adâncă încât să nu poată fi traversată de vehiculele noastre cu tracţiunea pe toate cele patru roţi.

Conduceam în noaptea zilei de 17 şi urma ca Nano să sosească cu avionul în dimineaţa zilei de 18. Eram la numai 300 de kilometri de locul de întâlnire, dar practic tot drumul era prin deşert. Deveni curând clar că nu ne puteam deplasa cu mai mult de 50 de kilometri pe oră şi asta pe porţiunile bune de drum. În cel mai rău caz, ne furişam în jurul câte unui cătun abia târându-ne sau ne ascundeam în vreo adâncitură. Începea să se pună problema cât de mult vom întârzia. Chiar şi aşa, ne simţeam

la adăpost, în imposibilitate de a fi descoperiţi, din momentul în care intrasem în întinderea vastă a deşertului.

Când se ridică luna, am luat-o într-o direcţie aproximativă, ghidându-ne după Kuh-e-Alijuq, un vârf impunător care se ridica la trei mii de metri deasupra deşertului. Drumul coborî într-o vale ; acolo, pe o porţiune de câţiva kilometri, suprafaţa întinsă, dură, era apărată de nisipurile mişcătoare. Am accelerat la 100 de kilometri pe oră. Douăzeci de minute mai târziu, am revenit la nivelul podişului, iar viteza de deplasare s-a diminuat dramatic.

Ne îndreptam într-o direcţie în unghi faţă de o conductă de petrol de lângă oraşul Borj-e-Chin din deşert. Era o ţintă minusculă în acest ţinut sălbatic şi pustiu, dar era un teren familiar pentru cei care fuseseră în Oman. Se simţeau ca acasă printre dealurile mişcătoare şi albiile uscate, acoperite de sare.

Întinderile de sare ne erau cel mai ispititor prieten, sau cel mai perfid duşman. În cazul în care crusta era solidă, le puteai străbate cu viteză maximă. Dar dacă străpungeam stratul superior de sare, ne scufundam până la osii fără să putem face nimic. În aceste locuri, Swann era sângele şi sudoarea noastră. Le sesiza apropierea, chiar la lumina lunii, după culorile schimbătoare ale nisipului. Îmi spuse că simţea suprafaţa prin cauciucuri, direct în volan.

Cu toate frânele în mână, aveam timp şi pentru propriile mele gânduri. Începeam să îmi fac griji în secret în legătură cu Nano şi cu avionul. Cunoscându-l, mă aşteptam să sosească mai înainte. Dacă nu se aproviziona repede cu combustibil după care să se ascundă, era extrem de vulnerabil din cauza alarmei generale care se dăduse în mod cert din cauza noastră.

Am făcut o pauză pentru masă, ca să ne uităm la hărţi şi să fumăm. Tuturor băieţilor le plăcea să fumeze când erau în misiune. Atâta timp cât stăteau împreună şi fumau, însemna că totul era în regulă.

Yves cotrobăi prin portbagajul Land-Roverului.

— Ce părere aveţi de astea ? spuse.

Ne întinse un braţ de turbane şi nişte panglici împletite care să le fixeze bine pe cap. Le-am luat cu plăcere. Trecute peste faţă, filtrau o mare parte din praful înăbuşitor ridicat de Lander-Rovere. Cu capul acoperit şi

îmbrăcaţi în uniforme militare, vom arăta la fel ca oricare patrulă militară trimisă în recunoaştere în deşert.

— Putem urma un drum cu suprafaţa dură, spuse Gill, studiind hârtiile cu un stilou-lanternă în mână.

Ezitam. De când părăsisem şoseaua şi luasem calea deşertului nu văzusem încă nici un om sau animal. Existau la fiecare 20—25 de kilometri grupuri de case, dar erau cătune care abia aveau cele necesare traiului. Ca să nu moară, locuitorii creşteau câteva capre, cultivau câte un pic de pământ. Ţăranii aceştia stau foarte aproape de casă; atâta timp cât stăteam departe de comunităţile lor izolate, era puţin probabil să ne vadă.

Străbăteam cu greu ţara în direcţia arătată de Swann. Mergeam repede atunci când condiţiile permiteau. Cel mai adesea, abia ne târam.

Am urmat o cărare făcută de asini care a fost şi mai rea decât deşertul propriu-zis. Am mers fără să scoatem o vorbă vreo zece minute. Simţeam cum şira spinării suferea la fiecare izbitură, iar genunchii şi coatele se loveau la fiecare răsucire a volanului.

— Încetineşte! strigă Yves dintr-a doua maşină. Marcel nu suportă.

Fără un cuvânt, Swann trecu din nou cu maşina pe nisip.

În alte condiţii, ar fi fost o dovadă de nebunie să ne înfundăm în deşert pe întuneric, deoarece era o chestiune de viaţă şi de moarte să interceptăm conducta înainte să ne părăsească şi să se îndrepte spre sud. Dacă nu nimeream punctul de unire, nu aflam decât după 35 de kilometri unde anume urma să dăm de coastă. Să citeşti o hartă în deşert era deopotrivă artă şi instinct, iar Swann era un geniu în această privinţă. Hârtiile care ne fuseseră lăsate erau la scară mare, dar le citea ca pe inscripţia de pe o monedă de un penny. Când a apus luna, se mai învârti mult pe loc şi înjură, dar am păstrat direcţia.

Chiar înaintea zorilor, am observat satul Behikhalief. Străbătusem o sută de kilometri de la apusul soarelui. Era un sătuc cu câteva sute de suflete, dar ţinutul era atât de părăsit, încât acest sat era centru regional, probabil cu vreo trei-patru poliţişti sau cu telefon. Nu simţeam nevoia să dăm cu ochii de nici unul din cele

două articole. În apropierea satului, am intrat în albia secată a unui râu care îl ocolea pe departe, fără a putea fi văzut din sat.

Ocolul pe albia râului a însemnat o călătorie de 25 de kilometri în infern. Albia dură era plină de bolovani. Pe cei mari îi ocoleam: deseori trebuia să îi dăm pe cei care erau mai mici cu mâna. La un cot mai adânc, malul se rupsese şi aruncase în drumul nostru nisip şi argilă. Swann încercă să treacă peste un dâmb de vreo doi metri. Roţile din faţă trecură peste vârf, dar apoi Land-Roverul rămase nemişcat drept pe mijloc în timp ce roţile se învârteau cu disperare. Yves opri în spate şi am coborât cu toţi să împingem. În timp ce puneam umărul sub roata din spate, m-am uitat înapoi şi i-am văzut pe cei doi *iepuri* prăbuşiţi cât erau de lungi în cel de-al doilea vehicul.

— Mişcaţi-vă cururile şi veniţi să împingeţi şi voi! am strigat.

— Du-te-n măta! spuse *Iepurele Doi*, dar amândoi coborâră încet şi făcură câţiva paşi înainte.

În loc să vină să ajute, se aşezară pe un bolovan neted. Am pornit să îi lovesc, apoi m-am oprit. Băieţii ăştia fuseseră distruşi de călătoria cu maşina, pe care noi, ceilalţi, o făcusem fără să ne gândim. Erau prea epuizaţi ca să mai reacţioneze la o bătaie. Erau din nou simple bagaje.

După patruzeci şi cinci de minute de săpat extenuant şi de împins, am trecut ambele vehicule dincolo de vârf. M-am întors spre băieţi, care nici nu vorbiseră şi nici nu se mişcaseră de când se aşezaseră pe bolovan.

— Să mergem, băieţi, am spus.

Nu se mişcă nici unul. Gill se duse la ei, luă pe fiecare de câte o mână şi îi ridică în picioare. Se urcară şi apoi am pornit.

Ziua era înăbuşitoare. Orizontul era mărginit de o pâclă de căldură care te dezorienta. L-am văzut pe Swann picotind de două ori la volan.

— Opreşte, am spus. Facem o pauză.

Am oprit la umbra făcută de malul râului. Gill şi cu mine am alimentat cele două Land-Rovere în timp ce ceilalţi s-au răcorit şi au băut pe săturate din apa pe care o aveam în maşini.

La câteva mile depărtare de sat, am ieşit din râu şi am urcat din nou pe drumul pe care îl părăsisem mai devreme. Înconjurul de 25 de kilometri ne luase trei ore.

Am întâlnit câte un păstor de capre din loc în loc, dar aceşti oameni de la ţară, crezând că suntem soldaţi, nu ne acordau nici o atenţie atâta timp cât le permiteam să o facă. Am urmat drumul câţiva kilometri, îndreptându-ne către o intersecţie de unde drumul din stânga ne va duce spre ţărm.

— Două vehicule în faţă, spuse Swann.

Intersecţia era marcată de un camion distrus al armatei şi caroseria unui Mercedes vechi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum oare au reuşit să se ciocnească în locul ăsta uitat de toţi ? întrebă Gill.

— Au fost aduse aici, explică Swann, ca să marcheze intersecţia. La fiecare furtună de nisip, drumurile dispar. Acum nu le văd.

Încetini până când practic abia ne târam, în căutarea locului unde schimbam direcţia. Mi-a atras ceva atenţia. Am ridicat privirea de la deşertul de nisip şi am văzut un catâr, apoi un om care ieşea dintr-o albie uscată ce se afla la numai patruzeci de metri mai încolo şi care era ascunsă vederii. Când ne-a văzut, omul s-a oprit. Se apropiară de el mai mulţi, până au fost şase, fiecare cu câte un catâr. Erau oameni care nu cunoscuseră civilizaţia, nomazi, îmbrăcaţi cu un amestec de cuverturi, acoperitori de cap şi haine aduse din occident. Erau înarmaţi cu carabine, dar nu făcură nici o încercare să le ridice.

— Miliţia, spuse Gill.

— Contrabandişti, zise Swann.

Se opriră din ceea ce făceau şi îşi întoarseră privirile înspre noi. Deşi am trecut la mai puţin de douăzeci de metri de ei, nici unul nu spuse nimic. I-am ignorat cu totul, iar ei nu au încercat să comunice cu noi. Au rămas nemişcaţi asemenea unor statui până nu ne-au mai văzut.

Am mai mers puţin, apoi am dat de albia altui râu. Numai că râul acesta nu era secat. Se vedea un şuvoi subţire de apă murdară, închisă la culoare, dar era prima apă curgătoare pe care o vedeam de zile întregi.

18

— Răcoresc cauciucurile, explică Swann intrând cu maşina în mijlocul şuvoiului, apoi opri.

Yves îl urmă în cel de-al doilea vehicul. Am făcut acum o pauză lungă ; ne-am spălat în râu iar apoi ne-am odihnit la umbra malului. Apa rece părea să înlăture încordarea şi tensiunea o dată cu straturile de praf roşu întărit pe noi. Trupurile erau încă istovite, dar ne simţeam deja mai bine ; la căderea nopţii, pe deplin refăcuţi, vom fi gata să înfruntăm din nou noaptea. Am aruncat apă peste cele două maşini înainte să pornim din nou la drum.

Pentru fraţii Verbruggen şi pentru mine călătoria se transforma într-una educativă. Supravieţuirea în deşert era ceva nou pentru noi, iar Swann era un instructor minunat.

— Data viitoare când ajungem la o apă, spuse el, udaţi vehiculele, dar lăsaţi praful pe voi. Protejează împotriva arsurilor de soare. Trageţi turbanele mai pe faţă. Lăsaţi mânecile în jos. Arsura soarelui duce la deshidratare. Este cel mai periculos lucru cu care te confrunţi aici. Te poate scoate din uz la fel de repede ca şi în junglă, dar acolo ştii ce se întâmplă cu tine. Hainele de pe tine sunt ude leoarcă. Aici, în deşert, poţi pierde o jumătate de litru de lichid pe oră, iar cămaşa nu e nici măcar udă la subsuori.

Ne arătă cum să aflăm direcţia cu ajutorul umbrei aruncată de Land-Rover în timp ce soarele se îndrepta către vest, cum să recunoaştem nisipul moale când lumina era slabă după nuanţa lui purpurie, cum să găsim urme în nisipul întărit.

Îi apucă mâna *Iepurelui Doi* atunci când tânărul încercă să îşi şteargă nisipul de pe pleoapele care îl usturau. Swann şi Yves purtau singurii ochelari de protecţie rămaşi în Land-Rovers. Ceilalţi nu aveam nici măcar ochelari de soare.

— Nu vă frecaţi la ochi, ne preveni el. Se zgârie globul ocular. Îi întinse băiatului gamela lui. Aşteaptă întotdeauna până când îi poţi spăla cu apă.

Opri şi îi avertiză şi pe cei dintr-a doua maşină.

— Aici puteți orbi în trei ore. Mijiți așa ochii, spuse el, închizându-și ochii până nu se mai văzură decât două crăpături. Nu fixați cu privirea orizontul sau vreun alt obiect prea mult. Uitați-vă spre o umbră de câte ori aveți ocazia. Așa se mai odihnesc și ochii.

Data următoare când am făcut o pauză, ne-am adunat cu toții să îl privim pe Swann cum îl învăța pe Yves să manevreze un vehicul care scăpase de sub control.

— Dacă pierzi controlul când cobori un deal, nu apăsa pe frână. Lasă motorul aprins. Îndreapt-o cât poți de repede. Dacă derapează cu spatele, manevrează în direcția respectivă, exact așa cum faci pe gheață. Dar trebuie să stai cu fața înspre baza dealului. Dacă nu atingi baza dealului cu roțile din față îndreptate, te răstorni.

— Când urci un deal, se întâmplă exact invers, explică el. Mergi drept în sus și probabil că vei veni drept înapoi. Poți urca așa o pantă de două ori mai abruptă decât dacă te repezi cu capul înainte.

Făcând o serie de zig-zaguri scurte, micuțul vehicul urcă repede panta. În vârf, Swann ieși din mașină și făcu o plecăciune adâncă, răspunzând astfel aplauzelor noastre.

— E timpul, domnilor, vă rog, spuse.

Am traversat râul și ne-am îndreptat spre vest pe un drum care speram că ne va duce în satul Borj-e-Chin. Conducta pe care o căutam o luase de-acum înspre sud, apoi la vreo 15 kilometri de Borj-e-Chin se îndrepta către vest și trecea chiar pe la marginea satului. Dacă eram pe drumul bun, urma să întâlnim conducta chiar acolo unde se îndrepta dinspre sud spre vest. Drumul nostru continua apoi pe partea dinspre sud a conductei până în Borj-e-Chin. Spre nord, în afara orașului Behbehan, se făceau importante explorări petroliere. Chiar Borj-e-Chin răspundea de o secțiune a conductei. Așa că ne așteptam să vedem oameni pe tot parcursul drumului, poate chiar oameni din miliții, care protejau conducta.

Aveam nevoie de această conductă pentru a ne confirma traseul. Nu exista nici un alt punct de reper pe care să îl găsești cu mai mare ușurință în deșert — nu se poate să îți scape o conductă dacă îți traversează ca-

lea — sau un punct mai bun de reper dacă vrei să eviți orașele și satele. Planul nostru era să urmăm conducta dincolo de Borj-e-Chin până la vreo 50 kilometri spre vest ; acolo, în locul în care conducta o lua înspre nord-vest, către Ahwaz, ne vom îndepărta de ea într-un unghi de nouăzeci de grade către sud-vest pe un traseu care întâlnea o a doua conductă la o distanță de aproximativ 80 kilometri.

— Uite-o, strigă Swann când am ajuns pe creasta unui delușor.

Conducta era drept în față, iar cotitura nu era la mai mult de câțiva kilometri la sud de noi. Yves scoase un strigăt de bucurie. Până și *iepurii* s-au mai înveselit când au zărit-o. Era momentul când arșița zilei era în toi. Nu mai aveam de mers până la țărmul mării decât ceva mai mult de 150 kilometri, așa că nu era ceva exagerat să aproximăm momentul sosirii de a doua zi. Cu cât devenea mai grea misiunea, cu atât parcă ne descurcam mai bine.

Și nu era momentul să riscăm. Având în vedere ceea ce făcusem cu o zi în urmă, elicopterele vor patrula în sus și în jos pe toată lungimea conductei. Am ieșit de pe drum și am intrat cam 5 kilometri în deșert, apoi am mers paralel cu drumul până la Borj-e-Chin. Orice elicopter care păzea conducta, va merge în linie dreaptă pe deasupra ei, la mică altitudine ; speram că nu ne vor observa. Ne expuneam în continuare riscului de a întâlni vreo echipă de reparații care străbătea zona venind de la cea mai apropiată casă sau de la una din stațiile de reparații — ateliere mici în care se găseau fel de fel de scule, dar fără personal permanent — care se înălțau pe lângă volanții de pe conductă la fiecare 20—25 kilometri.

Am ocolit orașul Borj-e-Chin pe la sud, la o distanță de câteva sute de metri. Aceste orașe din deșert erau foarte primitive — o mână de case construite din paiantă, cu acoperișuri plate, nezugrăvite, cu uși care dădeau direct pe străzile nepavate. Câteva animale se mișcau de colo până colo, dar oamenii stăteau înăuntru atunci când arșița era în toi.

Ne-am urmat drumul pe lângă conductă încă vreo 20 kilometri dincolo de Borj-e-Chin, apoi, când conducta se îndepărta de noi, o luam înspre sud-vest. Ne-am con-

ţinuat drumul prin deşert nu prea mult timp, apoi am dat de o altă albie de râu pe fundul căreia se vedea un mic curs de apă. Swann opri să răcorească maşinile şi îmi spuse :

— La vreo 5 kilometri de aici întâlnim un drum secundar larg. Poate chiar pavat. Din locul unde ajungem la drum şi până la Kuhgiluyeh este o porţiune de circa 30 kilometri care va fi foarte periculoasă. Va fi circulaţie mare pe această porţiune de drum din cauza conductei şi a staţiei seismografice.

— Ne ascundem aici până se lasă întunericul, am spus cu glas tare.

— Când se răcoreşte, traficul va fi şi mai intens, îmi aduse aminte Swann

— Da. Dar vom fi recunoscuţi mai greu.

Yves şi cu mine am curăţat rana lui Marcel cât de bine s-a putut în apa întunecată care curgea pe sub picioarele noastre, apoi am aplicat o cremă cu antibiotic şi am pansat-o. Yves se agita în jurul fratelui său ca o cloşcă în jurul puilor, dar nu prea aveam cu ce altceva să îl ajutăm în afară de a-l pansa. Marcel avea dureri, dar Dumnezeule, avusese şi alteori asemenea dureri. Rămânea un soldat dat naibii de bun.

Am intrat printre dealuri şi ne-am ascuns cinci ore cât timp am aşteptat să se facă întuneric. Am dormit şi am făcut de pază cu rândul la umbra celor două Land-Rovere. M-am bucurat să văd că *Iepurii* au dormit tot timpul.

Acum, când ne pregăteam pentru ultima etapă până la ţărm, stăteam cu moralul foarte bine cu toţii. Trecusem prin multe — zile în care ne-am ascuns, două lupte dure — încât să funcţionăm acum perfect ca echipă. Swann era din nou în elementul său în deşert. Pentru ceilalţi terenul era nou, dar eram prea buni profesionişti ca acest lucru să ne deranjeze. Sfârşitul misiunii era la depărtare de o zi de noi ; nici unul nu se îndoia că Nano ne va aştepta de dimineaţă. Ne înţelegeam foarte bine ca indivizi, ceea ce era relativ lipsit de importanţă în munca de mercenar, dar face totuşi viaţa mai plăcută. Dar nu a existat cu adevărat nici un fel de uzură morală, nici mă-

car în momentele cele mai grele. Oamenii aceştia cunoşteau prea bine meseria ca să se întâmple aşa ceva !

Gill găsea chiar timp să aibă grijă de băieţi. Cred că îl irita rolul de tată pe care i-l atribuiseră, apelând tot mai mult la el pentru încurajare şi ocrotire. Probabil că îl şi mustra un pic conştiinţa, pentru că din punctul nostru de vedere puteau fi foarte bine nişte simpli saci poştali. Poate că eu eram mai dur cu ei decât ceilalţi, dar mă călcau pe nervi.

La căderea nopţii, eram cu toţii odihniţi şi proaspeţi.

Ne-am întors la râu, l-am traversat, iar apoi am străbătut 5 kilometri de teren accidentat până am ajuns la drum. Aici ne-am trezit printre primele autovehicule pe care le întâlneam de când părăsisem autostrada ; jeepuri şi Land-Rovere se îndreptau spre oraş unde intra un alt drum secundar dinspre vest, ceea ce îl transforma într-un centru important pentru activitatea din deşert pe o suprafaţă de mulţi kilometri în jur. Celelalte vehicule păreau să transporte echipe de specialişti seismografi, unii iranieni, alţii occidentali judecând după felul în care erau îmbrăcaţi. Nu aveam altă alternativă decât să mergem alături de ei, dar aveam grijă să ne ascundem cum puteam mai bine sub turbane şi nu am atras atenţia nimănui. Eram cam speriaţi la început, când conduceam printre celelalte vehicule dar, cu trecerea timpului, deveneam tot mai sigur de mine.

— Şi acum ce facem ? întrebă Swann, reducând viteza atunci când am zărit primele case la periferia oraşului.

— Ce dracu' am spus. Avem posibilitatea să recuperăm. Să mergem de-a dreptul, prin oraş.

Am tras pe margine ca să lăsăm maşinile din urma noastră să ne depăşească. Le-am spus băieţilor să se întindă pe podea, apoi am intrat direct în oraş. În momentul în care ne-am apropiat destul, mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Avea loc un târg săptămânal — vânzători care îşi lăudau mărfurile de pe jos, catâri încărcaţi cu zeci de coşuri, care abia se mişcau în urma stăpânilor lor, copii care se zbenguiau printre fustele mamelor, bărbaţi care dădeau covoare pe obiecte din alamă, femei care pregăteau mâncăruri picante pe cărbuni încinşi. Am redus viteza foarte mult, iar de două ori am oprit complet,

în timp ce căruțele întorceau cu mare greutate pe strada îngustă și aglomerată.

Ne aflam chiar în mijlocul orașului, abia ieșiți din bazar, când am văzut doi tineri strigând și alergând către noi dinspre stânga. Calm, am lăsat mâna să alunece de pe patul armei MP-5, unde se odihnea perpendicular pe genunchi, pe trăgaci.

19

Cei doi tineri se despărțiră, fiecare repezindu-se spre câte unul din cele două vehicule ; bătură în aripi și în uși atunci când trecură pe lângă ele, apoi își ridicară pumnii deasupra capetelor și ne aclamară cu frenezie. Se ridicară și alte voci din rândul celor mai în vârstă. Credeau că suntem soldați revoluționari. Ne-am ridicat armele și le-am agitat deasupra capului, în aplauzele entuziaste ale mulțimii. După aceea, am ascuns la fel de repede armele ; nu existau arme marca MP-5 în Iran, iar oamenii aceștia erau atrași de arme asemenea unor școlari.

— Mai ai și alte idei bune ? mă întrebă Swann după ce ieșise din oraș.

—Isuse ! am spus. E posibil să fi fost cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată în viața mea.

Am avut noroc că s-a întâmplat aici și nu la următoarea oprire. Behbehan era mult prea mare ca să trecem prin el în felul acesta. O oră mai târziu știam că ne apropiam de oraș, dar încă nu văzusem nici măcar o singură locuință, când Gill se aplecă în față de pe scaunul din spate și îl apucă pe Swann de braț.

— Oprește ! spuse el.

Swann trase pe dreapta. Cea de a doua mașină opri și ea.

— Ce s-a întâmplat ? am întrebat.

— Sunt pichete în față, răspunse Gill. Un avanpost, ceva.

— De unde știi ?

Ezită mult înainte să răspundă.

— Nu știu. Spune-i experiență de treizeci de ani. Mi-a trecut ceva, așa pe la nas, care îmi spune că există o tabără pe drumul acela.

Am așteptat acolo în timp ce Gill și Swann porniră înainte cu micul Land-Rover. Se întoarseră peste zece minute. Swann oprise motorul.

— Are dreptate, spuse Swann. E o tabără cu douăzeci-douăzeci și cinci de oameni mai jos pe drum. Sub nici o formă nu se poate merge pe-acolo.

Behbehan era un oraș agitat, răsfirat pe un deal nu prea înalt, mărginit înspre nord de o regiune accidentată și greu accesibilă. Singura noastră alternativă pentru a trece de pichete era să ocolim orașul pe la sud. Trebuia să revenim pe drumul pe care îl părăseam spre ieșirea din oraș pentru a găsi apoi drumul spre țărm. Dar pentru a reveni pe ruta est-vest, la jumătatea ocolului de 180 de grade în jurul orașului, trebuia să traversăm o șosea importantă pe direcția nord-sud.

Când am ieșit de pe drum și am intrat în deșert, am știut că începea să ne părăsească norocul. Era ceva ce ținea tot de instinct, la fel cum știuse Gill de pichete. Văzusem prea mulți oameni, avusesem prea multe misiuni secrete. Dar nu mă așteptam să facem o greșeală atât de prostească și de fundamentală și să neglijăm posibilitatea unor pichete pe celălalt drum.

Am mers prin deșert timp de douăzeci de minute și nu am văzut pe nimeni. Am ajuns la drum și am mers pe el fără să încetinim nici un moment. La nu mai mult de șaptezeci și cinci de metri spre nord erau câțiva tipi care stăteau în jurul câtorva jeepuri. Indivizii aceștia erau tipici pentru milițiile rurale de peste tot. Erau localnici la un fel de petrecere nocturnă în aer liber, practic fără o sferă clară de competență sau o structură de comandă. Când hotărau să se joace de-a soldații, își luau armele, corturi și alcool, ridicau o tabără și se distrau pe cinste.

Ne auziseră pe când ne apropiam prin deșert. Fără să le treacă vreun moment prin minte, că am putea fi dușmani — din nou mentalitate specifică milițiilor — așteptau să vadă cine eram. Când ne-au văzut, ne-au făcut cu toții semne cu mâna și ne-au întâmpinat cu strigăte. Le-am făcut și noi semne la rândul nostru și am trecut direct

de partea cealaltă a drumului. Apoi am apăsat pe accelerație cât am putut încercând să o ștergem cât mai iute de-acolo, dar locul era extrem de accidentat așa că doar ne-am hurducat cu 15—20 kilometri pe oră.

Se auziră două focuri de armă, trase în aer, apoi alte strigăte, de data aceasta denotând urgență.

— Lumini în urma noastră, spuse Gill întorcându-se pe scaun.

Una din mașinile lor venea cu viteză pe drum. La luminile unei a doua mașini am văzut cinci sau șase tipi urcându-se în ea și apoi luându-se după noi. Nu a tras nimeni în direcția noastră. Poate că veneau să vadă dacă nu eram un grup cu care vroiau să fie și ei. Dar când au ieșit de pe drum, s-au răsturnat.

Indivizii rămași la pichet au știut că ceva nu era în regulă când noi nu ne-am întors să îi ajutăm. S-au repezit să vadă de camarazii lor. Jeep-ul se răsucise complet în aer și aterizase la loc pe roți. Câțiva dintre ei săriră din nou în mașină și se luară după noi, când văzură că nu era nici unul grav rănit. Începu o urmărire confuză la lumina unei luni strălucitoare.

Gill și Yves erau mai buni șoferi decât șoferul jeepului și în curând acesta nici nu se mai văzu. Ne-am îndepărtat și mai mult de urmăritori, când cel de-al doilea Land-Rover al nostru se ridică mult peste o ridicătură, se desprinse de la pământ și se prăbuși în albia nu prea adâncă a unui torent. Gill și *Iepurele Doi* au fost aruncați în spate ca niște saci cu cartofi. Vehiculul se răsuci, se balansă, apoi căzu înapoi pe cele patru roți. Yves reuși să îl oprească.

Swann apăsă cu putere frâna și am sărit afară. Gill era doar zdruncinat, dar puștiul era leșinat. I-am aruncat înapoi pe locurile lor și am pornit iar.

Am ajuns la cel de-al doilea drum, de data aceasta apropiindu-ne cu mai multă grijă decât înainte. Am stins luminile la o sută de metri depărtare și am înaintat încet, cu viteza întâi. Chiar când ajungeam la marginea drumului, un Land-Rover trecu ca o săgeată prin fața noastră fără să ne vadă, își continuă drumul câteva sute de metri, întoarse și apoi porni cu viteză înapoi, spre oraș. Aflaseră de noi de la celelalte pichete și trecuseră prin oraș iar apoi ieșiseră pe drumul acesta mai repede decât

reușisem noi să străbatem regiunea. Eram prinși ca într-o capcană între jeep-ul din urma noastră și Land-Rover-ul de pe drum. Și iată-i că veneau.

— Faruri în spate ? strigă Swann.

Continuau să aibă un handicap de vreo doi kilometri, dar distanța se reducea văzând cu ochii. Trebuia să scoatem din cursă una din cele două mașini înainte să își unească forțele. Am ales-o pe cea de pe drum, dinaintea noastră, sperând că numai unul din vehiculele noastre fusese observat.

Am sărit în celălalt Land-Rover și Yves a parcurs în viteză câteva sute de metri de drum cu luminile stinse. Am ieșit de pe șosea și am așteptat.

Swann intră pe șosea și aprinse farurile chiar când Land-Rover-ul iranienilor dispărea în oraș. Iranienii frânară brusc, întoarseră dintr-o singură mișcare și se repeziră înapoi către el. Swann porni în direcția noastră. Mai întâi prima, apoi a doua mașină trecură în goană pe lângă noi, acum la o distanță de numai douăzeci de secunde. Am intrat pe șosea cu luminile stinse și am pornit cu toată viteza după ei.

Swann micșoră ușor viteza pentru a-i lăsa pe iranieni să se apropie de el. Strigau cu toții foarte agitați când unul dintre ei se întoarse și ne depistă pe urmele lor. Crezând că eram cei care veniseră de pe celălalt drum, ne făcură semne să ne apropiem de ei. Le-am făcut și eu semn cu mâna, dar Yves își păstră poziția.

Începură să țintească din Land-Rover când au micșorat distanța la treizeci de metri. Gill îl strigă pe Swann. Apăsă frâna până la fund, întoarse volanul pe trei sferturi și opri Land-Roverul de-a latul, blocând astfel drumul.

20

Iranienii apăsară și ei cu putere pe frână și mașina derapă, așezându-se tot de-a latul. Am condus mașina noastră până la marginea drumului. Erau prinși în capcana unui foc încrucișat. Începură să tragă, dar nu au reușit nici măcar zece rafale. Timpul era mai prețios decât munițiile. Vedeam deja farurile celei de a doua mașini

apropiindu-se din depărtare. Trebuia să terminăm totul repede, fără să dăm foc Land-Rover-ului lor. Ne-am dat drumul. În câteva secunde erau sfâșiați de focul pistoalelor automate. Swann luă repede direcția după lună și am început să gonim prin deșert.

La un moment dat, în următoarea jumătate de oră, i-am pierdut pe urmăritorii noștri și ne-am reluat direcția inițială înspre vest. Am pornit cu viteză pe drum, căutând cu disperare punctul de ieșire. La circa trei kilometri de satul următor, când drumul o lua ușor spre nord-vest trebuia să virăm către sud ca să întâlnim un râu în unghi drept față de noi. Râul acela însemna începutul drumului către țărm. Dar nu aveam cum să știm unde era fără să ajungem aproape chiar la sat. Căutam o vâlvătaie de gaze de la un câmp petrolier care se afla chiar dincolo de sat. Trebuia să luăm direcția după aceasta și apoi să mergem înapoi trei kilometri până găseam drumul care ne interesa. Asta însemna că, dacă nu ne grăbeam de mama focului, intram din nou chiar în cei care ne urmăreau.

Am mers cu toată viteza cam o oră înainte să vedem vâlvătaia în depărtare. Un sfert de oră mai târziu, era posibil să nu o mai fi observat în lumina zorilor ; se profila pe umbra unui delușor și era repede estompată de lumina soarelui de dimineață. Am stabilit repede direcția. Zece minute mai târziu, părăsisem drumul și ne îndreptam spre sud prin deșert.

Acum lumina era mai puternică. Eram la mai puțin de doi kilometri de drum când am văzut în fața noastră râul. Swann acceleră. Trebuia neapărat să ne ascundem.

— Astăzi e nouăsprezece, am spus.

Nu răspunse nimeni, dar știau ce gândeam. Nano era de-acum în apă de o zi și o noapte, iar noi eram încă departe de țărmul mării.

— Îmi pare rău de felul în care-am luat ultima dată direcția, spuse Swann. Eram prea departe de sursa de lumină pe care o aveam la dispoziție. Destul loc pentru a face o greșeală.

Părea că fiecare kilometru pe care îl străbăteam comprima problemele care ne stăteau în față într-o masă tot mai densă.

Am aruncat o privire în urmă când am intrat în râu. Trei camioane de armată trecură îndepărtându-se de noi. Mi-am dat seama că lucrurile ar fi putut sta mult mai rău. Urmăritorii noștri nu avuseseră timp să comunice cu Teheranul în legătură cu noi. Nu aveau cum să știe în ce direcție mergeam pentru că nu aveau nici cea mai mică idee cine eram. Puteau presupune că eram gherile, forțe antirevoluționare care se îndreptau spre cine știe ce punct sigur de pe hartă. Nu aveau nici un motiv să presupună că mergeam spre țărm.

Ne îndreptam spre un drum de coastă lângă Bandar-e-Deylam și eram convins că nu vom fi deloc în siguranță când vom ajunge acolo. Cum se va afla la Qum sau la Teheran de acțiunea noastră din noaptea precedentă, își vor da curând seama cine eram și nu le va fi deloc greu să urmeze dâra de cenușă pe care le-o lăsasem la îndemână în urma noastră de când părăsisem autostrada cu două zile în urmă. Vom fi dați în urmărire generală în întreaga regiune. Din fericire, ne mișcam din nou într-un teritoriu cu populație rărită, deși nu era nici pe departe atât de neospitalier ca cel pe care îl cunoscusem înainte. Deșertul renunța la drepturile sale în favoarea savanei fără nici cea mai mică tragere de inimă și, din loc în loc, erau presărate oaze cu apă și copaci umbroși.

— Unde dracu' sunt avioanele de cercetare ? întrebă Gill.

Am ridicat din umeri instinctiv, dar nu apăru pe cer nici unul. În curând simțeam miros de baltă marină și de apă sărată. Am străbătut ultimii 35 de kilometri dintre râu și țărm în două ore și jumătate.

Am ajuns pe un promontoriu lung și am oprit cele două Land-Rovere acolo unde iarba se sfârșea la capătul unui mal înalt și abrupt dincolo de care, dune uriașe de nisip alb se întindeau până la o mare neagră cu irizări albastre. Drumul de coastă era chiar sub noi, la circa 4 kilometri mai departe. La nord-vest de noi, chiar pe linia orizontului, am zărit două platforme petroliere marine. Gill scoase un binoclu din ranița pe care o salvase din camionul în flăcări.

— Cred că sunt sondele de la Hendijan și Barganshar, spuse el și apoi se întoarse la hărți să studieze traseul. Suntem cam la 15 kilometri de punctul de întâlnire.

— Nu-i rău deloc, și asta o spun eu, zise Swann.

— Acolo e locul de întâlnire, continuă Gill arătând spre un promontoriu și o plajă dintre noi și sondele din larg.

Am luat binoclul. Sperasem să văd un punct care să fie avionul lui Nano, dar nu îl zăream nicăieri. Acum se ascundea, venind să ne ia doar în zori și în amurg.

I-am luat locul lui Yves la volan și am coborât până la drumul de coastă urcând și coborând de pe dunele uriașe. Swann, în prima mașină, o luă încet în josul ultimei dune care se termina într-o vale abruptă la marginea drumului. I-am văzut roata din față dreapta trecând peste un bolovan pe jumătate îngropat în nisip. Mașina se lăsă în jos cu putere, intră într-o altă piatră, se răsuci și derapă într-o parte până ce se lovi de fundul dur al văii cu un zgomot puternic, înnebunitor. Trupurile se împrăștiară peste tot. Land-Rover-ul se dădu peste cap o dată, continuă mișcarea și ateriză pe spate. În mod absolut miraculos nu lovise pe nimeni.

— Cine-i rănit ? am întrebat.

Swann se ridică în picioare cu greutate și dădu din cap. Lui Gill i se tăiase respirația dar nu era rănit. *Iepurele Unu* arăta posac dar, în afară de un genunchi jupuit, nu avea nimic. Ne-am întors cu toții către *Iepurele Doi.*

Era prăbușit la pământ și se ținea de brațul stâng care atârna fără vlagă. Era rupt imediat sub cot. Puștiul scâncea, tremura tot și se vedea că suferă teribil. Pierdusem atelele și morfina atunci când a ars camionul. Gill încercă să îndrepte fractura, dar puștiul se contorsionă și urlă de durere mai să trezească și morții. L-am lăsat așa cum era, i-am prins cu cureaua partea de sus a brațului de trup și i-am legat încheietura peste mijloc.

— S-a rupt osia, mă informă Marcel ridicând din umeri.

Ne-am înghesuit cu toții în Land-Rover-ul care mai rămăsese și am traversat drumul de coastă. Ajunsesem pe coastă la nord de orașul Bandar-e-Deylam. Locul de întâlnire era la vest de noi, între orașele Bandar-e-Deylam și Hessar, unde o peninsulă micuță dar mult ieșită în larg împărțea litoralul în două golfuri mici. Nano ne aștepta în primul din cele două golfuri.

Șoseaua trecea pe deasupra unei linii abrupte de coastă despărțită de mare de o întindere lată acoperită de dune. O fâșie verde pe toată lungimea coastei adăpostea mai mulți oameni decât ne obișnuisem noi să vedem în interior.

— N-are cum să nu vadă avionul vreun țăran sau vreun pescar, spuse Swann.

— Cu toată activitatea legată de exploatările petroliere de aici, spusei eu, un hidroavion nu e ceva nou în zona aceasta. Cum îl vor vedea, imediat îl vor și uita.

— Un țăran, poate, spuse Gill. Un marinar ? Asta-i altceva.

Eram cu toții perfect conștienți de viesparul pe care îl stârnisem. Nu aveau nici un motiv să nu ne caute de-a lungul coastei. Orice om care se uita la o hartă putea foarte bine gândi că ne îndreptam către marele port petrolier Bandar-e-Shahpur ca să încercăm să fugim la bordul unui cargobot apusean. Era o alternativă evidentă pe care o țineam în rezervă în caz că devenea necesar așa ceva.

— Ce facem acum ? spuse Yves când apăru în fața noastră Bandar-e-Deylam.

— Ne duci prin el ! i-am ordonat.

După numai câteva sute de metri de la intrarea în sat, ne-am dat seama că repetasem greșeala de a trece prin mulțime în loc să o ocolim. Locul era un furnicar de camioane și vehicule cu tracțiune pe patru roți care deserveau sondele din sud, geologi străini, șoferi, petroliști și circa zece grupuri mici ale miliției. Yves pătrunse cu Land-Rover-ul pe prima stradă laterală și ne-am continuat drumul pe străzile din spate până am ajuns în zona care se întindea la vest de oraș.

Ne ținem acum departe de drumuri și treceam printre dealurile din imediata apropiere a plajei ; pentru ochii unui străin, eram încă o patrulă de coastă.

La ora trei ajunsesem la destinație. Avionul nu se vedea nicăieri.

— Puștiul nu arată deloc bine, spuse Gill. Poate să facă un șoc, dacă nu îi punem la loc osul.

— Nu mă atingeţi, strigă *Iepurele Doi*, apoi vocea îi deveni rugătoare. Vă implor !

Yves îl ţinu de spate iar eu i-am acoperit gura cu mâna. Gill pipăi braţul băiatului pe toată lungimea, apoi îşi încleştă pumnul mare pe încheietura subţire şi trase încet în jos şi spre în afară. Băiatul dădu drumul unui ţipăt puternic, dar înăbuşit. Osul alunecă la locul său ca un sunet perceptibil. *Iepurele Doi* leşină.

Am făcut o atelă dintr-un bambus sălbatic ce creştea în apropiere, iar Gill îl pansă cât se putea de bine, cu ochiul format a unui vechi meseriaş. Am tras Land-Rover-ul aproape de un deal, l-am acoperit cu bambus şi ierburi şi ne-am aşezat să aşteptăm apusul soarelui.

— De unde ştii că tipul se ascunde ? întrebă Yves. De unde ştii că nu a venit şi apoi a plecat ?

— Pentru că îl cunosc pe Nano, am spus. Contez pe el, exact aşa cum contez şi pe tine.

Yves era îngrijorat pentru fratele său, dar nu îmi plăcea această presupunere. Acum era ora cinci ; toate aceste întrebări îşi vor găsi răspunsul peste două ore, când Nano trebuia să fie pe plajă. Trecea din când în când câte un elicopter de-a lungul ţărmului sau la câteva mile mai spre interior. Am stat liniştiţi la adăpostul dunelor, mişcându-se cât mai puţin posibil, până cu o oră înainte de apusul soarelui. Apoi am hotărât să mergem cu Land-Rover-ul cât mai aproape de plajă, chiar dacă asta însemna că ne expuneam unui pericol mai mare de a fi descoperiţi. Când Nano va veni. va trebui să plecăm imediat.

Am parcurs ultimii 3 kilometri cu viteza întâi şi a doua, rugându-ne să nu apară deasupra noastră nici un avion de cercetare. O briză puternică de mare sufla nisipul din jurul nostru. Am urmat curbura primului golf, apoi am urcat pe culmea promontoriului care pătrundea încă o milă în mare.

Swann şi cu mine am pornit să facem o recunoaştere a plajei lăsându-i pe ceilalţi să stea întinşi lângă Land-Rover. Am străbătut un kilometru în sens invers pe creasta promontoriului, apoi m-am lăsat la pământ. În spatele plajei, vântul depusese strat peste strat formând dune gigantice, ale căror vârfuri erau în permanenţă spulberate. Ne-am lăsat la pământ la marginea unei dune, mult deasupra plajei. Am cercetat ţărmul cu binoclul căutând semne care să îmi arate că Nano fusese deja acolo.

— La dracu', l-am auzit pe Swann spunând încetişor, în timp ce mă atingea pe braţ şi îmi arăta ceva în spate, peste umărul meu.

Deasupra plajei din spatele nostru, planau două elicoptere ale forţelor aeriene, care ieşiseră apoi din raza noastră vizuală, undeva în partea cealaltă a crestei. Unul din ele, care îşi continuă zborul către sud reapăru un minut mai târziu. Ne-am grăbit să ne întoarcem ca să îi prevenim pe ceilalţi să stea ascunşi, apoi Swann şi cu mine ne-am apropiat să descoperim ce se întâmpla. Era aproape întuneric atunci când am urcat pe promontoriu. Vârful era un mic podiş acoperit cu ierburi pitice. Ne-am lăsat la pământ, apoi ne-am târât înainte către capătul promontoriului.

Mi-am ţinut brusc respiraţia.

Pe plajă mişunau soldaţi care ridicau o tabără. Fuseseră deja înălţate patru corturi mari. Se mai descărcau încă arme şi materiale din elicopter.

Ancorată la o sută de metri în larg, se vedea o navă de patrulare bine consolidată. Mare ; de douăzeci de picioare, după părerea mea. Cu pupa îndreptată către ţărm.

Legat de prora navei de patrulare, plutind liniştit în nemişcarea serii, era hidroavionul nostru.

21

— Ţi-am spus că Nano va fi aici, i-am spus lui Swann.

— Ce crezi că s-a întâmplat ?

— Tipii ăştia nu sunt aici de mult timp. Mai sunt încă fel de fel de lucruri împrăştiate pe plajă. Părerea mea e că l-au capturat pe Nano azi-dimineaţă sau în cursul zilei. Ridică tabăra să ne întindă o cursă şi, după ritmul cu care se mişcă, nu ne aşteaptă prea curând. Nici măcar nu au pus pe cineva de pază.

— Omul tău e acolo ? întrebă Swann.

— Nu îl văd nici pe el nici pe altcineva care ar putea fi copilotul.

Mi-am imaginat un scurt scenariu. Probabil că Nano a venit în golf în dimineața aceea să ne ia, au fost reperați și luați de nava de patrulare. Le-o fi spus o poveste cu motorul care nu funcționează, apoi cu trafic de arme sau contrabandă cu droguri, dar mai devreme sau mai târziu au anunțat prin radio că au găsit un hidroavion cu doi spanioli la bord. Noi practic desenasem o săgeată îndreptată spre plajă cu toate prostiile pe care le făcusem pe drum — conducta aruncată în aer, un blocaj rutier distrus la sud de ea, împușcăturile de la Behbehan. Unei unități de informații i-ar fi trebuit cam trei minute să așeze toate aceste fapte pe o hartă și să își dea seama că urma să fim luați de acolo. Singura întrebare care se punea era — de ce nu ne întinseseră deja o cursă ? Nano îi convinsese că nu trebuie să sosim decât peste două-trei zile.

— Știu la ce te gândești, spuse Swann.

— Avionul acela este singura noastră posibilitate de a o șterge de aici, am zis.

— Ia să ne gândim la niște variante, spuse el. Putem încerca să ajungem până la Bandar-e-Shahpur și acolo să ne strecurăm pe un vapor american.

— Nu avem destulă benzină ca să ajungem așa de departe, am răspuns. Putem scăpa de tot echipamentul, să intrăm pe terenurile petrolifere și să încercăm să ne dăm drept străini de la o instalație de foraj. Încercăm să facem rost de ajutor de la cineva. Cum ți se pare ?

— Pute ! spuse el.

— De acord !

Suna frumos și romantic când spuneai că vrei să găsești ajutor în deșert, dar așa ceva nu se întâmpla niciodată. Oamenii nu vroiau să știe. Preferau să își salveze propria piele. Tot așa cum nu intra în discuție nici Bandar-e-Shahpur. Rămăsesem cu un singur vehicul pentru șapte oameni și aveam prea puțin combustibil ca să ajungem în portul Golfului. Transportam un puști cu un braț rupt. Rana lui Marcel Verbruggen nu era într-o stare critică, dar îl slăbea din cauza lipsei de odihnă și îngrijiri.

Swann și cu mine ne-am uitat încă o dată la golf ca la singura cale viabilă de evadare. Avionul nostru, îmbrăcat în roșul și galbenul strălucitor al Forțelor Aeriene Spaniole, părea o jucărie pe apă. Nava argintie de patrulare de lângă avion și siluetele micuțe de pe plajă confereau scenei aspectul ciudat al unui joc de copii.

— Cunoști nava ? l-am întrebat pe Swann.

— Model franțuzesc, răspunse. Cu un echipaj de doisprezece până la treisprezece. Tun Oerlikon de douăzeci de milimetri la pupă. Mitralieră puternică și lansator de rachete în față.

Am numărat trei marinari pe plajă plus trei într-o barcă mică de cauciuc cu motor exterior care circula între vapor și țărm.

— Probabil că Nano este pe vapor împreună cu căpitanul și cu restul echipajului, am presupus eu.

Am numărat pe plajă doisprezece oameni în uniforme, pe care Swann i-a identificat ca aparținând infanteriei marine. Erau cu toții înarmați cu puști mitraliere și arme automate, dar nu se vedeau nicăieri mitraliere amplasate. Se vedeau în schimb destule lucruri răspândite pe plajă ca să le ajungă pentru o săptămână.

— Pușcașii iranieri sunt foarte buni, spuse Swann. Dar sunt al dracului de neglijenți. Ne cred la peste opt sute de kilometri de aici.

Ne-am târât cu grijă înapoi până la Land-Rover.

— Avionul e acolo ? întrebă nerăbdător *Iepurele Doi* ; se hrănea cu visul că siguranța era doar la o oră de el.

— Ba bine că nu, am răspuns.

Iepurele Doi își apucă brațul rupt cu mâna și scânci de durere când le-am spus ce a trebuit să facem. *Iepurele Unu* se retrase în cochilia lui. Ceilalți ne-am apucat de treabă.

Ca să îl fac să se gândească la altceva, i-am ordonat *Iepurelui Doi* să ajute la îngroparea Land-Roverului sub ierburi și nisip. Douăzeci de minute mai târziu, am luat tot echipamentul pe care îl puteam transporta și am început să urcăm pe promontoriul de deasupra plajei. Solicitările fizice din timpul urcușului mi-au lăsat mintea limpede să pot pune la punct un plan care îmi tot umblase prin cap. Am ajuns pe culme când mai era încă destulă lumină, așa că i-am putut observa pe oamenii de pe plaja de sub noi. Jumătate dintre ei se învârteau încă de colo-colo de parcă așteptau ordine. Erau ca de obicei plini de încredere

şi neglijenţi ; tot nu stabiliseră puncte de supraveghere. Am privit şi am aşteptat apusul soarelui.

Ultimul drum îl slăbise mult pe Marcel. În timp ce mă uitam, şi-a înăbuşit un geamăt de durere.

— Nu participi la acţiunea asta, i-am spus. Vei sta aici cu băieţii.

Va veni un moment când va trebui să îi urc în avion în mare grabă. Trebuia ca cineva să stea în urmă cu puştii aceştia, să îi facă să stea ascunşi şi să nu se îndepărteze.

— *Merde de merde*, a fost singurul său comentariu.

— Cum ajungem la avion ? întrebă nervos *Iepurele Unu*.

— Ai să înoţi, i-am spus.

Conform planului meu, câţiva dintre noi urmau să pună mâna pe avion, apoi ceilalţi vor înota câte doi. Vom tăia geamandurile iar apoi vom pluti până ce ne vom îndepărta de navă şi abia atunci vom porni motoarele.

— Nu înot tot drumul până acolo, spuse el.

— Ba ai să o faci al naibii, băiete, i-am spus furios.

— Mai degrabă mă omori aici. Nu înot aşa de bine.

Mi-am dat brusc seama cât de imposibil era planul meu. Îl puteam trage până acolo de păr pe *Iepurele Unu* dacă era necesar, dar nu îi puteam duce pe *Iepurele Doi* şi pe Marcel fără o barcă. Şi îl uitasem pe Nano. Dacă era acolo — pe ţărm sau în navă — pleca şi el cu noi. *Iepurele Unu* îmi văzu expresia feţei schimbându-se. Mă apucă de braţ.

— Doar nu vă gândiţi să vă luptaţi cu treizeci de oameni ? Nu fiţi nebuni ! imploră el. Or să ne omoare pe toţi.

Swann se întoarse furios spre el.

— Dacă nu taci din gură, spuse el, îţi bag pumnul pe gât şi îţi trag limba afară cu rădăcină cu tot !

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca noaptea să cuprindă plaja a fost un marinar care muta echipajul elicopterului în nava de patrulare. Vor mânca şi vor dormi mult mai confortabil decât cu puşcaşii. M-am uitat la avion. Plutea liniştit, aproape uitat ; doar valurile clipoceau la pontoane.

Când se lăsă întunericul ne-am încărcat armele şi ne-am pregătit de luptă. Lăsându-i pe Marcel şi pe cei doi

iepuri pe loc, am pornit cu grijă în jos, spre un loc pe plajă la nu mai mult de o sută de metri de tabăra puşcaşilor marini. În timp ce ocupam o poziţie defensivă printre dune, i-am dat lui Gill, câteva instrucţiuni rapide.

Îşi descălţă cizmele şi îşi scoase toate celelalte haine, în afară de uniformă. Îşi prinse arma cu cuţitul şi apoi se târî pe burtă, ca un şarpe ; traversă nisipul şi intră în apă. Înota bras fără cel mai mic zgomot şi fără ca pe suprafaţa liniştită a apei să apară măcar o undă, dar avansa penibil de încet. Curând totuşi, capul său, care până atunci apăruse şi dispăruse din nou sub apă, se pierdu în noapte. Douăzeci de minute mai târziu am văzut prora avionului afundându-se uşor, apoi balansându-se de zece-cinsprezece ori în timpul cât s-a strecurat la bord. Trecu o oră.

— Uite-l ! spuse Yves.

L-am văzut la câţiva metri în larg, apropiindu-se de mal, o dată cu valurile care clipoceau. Când ajunse pe nisipul uscat, rămase întins cinci minute să îşi recapete suflul înainte să se târască înapoi până la noi. Se prăbuşi pe spate gâfâind.

— E o linişte de mormânt acolo, spuse în cele din urmă. Sunt oameni la bord, dar sunt cu toţii dedesubt. N-au pus nici măcar un om de pază pe punte. Am reuşit să intru în avion pe uşa magaziei.

— Ce-ai făcut cu echipamentul ? l-am întrebat nerăbdător.

Avionul fusese percheziţionat, dar iranienii nu ştiau ce anume căutau. Dacă Nano ascunsese ca lumea lucrurile, era posibil să le fi trecut cu vederea.

— Ia-o încet, Gayle, spuse Gill. Dă-mi o şansă. Pungile cu exploziv erau acolo, ascunse în spaţiile de sub scaune. N-am reuşit să găsesc mortierele

— Unde sunt pungile ?

— Le-am lăsat pe nisip. Eram prea obosit să le car până aici sus.

Yves porni să recupereze pungile cu explozivi.

— Lasă-le, am spus.

Am început să mă gândesc, dar nu puteam face nimic fără mortiere.

— Trebuie să găsim mortierele, am spus în timp ce mă dezbrăcam. Mă duc să mă uit şi eu.

— Mai lasă-mă câteva minute, spuse Gill, şi mă întorc cu tine.

Am înotat cu el înapoi până la avion când îşi reveni. Am descoperit că abia îmi mai trăgeam sufletul după o sută de metri. Gill şi Swann erau antrenaţi pentru aşa ceva, dar eu nu eram obişnuit. Uniforma mă trăgea ca o adevărată ancoră marină. Am început să mi-o scot, apoi m-am răzgândit. Pur şi simplu nu mă puteam duce la luptă în maieu şi chiloţi. Am fobia mea când e vorba să mori îmbrăcat în lenjerie de corp. Cei mai mulţi soldaţi gândesc la fel.

Gill înota în faţă şi când am pus mâna pe ponton era deja în avion. M-am odihnit două minute, apoi am făcut un pas pe scara mobilă de pe fuzelaj şi mi-am dat drumul în cală.

Ne-am uitat câteva minute la navă din carlingă, apoi ne-am apucat să desfacem avionul bucată cu bucată. Douăzeci de minute ne-am simţit frustraţi.

— Uite-le, am spus, sfâşiind spatele de la scaunul pilotului.

Nano le legase cu grijă printre ţevile din cele două locuri din carlingă, apoi le ascunsese sub o husă textilă. Am căutat o jumătate de oră încărcătura pentru mortiere, dar fără noroc.

— Ar putea fi în căuş, sub apă, sugeră Gill.

Se lăsă din nou în apă, apoi dispăru sub suprafaţa apei timp de şaizeci de secunde. Plămânii îi explodau când a ieşit la suprafaţă.

— Nu-i acolo, gâfâi el.

— E pe navă, am spus.

— Ce facem ?

— Mergem să o căutăm. Dar mai întâi ducem chestiile astea pe ţărm.

Am luat fiecare câte una din mortierele de cinci kilograme şi jumătate fiecare şi am început să înotăm pe o parte către ţărm. Gill a ajuns cu zece minute înaintea mea la ţărm. În cele din urmă am simţit pământ solid sub picioare. M-am târât până la grup trăgând mortierea după mine.

Faţa lui Yves se lumină când ne văzu, dar se întunecă la fel de repede.

— Unde sunt proiectilele pentru mortiere ? întrebă.

— Pe navă. Trebuie să fie, spusei.

— Aţi urcat pe navă ?

— Nu, dar ne-am uitat la ea mult timp.

— Spaniolii tăi sunt acolo ?

— Nu ştiu. E o linişte de mormânt pe navă. Oricum, trebuie să îi luăm şi pe ei. Nu reuşesc să pilotez avionul singur. În plus, eu nu-mi las oamenii.

— Asta înseamnă, spuse Swann, că trebuie să atacăm ambele grupuri.

— Trebuie să începem cu nava, am răspuns. Chiar dacă i-am dovedi pe cei de pe plajă fără mortiere, lucru de care mă îndoiesc, tunurile de pe navă ne-ar dobori. Gill, tu şi cu Yves pregătiţi-ne o poziţie bună pe plajă. Swann şi cu mine ne ducem pe navă.

Singura noastră speranţă de a câştiga acest joc era de a face această primă treabă fără zgomot, dar trebuie făcută neapărat. Ne-am pus grenade şi cuţite la cingătoare, apoi câte un MP-5 cu amortizor pe spinare. Am luat fiecare câte o pungă cu exploziv de pe plajă. Am intrat în apă pentru a treia oară. Era trecut bine de miezul nopţii când ne-am atins ţinta. Ne-am urcat în avion ca să ne odihnim înainte să abordăm nava.

Am intrat din nou în apă, am adus barca de cauciuc de la pupa navei şi am legat-o la proră, unde nu putea fi văzută de oamenii de pe ţărm. M-am căţărat înapoi în avion împreună cu Swann.

— S-au aşezat cu toţii pentru noapte, spuse el.

Singurul sunet care venea de pe navă era murmurul abia auzit a trei oameni care stăteau de vorbă în timonerie. Ceilalţi păreau să doarmă. Uşa de la timonerie, care dădea spre noi, era închisă. La câţiva metri în faţă era o punte neacoperită care ducea spre cabinele echipajului.

— Câţi sunt la bord ? am întrebat.

— Am văzut cel puţin jumătate din echipaj pe ţărm. Vreo şase sau opt aici.

— Să mergem !

22

Ne-am lăsat în mare și am înotat pe sub apă până la pupa navei, unde am ieșit la suprafață și ne-am agățat de țevile turbinelor. Se putea urca ușor, pe o scară mobilă, direct pe punte, dar se vedea de pe țărm, așa că ne-am cățărat iute și am rămas întinși pe punte. Ne-am furișat înainte spre covertă când nimeni nu a mișcat nici pe navă și nici pe țărm.

În timonerie, stăteau trei ofițeri care discutau și beau cafea. Mă gândisem să ne ocupăm întâi de cei care dormeau, dar nu aveam nici o speranță că puteam trece pe covertă fără să fim văzuți. I-am făcut semn lui Swann că îi vom termina mai întâi pe aceștia. Se încruntă. Luminile din timonerie erau aprinse : acțiunea noastră putea fi văzută de pe țărm. Unul dintre ofițeri veni pe punte și intră dedesubt, în cabina de la proră, în timp ce încercam să rezolv în minte acest lucru.

Cum a dispărut, Swann și cu mine am pășit în liniște în timonerie. Două rafale au șuierat din arma mea MP-5. Amândoi bărbații au murit instantaneu. Swann a stins luminile, apoi s-a repezit afară și s-a lipit de peretele de dincolo de puntea în aer liber.

Răgazul de liniște a fost curmat de pași care veneau dinspre cabina de la proră. Bărbatul care tocmai coborâse apăru de pe punte, curios, dar nepăsător. Înainte ca piciorul rămas în urmă să atingă puntea, Swann îl cuprinse pe după gât cu brațul, îl răsuci și își împlântă adânc cuțitul în rinichii omului. Acesta se prăbuși în față și căzu, împreună cu Swann, peste balustrada de la punte. S-au rostogolit de-a lungul balustradei, apoi s-au răsturnat peste ea. L-am înșfăcat pe Swann de cămașă în timp ce el îl ținea pe mort de piept. Ne-am legănat periculos câteva secunde, apoi, încet, ne-am recăpătat echilibrul. Trupul inert trecu de partea cealaltă a balustradei. Am tras ca nebunii cu amândouă mâinile — aveam spatele complet neacoperit — până când Swann își recăpătă echilibrul. Am tras cadavrul pe punte și l-am întins. Ne-am reglat respirația. Swann dădea din cap ca în fața unui miracol. Coborârăm.

Luminile erau aprinse în prima cabină care era o combinație între cambuză * și popota marinarilor. Cei doi piloți ai elicopterului dormeau pe niște bănci de-a lungul pereților. O ușă de lângă peretele despărțitor se bălăbănea încoace și încolo. Dincolo de ea, se vedea cabina întunecată unde dormeau marinarii la proră.

Din doi pași ca de pisică am străbătut camera. Am pus o mână, peste gura omului care dormea, având grijă ca bărbia să îi fie în podul palmei, cu degetele pecetluindu-i buzele. I-am prins capul la încheietura brațului și l-am tras în sus. A dat din picioare și și-a deschis gura, dar mi-am apăsat degetele pe gâtlejul lui, iar cu mâna liberă i-am înfipt cuțitul în gât și cu o mișcare spre spate a mâinii, i-am tăiat beregata.

Swann și-a omorât omul cam în același fel. Amândoi bărbații se zvârcoleau în chinurile morții.

Se auzi o voce dinspre camera cu paturi. Dintr-o singură mișcare Swann puse cuțitul în teacă și înșfăcă pistolul MP-5 de pe masa pe care îl lăsase. Un marinar tânăr, pe jumătate adormit și doar cu chiloți și maieu pe el, păși în cameră. Clipea des și își mai freca încă ochii atunci când Swann îi puse țeava în piept și trase trăgaciul.

Arma se blocă.

Îl lovi cu patul puștii în bărbie și îl trimise înapoi, prin ușa deschisă, în cabina de la proră. Swann se împiedică de tocul ușii și se rostogoli în întuneric peste marinar. Căzură amândoi în spațiul dintre paturi. Alți doi marinari, încă amețiți de somn, săriră din paturi peste perechea de dedesubt. Lovită cu piciorul în timpul luptei, ușa se închise.

Am deschis ușa și am tras la nivelul pieptului. Am ucis un om și i-am făcut praf brațul celui de-al doilea. Am alergat în interior și l-am ucis cu cuțitul în timp ce urla de durere. Swann nu făcuse o treabă prea bună cu marinarul de pe dușumea. I-am înfipt cuțitul în stomac. Ne-am întors în cambuză, am luat armele și am așteptat.

Doar liniște, în barcă și pe țărm.

Ne-am despărțit și am străbătut în fugă nava. Omorâsem întregul echipaj al navei, dar nu ei mă interesau în mod deosebit.

* Magazie de alimente pe navă. (N.Tr.)

— Nano nu-i aici, i-am spus lui Swann.

— Am găsit proiectilele pentru mortiere, îmi răspunse. Erau așezate pe punte, la pupă.

Swann potrivi focosul de pe pungi să declanșeze explozia în treizeci de minute, apoi le fixă pe fuzelaj, sub nivelul apei. Aduse barca de cauciuc pe partea navei care nu se vedea dinspre țărm. Între timp, l-am proptit pe unul din ofițerii morți într-un scaun lângă timonă și am aprins din nou luminile.

I-am trecut lui Swann cele șase proiectile, am aruncat odgonul care fixa avionul de barcă și am coborât în barcă lângă el. Din zece lovituri rapide de vâslă eram lângă avion. Am încercat să îl împingem cu vâslele mai departe de barcă. Avionul se roti la 180°, apoi se opri. Uitasem de ancora din coadă care îl împiedica să se izbească de navă.

— Chestia asta e ancorată, spuse Swann ; își scoase cuțitul și începu să taie odgonul.

— Încetează ! i-am șuierat. Dacă îl tai, va fi dus pe curent și nu avem nici o posibilitate să intervenim.

M-am cățărat în avion și am luat ancora de rezervă de pe perete. Swann îmi dădu odgonul pe care îl aruncasem din barcă. Am legat ancora de el și am coborât-o în barcă. Am vâslit până la coada vaporului și Swann începu să taie cu furie odgonul gros care ținea ancora. Desprins de ancoră, s-a dus la fund ; o rafală de vânt îmi smulse avionul din mâini. Fără un zgomot, fu purtat de curent în largul mării.

Am înfășcat vâslele și ne-am grăbit să îl ajungem. Vântul își schimbă direcția ; avionul îl urmă, se întoarse și el și trecu drept pe lângă brațele noastre întinse, de data aceasta plutind către țărm. Am aruncat ancora peste margine și am dat drumul la odgon. În patru secunde, ancora ajunsese la fund. Avionul mai înaintă încă douăzeci de metri, apoi rămase nemișcat. Era încă ancorat prea aproape de barcă, dar nu aveam ce face. Am întors barca spre plajă și am adus-o la țărm cât de repede se putea având în vedere că trebuia să fim și prudenți.

Am tras barca pe nisip și ne-am grăbit să ne ducem la Gill și Yves. Spre supărarea mea, l-am găsit și pe Marcel cu ei.

— Îmi pare rău, spuse el, dar nu puteam să pierd așa ceva.

Îmi încălcase cu bună știință ordinele, dar voi discuta cu el mai târziu despre aceasta.

— Luați astea, am spus, dându-le lui Marcel și lui Gill câte o mortieră și trei proiectile.

Le-ar fi plăcut trei sau patru proiectile dirijabile, dar din păcate nu le aveam. Intenționam să îi aduc atât de aproape încât nu puteau să nu nimerească țintele.

— Gill, tu și cu Marcel stați aici cu mortierele. Noi, ceilalți, vom înconjura tabăra și vom veni pe partea cealaltă. Lăsați-ne zece minute să ne așezăm pe poziții. Apoi dați drumul mortierelor. Și acum luați aminte la ce o să vă spun. Nano și copilotul său nu erau pe navă. Asta înseamnă că sunt undeva în tabără. Probabil într-unul din corturi. Trebuie să ne asumăm riscul de a-i lovi cu proiectilele. Însă nu există altă posibilitate de a face treaba asta. Dar când începe să se tragă, dacă vedeți doi tipi care nu sunt în uniformă de marinar sau de pușcași, aveți grijă, pentru numele lui Dumnezeu, să nu îi împușcați. Presupun că sunt optsprezece ținte în tabără. Șase marinari, plus cam vreo doisprezece pușcași. Trebuie să îi ucidem absolut pe toți.

Swann luă o altă armă în locul MP-5-ului pe care îl lăsase la bord, după care pornirăm toți trei. Am înconjurat pe departe tabăra, prin spatele primului șir de dune. La jumătatea drumului l-am lăsat pe Yves, apoi Swann și cu mine ne-am ascuns în spatele elicopterului, în partea cealaltă a plajei. Am început să așteptăm.

Bubuitul îndepărtat al mortierelor abia se auzi. Cinci secunde mai târziu, toate cele șase proiectile loviră pământul aproape simultan cu un zgomot asurzitor care zgudui pământul de sub mine. Cinci din cele șase proiectile aterizaseră direct pe ținte, distrugând tabăra. Trupurile erau aruncate în aer asemenea unor păpuși. Un cort era complet sfârșit. Un altul luă foc. Cei mai mulți dintre oamenii care dormeau fuseseră uciși în explozia inițială. Supraviețuitorii erau acum într-o debandadă totală. Câțiva tipi alergau cu bucăți de cort, care mai ardeau, lipite de ei. Alți trei ieșiră din flăcări cu hainele de pe ei arzând. I-am împușcat pe doi dintre ei, apoi l-am recunoscut pe Nano. Căzu în nisip, apoi se rostogoli să stingă hainele de pe el.

— Nano ! am strigat în timp ce toți cinci ne apropiam, trăgând în același timp. Aici !

Își ridică capul din nisip. Era nedumerit, apoi mă observă. Se ridică și o luă la fugă, apoi se prăbuși lângă mine.

— Ești bine ? am întrebat.

— Dacă sunt bine ? întrebă el. Mi-ai salvat viața !

Hainele îi erau doar pârlite, dar sub uniforma ruptă, am văzut că îi intrase un șrapnel în picior. Mi s-a părut că și fața îi era arsă, dar numai până m-am uitat mai deaproape. Era desfigurată de bătaie.

Cei câțiva iranieni care supraviețuiseră își luaseră deja armele și răspundeau cu focuri de armă, dar oamenii mei îi doborau în focul încrucișat pus la cale de ei.

— Stai aici, i-am spus lui Nano, apoi m-am repezit înainte.

Mai erau încă vreo șase sau șapte în picioare, dar numai trei trăgeau cu arma. Yves era exact în mijlocul lor. Când începea lupta, îi plăcea să se apropie. Era mai priceput la așa ceva decât oricare alt om de pe terenul de luptă. De data aceasta, sfârși prin a se lupta corp-la-corp cu un tip, dar îi plăcea așa ceva. Îl doborî pe iranian la pământ și apoi îl ucise cu o lovitură de cuțit.

L-am văzut pe Gill schimbând focuri de armă cu un om care stătea în apă până la mijloc. Probabil că încercase să se salveze înotând. Gill îi deschise pieptul cu o rafală trasă cu MP-5-ul său ; în aceeași clipă, scoase un țipăt din cauza unui glonte care îl nimeri.

— Ferește-te ! strigă Gill.

M-am întors. Un pușcaș alerga cu toată viteza spre mine, pistolul său Armalite țintindu-mi pieptul. M-am mișcat. A tras, dar nu m-a nimerit. Am tras și l-am ucis.

Mai trăiau doar doi pușcași. Au luat-o la fugă înspre dune, cu Yves și Swann pe urmele lor. A urmat un schimb de focuri, apoi oamenii mei s-au întors în tabără.

— Asta e, spuse Swann.

— I-am terminat pe toți, adăugă Yves.

O dată cu sfârșitul luptei, se strecurau pe nisip umbrele trandafirii ale zorilor.

Am început să alerg după Gill, în capătul celălalt al plajei, dar îmi făcu semn cu mâna că nu avea nimic.

M-am întors din nou la Nano. Nici unul din oasele de la picioare nu erau rupte, iar sângerarea se oprise aproape cu totul pe măsură ce rănile se închideau peste bucățile de metal.

— Ești bine ? am repetat.

— *Este machote ? Sí, señor !*

Încercă să zâmbească în timp ce privea printre pleoapele umflate cât niște ouă de găină. Avusese de-a face cu un măcelar, nu cu un meseriaș în ale torturii.

— La dracu', sunt serios.

— Sunt sigur, zise el. Doar că m-au bătut ca pe fasole.

Deodată, Nano se ridică cu greutate și alergă poticnindu-se în tabără.

— Emiliano ! strigă el.

Dădu la o parte pânza care încă mai ardea și care fusese cândva un cort. Copilotul nostru era mort, capul și pieptul străpunse de fragmente din proiectile.

Gill veni lângă mine. Se ținea de braț.

— Nimic fatal, spuse repede ca să mă liniștească. Un glonte prin mână.

Reușise cum-ne-cum să își facă un bandaj cu cealaltă mână, dar sângele curgea șiroi prin bandaj.

— Cred că mi-a rupt degetul mare, zise.

Avea dureri mult mai mari decât vroia să recunoască. Yves și cu mine l-am doftoricit cum ne-am priceput, apoi am adunat întreaga echipă în jurul meu ca să văd ce pierderi aveam. În încăierare, rana lui Marcel se deschisese din nou și sângera mult, dar am rezolvat problema cu un nou pansament. Ceilalți erau întregi. Câteva coate jupuite, două-trei zgârieturi, dar eram întregi. Swann avea o mică tăietură în obraz, unde prinsese ceva — o bucățică de piatră sau o așchie, nu un glonte. Pe mine nu mă atinsese nimic.

I-am bandajat picioarele lui Nano — nu avea rost să încercăm să îi scoatem aici bucățile de proiectil — iar el se ridică în picioare.

— Avionul ! strigă Swann.

Și eu și el am pornit în același timp în fugă înspre barca de cauciuc. Fixasem special încărcăturile pe un focos scurt, astfel încât dacă lucrurile mergeau prost pe plajă, explozia să creeze o diversiune. Imediat după luptă.

uitasem de avionul care încă plutea periculos aproape de navă. M-am uitat repede la ceas. Era o chestiune de minute.

Am pus barca pe creasta unui val, am sărit în ea și am început să vâslim cu putere. Era ceva fără speranță. Avionul se afla la cel puțin cinci minute depărtare și se putea ca asta să însemne prea mult.

Swann lăsă vâsla, luă cablul de pornire de la motor și trase de el cu putere. Aproape că ne-am răsturnat în momentul în care motorul s-a trezit la viață. Swann deveni stăpân pe situație și treizeci de secunde mai târziu mă cățăram în avion. În timp ce el încerca să taie odgonul de la ancoră cu cuțitul, am ocupat scaunul pilotului, am învârtit vreo zece butoane și apoi am apăsat aprinderea. Motorul se roti o dată. De două ori. De cinci ori. Și nu pornea.

Odgonul de la proră era tăiat. Swann își agita ambele mâini deasupra capului ca să îmi atragă atenția.

— Haide ! strigă el. Ieși de-acolo ! Nava sare în aer.

Am dat din cap că nu și i-am făcut un semn cu mâna. Trase șocul și porni cu barca înspre țărm. Am apăsat butonul care acționa cel de-al doilea motor. Pârâi și trosni. Apoi se trezi la viață. Am tras șocul și am pornit în largul mării, tahometrul legănându-se ca nebun în zona roșie.

Un adevărat vulcan a erupt în urma mea. Trecură în zbor peste carlingă resturi din navă care căzură asemenea unor bucăți uriașe de gheață în marea calmă din jurul meu. Un val uriaș ne ridică pe coama lui. Am alunecat înapoi, în urma lui. Avionul se roti ca un titirez cu o aripă, despicând apa înspumată. Un al doilea val ne ridică în fața lui. Pierdusem cu totul controlul. la fel ca un tren deraiat pe un drum în pantă. Mă luptam cu manșa, dar nu făcea altceva decât să se zbată sălbatic în bătaia vântului. Motorul mergea necontrolat, încercând să se desprindă de aripi.

Apoi, brusc, se termină totul. Mai urmară două, trei valuri. Dar abia ne legănară. Am micșorat turația motorului și am întors către țărm.

Gill era în apă cu Swann și puneau la loc barca de cauciuc care se răsturnase. Yves urcă anevoie pe țărm cu vâslele sub braț. Cei trei aduseră la mal mica plută de

cauciuc, iar Swann se puse pe treabă, încercând să pornească motorul.

Cei doi *iepuri* coborâseră din ascunzătoarea lor de pe faleză alergând pe plajă. După cum alergau, cu siguranță că se gândeau că îi părăseam. Întregul grup se adună nerăbdător în timp ce Swann trase de mai multe ori de cablul de pornire a motorului. Se luminase bine de ziuă și doream din tot sufletul să scăpăm de-aici înainte să apară alți oameni. Dacă nu din alt motiv, atunci pentru că cineva avea să se intereseze de elicopterul acesta blestemat îndată ce nu vor reuși să îl prindă prin radio.

Swann renunță la motor. El și cu Yves luară vâslele și împinseră barca în apă. Gill, Nano și *Iepurele Unu* se urcară în ea și cei doi îi aduseră în larg vâslind cu toată puterea. Cei trei se urcară în avion, iar Nano se așeză în față, pe locul copilotului.

— Adu mortierele și toate armele pe care le poți căra, i-am strigat lui Swann în timp ce se întorcea către plajă.

Iepurele Doi și Marcel așteptară în barcă, iar Swann și Yves cercetară terenul de luptă în căutare de mortiere, Armalite și orice alte arme pe care le-ar fi putut găsi. Se aruncară în barcă și porniră către noi.

— Poți pilota ? l-am întrebat pe Nano.

Fără ancoră, aveam probleme mari încercând să pornesc motorul rece menținându-ne în același timp poziția. pentru că avionul se întorcea tot timpul. În cele din urmă, l-am lăsat să plutească în derivă, având în stare de funcționare doar motorul de pe partea dinspre țărm. Când ne-am apropiat prea mult, am accelerat motorul, ne-am îndepărtat înspre larg cu vreo sută de metri, apoi a început din nou să plutească în derivă.

— Mă descurc, spuse Nano. Picioarele îi sângerau din nou și avea dureri, dar Nano știa să rabde. Trăia și se bucura să scape din locul acesta.

Am reușit cumva să așezăm barca lângă avion. Swann și cu Yves aruncară armele în avion. Se urcă toată lumea în cală și Yves închise ușa.

Am făcut semnul victoriei și ne-am întors la manșă. Două elicoptere mari *Bell 212* se îndreptau, pe linia orizontului, direct spre noi.

23

Nu erau aparate de luptă sau de cercetare, ci elicoptere grele de transport, care aduceau oameni pentru a întări capul de pod. Zburau la înălțime mică, dar nu aveau cum să nu fi văzut explozia la orizont. Se apropiau acum, urmând linia țărmului. În câteva secunde aveau să fie deasupra locului unde se dăduse lupta.

— Motorul numărul unu ! i-am strigat lui Nano. Pornește-l !

Motorul urui, tuși scurt, urui din nou, apoi porni. Am tras șocul la maximum la ambele motoare.

— Planul de zbor către nord, strigă Nano. Sub bord.

M-am aplecat după hărți.

Cele două elicoptere dădeau târcoale plajei ca muștele unei mortăciuni. Se roteau deasupra masacrului pe care îl lăsasem în urmă, dar nici unul nu îndrăznea să se lase la sol. Tot ceea ce vedeau era un hidroavion micuț, roșu-și-galben, care se deplasa în spirale în golf. Nu se putea ca doar echipajul avionului să fi făcut așa prăpăd ! Cu siguranță că mai erau și alții pe undeva prin jur.

În timp ce un elicopter se rotea deasupra plajei, celălalt trecu pe deasupra noastră spre mare și se întoarse spre noi. Aceste elicoptere de transport nu erau înarmate, așa că se apropiau de noi doar să ne privească. Veni mai aproape. Prea aproape după gustul lui Yves, care deschise ușa de la cală și își descărcă în direcția lui MP-5. Elicopterul se distanță și se grăbi să se întoarcă spre plaja deasupra căreia primul elicopter continua să se rotească. Apoi se luă după noi, iar cel de-al doilea, dând naștere unei adevărate furtuni de nisip, lăsă la sol un pluton de pușcași. O retragere pe plajă — fuga cu Land-Roverul — era acum un capitol încheiat.

— De ce au schimbat rolurile ? întrebă Nano

— Cel care vine acum este elicopterul de comandă. Nu transportă trupe. Mai ușor de manevrat.

Ne învârteam în cercuri largi la mai puțin de o sută de metri de țărm. Elicopterul trecu chiar prin fața avionului nostru. O voce strigă către noi în *fârsi* printr-un megafon. Văzând că nu încetinim, rămase în spate și veni drept deasupra noastră, la numai câțiva metri deasupra fuzelajului. Ne putea opri foarte ușor, lăsându-se peste noi, dar dacă își prindea skiul în suprastructura noastră, ne duceam cu toții la fund. Am rămas pe poziție.

O dată cu mărirea arcului pe care îl trasam, viteza creștea și ea. Am ajuns la 100 kilometri, apoi la 115 kilometri. La 130 kilometri pe oră, avionul ne va ridica pe „scară“ — pontonul va ieși din apă și vom plana doar pe ultimii câțiva centimetri de fuzelaj — iar apoi în câteva secunde vom lua calea aerului.

Pilotul elicopterului își dădu seama că ne apropiem de viteza de decolare. Se îndepărtă cam la o sută de metri de metri de noi, apoi veni direct în fața noastră, așa de joc și cu o viteză atât de mare încât vedeam în jos chiar în elicele sale. Refuzam să reduc viteza. Dinspre plajă, începură să șuiere gloanțele pe lângă noi. Veni din nou, de data aceasta și mai aproape decât înainte.

— O să fim uciși ! strigă *Iepurele Doi*. Să ne întoarcem pe plajă !

— Uită-te pe plajă, nătărăule ! spuse Swann.

Vreo zece bărbați, în picioare sau culcați pe burtă, trăgeau spre noi cu arme automate. Alți doi montau o pușcă mitralieră, în timp ce un al treilea îngenunchie lângă ei, cu cartușiera în mână, pentru a-i aproviziona. Am aruncat o privire înapoi înspre mare. Elicopterul se întoarse și venea din nou cu viteză spre noi. În clipa aceea, ne-am ridicat pe „scară“.

— Deschide căușul ! i-am strigat lui Nano.

Apăsă butonul fără să ezite. Avionul se cutremură cu putere. Am ajuns la douăzeci de mile pe oră în doar două secunde din cauza apei care năvăli în rezervorul de 50.000 de litri de sub noi.

— Ține-o la scară ! strigă el.

Am ambalat motorul până când indicatorul ajunse în zona roșie. Avionul se străduia din toate puterile sale și am reușit să prindem viteză și să ne întoarcem pe scară. Ne-am deplasat așa cam cinci sau șase secunde, apoi am simțit că pierdem din nou viteză. Dacă luam apă la o asemenea viteză, nu puteam rămâne pe scară.

— Închide-l ! am strigat.

Nano închise căușul. Motoarele își recâștigară turația. Am întors într-un arc larg paralel cu plaja, am ajuns pe scară, imediat sub viteza de decolare.

Apăru din nou elicopterul, cu dispozitiv automat de cuplare la manşă. Era la trei metri deasupra apei, îndreptat să intre direct în noi. Am ambalat motoarele la maximum şi am tras manşa cu putere. Ne-am ridicat.

Ne roteam cu 130 de kilometri pe oră, la nici o jumătate de metru deasupra apei. Elicopterul venea cu viteză din dreapta, la circa şase metri în faţă. Am tras din nou manşa cu toată puterea. Avionul stătea pe coadă ca un căţeluş care făcea sluj pentru a căpăta de mâncare.

— Deschide căuşul ! am strigat.

Cu podul palmei, Nano declanşă sistemul de deschidere a căuşului. Douăzeci şi patru de mii de litri de apă se revărsară din pântecele hidroavionului. Lovirǎ elicopterul cu puterea unui pumn uriaş. Elicele se frânseră ca nişte crenguţe, bucăţi mari şi mai mici aterizară în mare. Uriaşul transportor lovi apa, se rupse în două, rămase o clipă la suprafaţă, iar apoi începu să se scufunde.

Coada avionului se ridică în aer şi ne-am răsturnat venind cu partea din faţă în jos. Din carlingă, vedeam sub noi rămăşiţele elicopterului. În clipa următoarea aveam să fim deasupra lui. Motoarele scrâşniră, luptându-se zadarnic cu aerul în timp ce noi încercam în continuare să redresăm aparatul.

Nano apucă manşa lui, iar eu am tras cu furie, pentru a treia oară, de a mea. Botul avionului se ridică cu câteva grade. Ne-am prăbuşit pe mare, dar am căzut pe pontonul de sub noi. Ne-am lovit cu putere, ne-am săltat, ne-am dezechilibrat din nou şi am căzut. Aripile se stabilizară. Gloanţele muşcau din fuselaj cu o regularitate înspăimântătoare, dar am reuşit să ajungem încă o dată la scară şi am decolat. Am izbucnit în mod spontan în urale şi fluierături ; strigam şi băteam cu toţii din palme. M-am uitat la Nano. Zâmbea cu gura până la urechi.

— Ei, omule, îmi spuse, ăsta da pilotaj.

Am manevrat spre dreapta şi ne-am îndepărtat de plajă. Luând altitudine, am văzut ce mai rămăsese din elice plutind la suprafaţă şi conturul fuselajului scufundat sub valuri.

A fost cea mai norocoasă manevră de decolare pe care am făcut-o vreodată. Avionul se putea rupe în două încă de când lovise prima dată apa. Dar reuşisem, şi asta conta.

Cel de-al doilea elicopter nu ne urmărea pentru că nu avea nici o posibilitate de a ne doborî. Acest lucru nu mă linişti câtuşi de puţin, pentru că acum eram probabil căutaţi de toate Forţele Aeriene Iraniene. Am pornit spre vest, peste Golf, zburând atât de jos, încât paletele elicei sfârtecau stropii aruncaţi de valurile înspumate ale mării. Zborul era şi mai dificil pentru că, având-i pe ceilalţi înghesuiţi în compartiment aşa de aproape în spatele lui Nano şi al meu, centrul de greutate era mult prea în faţă. Trebuia să zburăm ţinând cont de acest dezechilibru tot drumul de întoarcere. Parcă eram o navă, doar că ne deplasam mult mai rapid. Am coborât la suprafaţa apei şi am luat în căuş 2.000 de litri de apă astfel încât să aducem centrul de greutate cât mai aproape de locul său firesc.

Ne-am deplasat cam 80 kilometri spre vestul Golfului, rugându-ne ca iranienii să creadă că ne îndreptăm spre Kuwait sau spre Emirate, oriunde în altă parte, dar nu înapoi în Iran.

— Dacă te mai îndepărtezi mult, nu o să ne mai putem întoarce pe ruta care trebuie, spuse Nano aplecându-se peste hărţi.

— Nu vreau să intrăm în avioanele Forţelor Aeriene. Ne vom întoarce la o oră după decolare. Băieţii vor termina până atunci de cercetat coasta în sus şi în jos.

Am virat spre nord. Am zburat patruzeci şi cinci de minute, apoi Nano mă bătu uşor pe umăr şi îmi arătă ceva jos :

— Vezi insula ? E Dara Inlet.

Peste alte câteva minute, îmi arătă din nou :

— Platforma de la Barganshar, spuse el arătându-mi un complex marin uriaş.

Ne-am apropiat de coastă între insula Dara şi oraşul peninsular Kaparha. Aceasta însemna că ne aflam la 65 kilometri mai spre vest faţă de ruta noastră, mult prea aproape de graniţa irakiană ca să fim liniştiţi.

— Urmând direcţia aceasta vom ajunge mai sus de delta râului Karun, spuse Nano.

Delta, o fâşie cu o lăţime de 160 kilometri, aflată între un şir de munţi spre est şi graniţa irakiană spre vest, era o zonă cu o populaţie densă, cu o bază militară la Ahwaz ; acolo eram cel mai expuşi. Zburam sub scutul de radar ira-

nian, dar aceasta nu însemna că nu puteam fi observați de un avion de cercetare.

— Îndreaptă-mă către munți, am spus. I-am aruncat o privire lui Nano.

Mi-am dat seama pentru prima dată cât de rău arăta. Treptat, emoția luptei și bucuria de a fi liber se risipeau; rămânea doar durerea ca un memento. Își atinse cu grijă picioarele în locurile unde bucățelele de proiectile ridicaseră carnea și formaseră un fel de noduri urâte, negre. Bătaia îi desfigurase aproape în întregime fața. Fiecare cuvânt rostit printre buzele crăpate și umflate însemna un efort.

— Trebuie să te aduni, am spus. Nu sunt în stare să fac acest zbor singur. Atâta timp cât ești în aer, trebuie să te concentrezi pe planul de zbor.

Nano nu era un puștan. Știa că dacă altcineva i-ar fi putut lua locul, ar dormi în spate sau ar primi îngrijiri din partea lui Yves și a lui Swann. Nu era nimeni altcineva.

— Mă descurc, spuse el.

Am luat-o spre nord-vest și ne-am îndreptat către munți. Eram acum tot timpul cu ochii pe hartă. Semnele rutiere treceau pe lângă noi la fel ca stâlpii telefonici pe lângă o mașină care circulă cu viteză. Vroiam să interceptăm drumul inițial lângă un sat care se numește Deh Molla. Aceasta ne-ar duce pe lângă o bază aeriană la vest de Ahwaz și o alta mai spre nord, lângă Sulaiman. Era un zbor riscant, dar relieful era foarte variat și intenționam să îl folosesc pentru a ne ascunde. Iranienii nu prea aveau cu ce să ne doboare, dacă rămâneam destul de jos. Era greu să lovești un *CL-215* care zbura razant deasupra copacilor, care intra și ieșea din văi adânci, un avion sofisticat cu o viteză de peste 350 kilometri pe oră. Ca să îl lovească, ar fi trebuit să aibă un pilot nu bun, ci foarte bun. Când am ajuns în zona dealurilor, ne-am simțit mult mai în siguranță.

N-am văzut Deh Molla și nici un râu pe care vroiam să îl folosim ca punct de referință.

— Unde ne aflăm ? l-am întrebat pe Nano.

— Nu-s prea sigur, dar am luat-o în direcția bună. Trebuie să întâlnim în curând două conducte. Ne vor spune unde ne aflăm.

Dacă nu treceam pe lângă ele, fără să le vedem, zburând cu 275 kilometri pe oră la nivelul pământului, nu ar fi fost deloc greu să o facem. I-am pus pe băieții din spate să se uite pe fereastra cabinei.

— Uite-o pe prima, spuse Nano. Dispăru la fel de repede cum ne apăruse în față. Dacă treceam peste o a doua conductă la 16 kilometri de prima și care era paralelă cu aceasta, însemna că eram pe direcția cea bună. Dacă ajungeam la ea înainte de a străbate cei 16 kilometri, însemna că eram la vest de direcția corectă, pentru că aceste două conducte se uneau înainte de a intra în Bandar-e-Shahpur.

— Se vede a doua conductă, spuse Yves.

Eram deasupra ei. Nano opri cronometrul și notă ceva pe o hârtie.

— Suntem aproape unde trebuie, spuse el.

24

— Avioane cu reacție. Deasupra noastră, în stânga, spuse Marcel.

Urmele de vapori lăsate de avioanele cu reacție erau la o înălțime în jur de zece mii de metri. Nimeni nu ne putea zări de acolo, dar eram expuși față de orice zbura mai jos. Când intersectam ruta planificată inițial, aveam să ne îndreptăm spre nord-vest și să urmăm frontiera irano-irakiană în direcția nord-nord vest până în Kurdistan. Dar mai întâi trebuia să ajungem în zona dealurilor.

Am zburat de-a lungul rutei toată ziua. Nu mă interesa absolut deloc care era direcția la un moment dat. Era posibil să ne abatem din cauza vântului, să înconjurăm un munte, să evităm o bază aeriană. Dar la un punct oarecare, Nano trebuia să găsească drumul înapoi, la ruta principală, care constituia calea de orientare spre Kurdistan.

Doream din tot sufletul să ne orientăm corect cât mai curând.

— Încearcă să găsești niște frecvențe radio ale Forțelor Aeriene Iraniene, i-am spus lui Nano. Cel puțin putem afla cine ne urmărește.

Nano meșteri la radio vreo cincisprezece minute înainte să îl închidă dezgustat. Se întoarse la hărțile și tabelele sale.

— Baza de la Ahwaz are un radio-far TACAN [1], spuse el înfrigurat.

Puse repede în funcțiune dispozitivul VOR/DME [2].

— Am pierdut semnalele, spuse.

„Către" și „Dinspre" se aprinseseră în locurile de unde căzuseră semnalele.

Nano centră instrumentul pe poziția VOR [3]. Am obținut o orientare către direcția nord a vârfului aeronavei.

— Nici un fel de semnal audio, spuse Nano.

Voiam un semnal în cod morse care să ne confirme că nu primeam un semnal fals de radio-far. Am mai zburat timp de zece minute, semnalul radiofarului continua limpede și puternic.

— Să ne asumăm riscul că detectorul de semnale audio este oprit. Să folosim radio-farul, spuse Nano.

— Viteza față de sol o sută și optzeci kilometri pe oră, spuse el. Era mult sub viteza noastră în aer și arăta că existau curenți puternici din direcția vestică. Am închis semnalul „DINSPRE" și ne-am îndepărtat de stația radio. Acționând invers în raport cu DME [4] și studiind hărțile, Nano ne-a găsit o rută sigură în direcția lacului Șahul Pahlavi, care se mărginea cu baza aeriană de la Dizful.

Pentru a avea confirmarea direcției trebuia să găsim o joncțiune în formă de T de-a lungul conductei petroliere — aceeași pe care o urmasem în Land Rover cu două zile mai devreme — ar fi trebuit să apară la oarecare distanță de partea stângă a avionului. Am ajuns exact deasupra joncțiunii în formă de T. Nano și-a studiat diagramele și mâzgăli ceva.

— Socotesc că ne aflăm la șaptezeci și opt de kilometri est de Ahwaz, spuse. La 5 kilometri mai la vest față de rută.

[1] Sistem american, mai vechi, de navigație cu ajutorul căruia se poate afla poziția aeronavei prin principiul navigației sferice. (N.Tr.)

[2] Sistem combinat de măsurare a poziției și altitudinii avionului. (N. Tr.)

[3] Sistem de radionavigație folosit pe scară mondială. (N.Tr.)

[4] Sistem de măsurare a altitudinii la care zboară un avion. (N. Tr.)

Ne descurcasem bine. Era instinctul, un pic de noroc și un pilotaj extrem de bun.

Eram acum la două ore de zbor în interior în raport cu coasta. Fusesem extrem de încordați în prima oră — încercând să rezolvăm problemele de navigație, să evităm cele două aeroporturi sudice, să descifrăm conturul terenului, să studiem hărți necunoscute, să scrutăm aerul după aeronave dușmane.

În deltă ne-am bucurat de luxul de a urma râuri pe direcția nord-sud. Avionul și-a continuat drumul în zgomotul motoarelor, în timp ce noi urmăream conductele petroliere. Intenționam să zburăm razant pe marginea ultimului râu dintre noi și colinele din dreapta noastră.

După șaptezeci de kilometri am pierdut semnalul DME de la Ahwaz. Bănuiam că nu ne descurcasem prea bine cu el din cauza altitudinii reduse la care zburam, dar lacul Șahul Pahlavi era așa de mare încât puteam să ne abatem câteva grade într-o parte și totuși să dăm de el.

— Râu în dreapta, spuse Nano.

Asta însemna că ne apropiam de baza aeriană de la Sulaiman. Am coborât aeronava așa de jos în largul canion al râului încât uneori vedeam malurile pe ambele laturi ale avionului. Am trecut pe lângă o conductă și un pod de cale ferată care ducea la Sulaiman dar nu am reușit să depistez nimic din activitatea militară pe care o anticipam în jurul acestui centru petrolier.

Am trecut rapid la o sută de metri de colina pe care se ridica satul Shushtar ; unele case erau deasupra aripilor avionului nostru. Probabil că sătenilor le căzuseră izmenele de pe ei de frică, dar nu îmi făceam grijă că ar fi putut raporta trecerea unui avion pe-acolo. Erau obișnuiți să vadă piloți cu capetele înfierbântate care veneau de pe câmpurile petrolifere din deșert.

Odată trecuți de Shushtar, am urmat cursul râului până când acesta își schimbă brusc direcția spre est, în apropierea orașului Gatvand de la poalele lanțului muntos din față. Ne-am strecurat printre dealuri, deși asta însemna că ne abăteam ușor spre nord-est față de ruta noastră.

Începea să-mi placă. Acest zbor se transforma într-o adevărată cursă de plăcere. Aveam un avion bun, un copilot superb. Eram pe rută și în orar. Nano și cu mine făcusem atâtea misiuni de aprovizionare încât eram obișnuiți să citim hărțile tactice la viteze mult mai mari decât cele o sută nouăzeci de kilometri pe oră la care am redus viteza printre munți.

Ne stăteau în față mai multe ore de zbor. Aveam amândoi nevoie să ne relaxăm un pic. M-am lăsat pe spate și m-am relaxat oftând. Nano arăta mai zdravăn, moralul lui scăzut revenindu-i la normal.

— Acum povestește-mi ce ți s-a întâmplat, i-am spus.

— Am sosit la locul de întânire în dimineața de-optsprezece, exact conform programului, spuse Nano. Aveam documente false de livrare pentru o companie petrolieră din Dubai. Emiliano a venit cu mine pe post de copilot. *Pobrecito*, era un prieten bun. Nu știa în ce se bagă. Era un simplu pilot la compania Spantax. Avea nevoie de bani. Pe drum am aterizat în Mediterana și am schimbat numerele de înregistrare. La Cairo a apărut o mică problemă cu planurile de zbor dar un bacșiș minim a rezolvat totul.

— Cât ? am întrebat.

— O mie de lire sterline.

De asta îl angajasem pe Nano și îi dădusem mulți bani. Nu îi era frică să-și folosească inițiativa.

— Când am sosit, în golf era o mică navă care descărca butoaie de combustibil pe o barjă. A trebuit să zburăm câteva ore în susul și în josul coastei, apoi am aterizat să luăm carburantul. Tocmai terminasem de alimentat — dădeam gaură la butoaie ca să se scufunde — când ne-a depistat o barcă de patrulare. Nu aveam nici o șansă să scăpăm așa că am sărit în avion și am ascuns tot ce am putut.

Indivizii ăștia au venit la bord, înarmați până în dinți și, mamă doamne, furioși mai erau. Ne-au îmbrâncit prin tot avionul înainte să spună ceva. Emiliano era cu adevărat înspăimântat. Am încercat să le spun că avionul rămăsese în pană, dar asta i-a enervat de două ori mai tare ; credeam că o să ne omoare în bătaie, așa că am spus că suntem contrabandiști. Asta i-a calmat un pic. Ne-au dus

la barca cu motor. Căpitanul era un om de treabă. Dorea răspunsuri dar nu avea de gând să ne omoare. Ne-au chestionat ore în șir. Emiliano și cu mine nu ne puteam pune de acord poveștile și nu știau pe care dintre noi să-l creadă. Căpitanul a renunțat și a luat legătura prin radio.

Un elicopter a adus pușcașii aceia marini. Căpitanul a încercat să ne apare, dar pușcașii ne-au dus de pe navă pe plajă. Și au început să ne bată al dracului de rău.

Mi-au băgat capul într-o găleată cu apă. Credeam că am murit. Nu scoteau mare lucru de la mine pentru că n-am încetat să vorbesc nici o clipă. Bietul Emiliano nu știa cum să inventeze o poveste ca să-i facă să-și piardă vremea cu asta. A refuzat să vorbească și s-au năpustit și mai furioși asupra lui. Nu prea aveau cu ce să ne tortureze, așa că au spus că ne duc la o închisoare. Emiliano a cedat.

Nano făcu o pauză.

— Să nu trecem ușor peste Emiliano, spuse cu seriozitate. Era un tip tare. Nu l-au făcut să vorbească ușor.

— Din fericire, nu-i spusesem mare lucru. Tot ceea ce știa este că așteptam să luăm pe cineva. Le-am spus că nu urma să sosiți decât peste două zile. Nu m-au crezut. M-au chinuit bine, mi-au pus pistolul la tâmplă. Dar știam că e singura șansă pe care o aveam, așa că am ținut-o cu aceeași poveste. Cred că i-am convins. Erau foarte încântați că pot să te captureze. Intenționau să ne execute pe toți odată.

M-au băgat într-un cort cu doi nidivizi care au încercat să mă reguleze și când am renunțat la asta m-au bătut până mi-am pierdut cunoștința. După aceea nu-mi mai amintesc decât că alergam pe plajă cu hainele în flăcări.

M-am întors să îl privesc pe Nano. Trebuia să fie tare până și să stea pe scaun, darămite să mai conducă și un avion. Aveam noroc că nu îi torturaseră mâinile, altfel nu ar fi putut să mă ajute să conduc avionul. Avea vreo două coaste rupte, dar restul rănilor erau doar superficiale. O să-și revină. Părea că îmi citește gândurile.

— O să mă fac bine, spuse el liniștit.

25

Zborul era spectaculos acum. Eram adesea sub nivelul vârfului dealurilor, urmându-ne drumul printr-un labirint de steiuri stâncoase. Era un ținut pustiu, nelocuit, având șosele la distanță de kilometri între ele. Am depistat una mergând în direcția noastră. Folosind-o ca semn de marcaj, intram și ieșeam dintre coline, zărind-o din când în când. Zburam încet, dar până să trecem de lacul Șahul Pahlavi, eram îngrijorat că vom fi descoperiți de vreun avion.

— Lac înainte, spuse Nano.

Lacul Șahul Pahlavi se întindea la marginea munților revărsându-și apele în delta aflată mai jos. Am traversat lacul la vârful său cel mai nord-estic ; apele sale albastre, amintindu-ne tentant că ne depărtasem bine de Dizful și de baza sa aeriană. Mă simțeam cât se poate de mândru.

— Să zburăm exact pe deasupra următoarei baze aeriene, am spus.

Iepurele Doi aflat în spate scoase un țipăt :

— Nu-ți fă griji puștiule, am zis. Glumeam doar.

Iepurelui Unu părea să îi placă zborul. Așa ceva întrecea de departe orice altceva mai făcuse el de câtva timp. *Iepurele Doi* dormea aproape tot timpul. Fusese așa de speriat în ultimele câteva zile, încâ i se terminase adrenalina.

Zburam acum tot timpul la nivelul solului — cam la o sută de metri deasupra și se consuma foarte mult carburant — trecând peste dealurile mici și înconjurându-le pe cele mari. Am închis radarul din vârful avionului și ne ghidam după conductele petroliere atunci când zburam deasupra lor. Am zărit o conductă pe care nu ar fi trebuit să o vedem ; așa ne-am dat seama că suntem prea aproape de Shahabad. Am modificat direcția de deplasare și am zburat printre Shahabad și Kermanshah, două orașe mari la o depărtare unul de altul de numai șaizeci de kilometri, dar am trecut ca un proiectil printre ele și am avut noroc.

— Aeronavă pe stânga, spuse Gill.

Am văzut două avioane cu elice zburând la o înălțime destul de joasă dar aproape la limita vizibilității. Nu ne-au depistat.

Pe la amiază, când ne apropiam de frontiera irakiană, am trecut pe sub niște nori de joasă altitudine, cu descărcări electrice, ce atârnau deasupra dealurilor de la frontieră. Tunetele furtunii se rostogoleau de pe vârfurile mai înalte și vremea proastă ne cuprindea din toate părțile. Mai era mult până la lăsatul serii, dar deja nu se mai vedea din cauza burniței și a norilor.

Am simțit brusc cum mă cuprinde oboseala. Nano și cu mine zburam de ore întregi fără o pauză. Trebuia concentrare totală din partea amândurora ca să ne menținem pe direcție și să evităm vreo greșeală fatală de pilotaj. Mi-am dat seama că în ultimele câteva ore rezistasem numai cu un consum enorm de energie nervoasă, dar zborul era captivant. Mi-am ridicat pantalonii și am apucat manșa cu forțe proaspete. Acum eram pe drumul spre casă. Nu era momentul să ne poticnim.

Am stabilit direcția după radiofarul de joasă frecvență de la Kermanshah până la frontiera irakiană, încrucișând-o cu un radiofar dintr-o localitate numită Kifri, de pe teritoriul Irakului. Dar amândouă aceste radiofaruri erau prea intermitente și nu ne puteam baza în totalitate pe ele pentru calculele noastre.

Vroiam să traversăm frontiera spre Irak peste vârful de est al lacului Halabja, un lac uriaș cu un baraj hidroelectric și de irigații la capătul său vestic. Hărțile ne arătau că traversasem frontiera dar nu văzusem lacul din cauza altitudinii joase la care zburam.

— Uite-l ! exclamă Nano în timp ce avionul zbura șerpuit printre doi munți de mică altitudine, pentru ca brusc să ajungem într-o vale întinsă mărginită de munți.

— Doamne Dumnezeule ! strigă Swann.

Drept în fața noastră, la nici trei sute cincizeci de metri depărtare era barajul Darbandikan, unul din cele mai importante obiective militare din Orientul Mijlociu.

Am întors avionul și am luat-o înapoi.

Ne aflam acum în Kurdistan, dar unde ? Am stabilit repede direcția după un drum care mergea pe marginea lacului, apoi din nou ajutându-ne de Banch, un aeroport

de pe partea iraniană a frontierei. Am pierdut prea repede al doilea radiofar și am trecut în zbor peste ceea ce probabil că era orașul Halabja. Ne descurcasem destul de bine până acum și reușisem să ne menținem direcția ; nu prea mai conta că rătăcisem drumul așa de aproape de capăt.

— Ne-am rătăcit, spuse Nano, uitându-se când la hartă, când la peisajul de dedesubt.

Am trecut peste un drum important.

— Mergi înainte și înapoi pe drumul acela până găsești o intersecție, spuse el.

Am zburat în cercuri tot mai largi până când am găsit un al doilea drum. Într-o direcție ducea la Sulaimayah, un oraș de frontieră de unde irakienii lansaseră multe campanii împotriva kurzilor. Ne-am întors și am zburat în direcția opusă, spre orașul de frontieră Penjwin. Dincolo de Penjwin se întindea râul care ne conducea la lacul de mare înălțime din lanțurile muntoase kurde unde ne aștepta Big Kevin. M-am uitat la ceas.

— Sunt sigur că radiofarul lui Big Kevin funcționează la ora asta, am spus. Vezi dacă poți prinde semnalul.

Nu am prins nimic timp de câteva minute. Apoi, la nord de Penjwin am prins un NDB — semnal de radiofar nedirecțional — semnalizat de ADF *-ul nostru pe direcția vest, dar avea o deschidere de treizeci de grade, ceea ce îl făcea inutil din punctul nostru de vedere.

— Dacă este radiofarul lui Big Kevin, râul este undeva în apropiere, am spus, dar unde ?

Am zburat spre nord-vest până când instrumentele au indicat că radiofarul se află în spatele nostru. Ne învăluiau norii și lumina scădea în intensitate văzând cu ochii. Curenții de aer începură să zgâlțâie avionul. Mai era extrem de puțin timp până la lăsarea nopții și furtuna din munții înalți ne obliga să zburăm jos și nu reușeam să găsim râul.

Zburam acum pe deasupra unor văi, căutând cu disperare direcțiile nord-sud. Indicatorul ADF-ului balansa violent ; semnalul radiofarului venea când din față, când din spate. Nano luă din nou în mână carnețelul său.

* ADF — aparat indicator al direcției de zbor. (N. Tr.)

— Calculez cât îi trebuie indicatorului să traverseze cele 270 de grade până la aripa din stânga a aeronavei, explică el.

Am uitat de acul indicator oscilant, am întors spre direcția arătată de Nano și am zburat în susul primei văi pe care am văzut-o.

— Iată-l ! am strigat arătând spre un râu cu ape înspumate care curgea repede pe fundul văii.

— De unde știi că este râul nostru ? întrebă Nano.

— Pentru că este singurul pe care îl avem. O să-l urmăm pe o distanță de șaisprezece kilometri, am zis.

Am coborât flapsurile avionului și am redus viteza la o sută patruzeci de kilometri. Înaintea noastră, valea se îngusta dramatic ; trebuia să fiu pregătit să zbor pe o parte în caz că se închidea complet. Fulgerele brăzdau cerul, tunetele bubuiau și picături enorme de ploaie se loveau de fereastra carlingii. Eram condamnați să zburăm pe valea aceasta. Nano se uită la secundarul ceasului cu o lanternă mică.

— Cinci kilometri, spuse. Șase... Șapte...

La circa zece kilometri scoase o exclamație de bucurie.

— Indicatorul s-a stabilizat ! strigă.

Din spate se auziră urale.

Râul urcă încet pe o distanță de încă opt kilometri. Apoi versanții văii se desfăcură într-un V larg. Norii se sparseră. Lacul se întindea drept înainte.

26

Era un loc lung și îngust, poate de opt kilometri lungime și trei kilometri și jumătate în punctul său cel mai lat. Dar cu excepția terasei naturale care apărea din când în când la marginea lacului, pretutindeni, pantele abrupte ale muntelui coborau până la nivelul apei. Am parcurs repede lacul, am tras la mal și ne-am întors din nou. Nu văzusem nici o rachetă, nici un foc de semnalizare.

— Dacă nu este lacul nostru, oricum va trebui să amerizăm aici pe timpul nopții, am spus.

Am făcut din nou o întoarcere scurtă și am zburat în susul lacului pentru a doua oară.

— Iată-l, strigă Marcel.

La capătul de nord-vest al lacului, de pe un platou întins acoperit cu rămășițe glaciare, o rachetă de semnalizare se înălță strălucitoare pe cer timp de câteva clipe. Două focuri mari de tabără apărură pe linia țărmului. Ne-am apropiat ușor, zburând în susul lacului. Am amerizat și am străbătut distanța dintre cele două focuri. Vreo zece oameni așteptau răbdători pe malul stâncos. La circa nouăsprezece metri de mal, în largul lacului, Big Kevin stătea în picioare la prora unei bărci uriașe acoperită cu piei. Doi vâslași trăgeau la rame.

Big Kevin făcu semn cu mâna să ne oprim și să ancorăm la câțiva metri de barca lui. Am oprit ambele motoare. Big Kevin veni până sub fereastra cabinei.

— Totul e-n regulă ? strigă.

— Avem răniți, am răspuns. În rest, totul e în ordine.

Big Kevin se întoarse și strigă ceva către oamenii de pe țărm. Doi se îndepărtară în fugă să aducă medicamente. Big Kevin urcă la bord și veni la mine în cabină.

— Oamenii mei au reușit să ajungă ? am întrebat.

— Doi dintre ei, da.

— Pe cine am pierdut ?

— Puștiul iranian.

Iepurele Unu îl apucă pe Big Kevin de braț.

— Trăiește ? imploră el.

— Nu.

Amândoi băieții începură să plângă. În ciuda comportării lor bizare, își iubeau vărul. Am privit înapoi spre țărm. De data aceasta i-am depistat pe Freeman și Davis îmbrăcați în veșminte kurde, dar stând un pic mai departe de ceilalți. Nici unul nu părea să aibă răni vizibile. Făcură semn cu mâna și strigară.

Ne-am înghesuit cu toții în barca lui Big Kevin. Când am ajuns la țărm ne-a întâmpinat obișnuita privire lungă, împietrită a celor mai mulți oameni, dar am fost salutați cu căldură de câțiva dintre conducătorii lor și cu exuberanță de Davis și Freeman când au văzut că eram cu toții și mai mult sau mai puțin teferi.

Terasa pe care stăteam era mai mare decât păruse din aer. Se vedeau vreo zece-douăsprezece corturi mari

printre care mișunau și câteva sute de oameni. Jumătate dintre ei erau femei împărțind povara cu bărbații lor în prima linie a acestui război uitat. Mi-am întors privirile în josul lacului și spre munții de dincolo. Păreau la fel de singuri ca niște exploratori pe un continent pustiu. Nu se zărea nici un pescar, nici un cioban de capre sau de oi. Totuși, știam că pantele acestea mișunau de cercetașii și pichetele lui Big Kevin. Cerul se închise complet deasupra, protejându-ne de ochii curioși ai avioanelor de recunoaștere. Mă simțeam foarte sigur aici.

Kurzii erau tot așa de rezistenți și slabi ca și pielea din care se fac șeile ; fețele lor, brăzdate, vorbeau de viața trăită în aer liber. Bărbații purtau pantaloni bufanți vârâți în bocanci de stofă și blană. De la umăr la coapsă atârna câte o bandulieră, căptușită cel mai adesea cu o centură din piele sau o împletitură de pânză, în care își țineau gloanțele. Capetele le erau acoperite cu turbane care păreau mai degrabă indiene decât arabe. Fiecare om avea cel puțin două carabine, plus o sumedenie de pumnale bătute cu pietre prețioase, grenade și banduliere.

Femeile se mișcau de colo-colo cu o libertate ce le era refuzată în alte părți ale lumii musulmane. Toate purtau rochii lungi arăbești dar fețele le erau neacoperite și nu le era teamă să se uite țintă la un bărbat. Atât bărbații cât și femeile purtau verigi și brățări, inele și coliere. Danturile aveau lucrări strălucitoare executate din aur.

Acești rebeli munteni neînfricați erau mai duri decât tot ceea ce văzusem pe durata călătoriei. Ochii le erau la fel de ascuțiți ca și cuțitele ; străpungători, penetranți. Pe fețele lor nu vedeai niciodată altceva decât o expresie de ferocitate ținută sub control. Kurzii erau cazacii Iranului.

Arme vechi de vânătoare, carabine și arme AK-47 erau prezente pretutindeni în tabără. Existau cai și catâri, căruțe încărcate cu alimente și muniții. Copiii erau în altă parte și asta mi-a spus că unitatea aceasta era în prima linie a rezistenței kurde.

Odată ajunși la mal, nu ne-am bucurat de vreun tratament special. Oamenii nu ne acordau nici o atenție sau ne urmăreau bănuitori cu privirea, dar se mișcau re-

pede când era vorba să îi îndeplinească ordinele lui Big Kevin.

— Doar să nu le stați în drum, ne-a ordonat Big Kevin. Comportați-vă normal. Cei doi puști rămân în cort până la plecare.

Iepurii au fost luați și duși în altă parte.

— Ce s-a întâmplat cu puștiul și cu fata ? l-am întrebat pe Big Kevin când am rămas singuri.

— Nu știu nimic de nici o fată, răspunse el. Oamenii tăi au sosit aici singuri. O să te pun la curent cu asta mai târziu.

Davis și Freeman veniră lângă noi. Davis îmi dădu o ploscă de piele pe care unul din bărbații mai în vârstă o trecuse fiecăruia din oamenii echipei mele. Am ridicat-o deasupra capului și din ea mi-a țâșnit în gură un șuvoi de vin roșu ca sângele. Era ceva dezgustător, dar am reușit să înghit fără să mă înec.

Odată scăpați de ceremonii, doar câțiva kurzi au mai încercat să discute cu noi. Trei bărbați în vârstă, care păreau să fie consilierii tribului, au rămas aproape de Big Kevin. Am observat că Big Kevin nu ridica deloc glasul atunci când dădea ordine. Oamenii aceștia îi dădeau imediat ascultare, dar nu din teamă față de autoritate.

Nori negri de furtună blocau acum ultimele urme de lumină slabă a zilei. Noaptea a venit brusc, rece și umedă. În toată tabăra apărură focuri. Două femei îi luară pe răniții noștri ca să îi îngrijească.

Rămași singuri, Davis și Freeman ne-au întâmpinat ca pe niște veri de mult pierduți.

— E grozav să vă vedem din nou băieți, spuse Freeman. Ne-am făcut griji din cauza voastră.

— O treabă nemaipomenită, Rivers, spuse Davis.

Aproape că eram prea zdruncinat să răspund.

— Mă bucur să vă văd, oameni buni, am spus. Facem o scurtă analiză peste o oră.

Big Kevin ne conduse la un cort american. Ca să oprească vânturile reci de munte, căptușiseră pânza de cort cu piei de animale. Înăuntru alte piei acopereau saltelele de paie de pe pământ. Era plăcut și comod dar și foarte tentant. Dar bănuiam că vor trece multe ore până

să reușesc să adorm aici. Mi-am lăsat oamenii și am ieșit afară cu Big Kevin.

— Cortul meu este alături de al vostru, spuse.

— Am adus cu noi foarte multe arme, i-am spus. Ale noastre proprii și unele iraniene. Acum nu mai avem nevoie de toate — doar câteva pistoale mitralieră MP-5 și armele noastre de corp. Vreau să-ți las restul ție.

— Păstrați-le la voi până mai târziu, spuse el.

— Vreau să aducem lucrurile înăuntru înainte să se întunece și mai tare.

— Bine, spuse Big Kevin, dar să vă dau ceva în care să le înfășurați.

Big Kevin trimise un om să ne aducă o foaie din pânză de cort. O jumătate de oră mai târziu Yves și Swann au adus în cort armele, înfășurate și legate ca o mumie.

Big Kevin mă duse în cortul lui.

— Veți rămâne aici toată ziua de mâine. Chestia aia, spuse el arătând spre norul jos de afară, nu o să se ridice timp de cel puțin douăzeci și patru de ore. Așa că stați liniștiți și încercați să vă relaxați. Vă vom însănătoși rănițiii, o să vă aducem niște mâncare ca lumea și o să discutăm despre timpurile de odinioară.

— Trebuie să stau de vorbă cu oamenii mei, am insistat.

— Asta poate să mai aștepte încă o oră, spuse. Mai întâi hai afară și stai lângă foc cu câțiva din oamenii mei. Adu-i și pe ceilalți cu tine.

Am adunat oamenii. Mâna lui Gill fusese bandajată. Marcel era gol până la mijloc. Rana îi era curată și cineva i-o bandajase cum scrie la carte, cu tifon și leucoplast.

Pentru noi, lângă foc, fuseseră așezate rogojini în mijlocul unui grup de douăzeci de oameni. Am discutat între noi și am schimbat saluturi neinteligibile cu gazdele. S-au trecut de la unul la altul vin și o pipă cu hașiș. M-am descurcat cu primul dar a trebuit să mă prefac la al doilea. Era o substanță rău mirositoare. I-am simțit gustul încă înainte de a o duce la buze. M-am prefăcut că trag în piept și am trecut-o mai departe.

Dincolo de grupul din jurul focului, era un du-te vino, continuu, oameni care își vedeau de treburile lor

zilnice fără nici o legătură cu sosirea noastră. Femeile s-au mai învârtit pe margine câtva timp să se uite la noi, apoi au plecat să pregătească un ospăţ. Nu erau înarmate, dar împărţeau câmpul de luptă, cărau poverile, îngrijeau rănile. Şi mureau ca şi bărbaţii.

După o jumătate de oră, Big Kevin se aplecă spre mine şi-mi spuse în şoaptă să le dau gazdelor noastre kurde, cadou, armele şi banii pe care îi adusesem pentru ei.

Swann şi cu mine am adus din cort echipamentul, încă împachetat, am făcut un tur al cercului din jurul focului, apoi am aşezat pachetul jos, în faţa celor trei bărbaţi mai în vârstă. Big Kevin desfăcu pânza de cort. Se auzi un murmur de apreciere. Bărbaţii începură să se agite şi să discute între ei în timp ce Big Kevin lua fiecare piesă şi o prezentă. Doi sau trei dintre oameni arătară spre mortiere. Big Kevin puse unul jos pe pământ, îl sprijini cu braţul şi se prefăcu că introduce pe ţeavă un proiectil. Numără cinci secunde apoi imită zgomotul unei explozii puternice şi îşi ridică mâinile ca să arate că era vorba de un nor de praf. Oamenii aplaudară şi aclamară. Apoi, Big Kevin apucă un pistol mitralieră MP-5, îl încărcă în timp ce vorbea şi îl ridică deasupra capului. Îmi făcu semn.

Mi-am luat propriul meu MP-5, am păşit până în faţa căpeteniei, am făcut o plecăciune şi i l-am înmânat. Ochii i se luminară ; faţa i se deschise într-un zâmbet ce îi dezgoli dinţii de aur a căror strălucire aproape mă orbiră. Mâinile nepricepute învârtiră câteva clipe arma apoi, spre uimirea mea, mi-o dădu înapoi. Bătrânul nu ştia aproape nimic în materie de arme.

Cu un gest al mâinii sale osoase, îmi arătă că trebuia să îi fac o demonstraţie Cercul de oameni se deschise spre lac şi am tras în aer salvă după salvă — la început foc cu foc, apoi foc automat. Bătrânul se ridică şi îmi luă arma din mână. O ridică spre cer cu o mână. Mulţimea îl aclamă frenetic. Zâmbind încă, o prinse cu putere în ambele mâini, se aplecă pe spate, îşi închise ochii pe jumătate şi împroşca cu gloanţe cerul nopţii. Oamenii izbucniră iarăşi în urale. Câţiva săriră în picioare şi îşi descărcară propriile arme spre cer.

Când toată lumea se linişti din nou, Big Kevin rosti o scurtă cuvântare în legătură cu ceea ce aduceam pentru cauza lor. Hotărâsem să le ofer kurzilor tot ceea ce aveam asupra mea, mai puţin 10.000 lire sterline pentru cheltuieli curente. Asta se ridica cam la 40.000 de lire sterline. Era o amendă financiară pentru Valner, Mirza şi restul grupului, pentru toate minciunile şi înşelăciunile. Mi-am desfăcut cingătoarea cu bani de sub cămaşă, am întins-o pe pământ în faţa bătrânului, am deschis buzunarele şi am scos teancurile de bancnote. Mulţimea fu cuprinsă de extaz când Big Kevin le-a spus cât înseamnă această sumă, în moneda locală. Atitudinea de reţinere sobră faţă de noi dispăru şi deveniră cu toţii un grup vesel care petrecea la lumina focului.

Zărisem animale puse câte două la frigare prin toată tabăra. Acum au fost aduse în grabă, cincisprezece sau douăzeci de capre pentru toată mulţimea, şase oi pentru cei privilegiaţi şi musafiri. Vase mari de lemn cu legume proaspete şi cartofi aburinzi au fost puse în faţa noastră de femei. Am tăiat de pe carcasă felii de carne friptă şi am mâncat-o cu legume şi o pâine consistentă care se fărâmiţa în gură. Am încercat să refuz vinul gros dar Big Kevin îmi făcu reproşuri.

— Nu refuza, spuse. Ar fi o insultă.

M-am forţat să mai iau o înghiţitură.

— Nu vreau să mă îmbăt, am spus.

— Nu e cazul. E pe jumătate sânge.

Femeile veniseră şi ele acum la petrecere. Erau bine dispuse şi le plăcea să se agite în jurul nostru ca să ne simţim bine. Dădeau fuga şi mai puneau în faţa noastră un vas cu mâncare, apoi se retrăgeau — dar nu foarte departe — şi mâncau cu degetele din propriile lor vase. Multe din tradiţiile islamice se duceau pe apa Sâmbetei când erai o naţiune proscrisă.

Gill se ameţi un pic şi începu să picotească. Vârsta îşi spunea cuvântul. Marcel îşi redobândise moralul după atenţia acordată rănilor sale. Acum el şi fratele său râdeau şi beau zdravăn din vinul cu sânge, urlau şi cântau franţuzeşte.

Masa se încheie cu prăjituri şi o enormă plăcintă ce semăna cu savarină cu rom, îndulcită cu miere şi umplută cu o cremă galbenă. Mi s-a lipit pe mâini când am

încercat să mănânc un pic. Aluatul lipicios îmi aduse aminte de *iepuri*, și mi-am dat seama că nu erau de față.

— Unde sunt puștii ? l-am întrebat pe Big Kevin.

— Stau în umbră până plecați. Au fost spălați. Brațul celui mic a fost pus la loc. O să li se dea și de mâncare. Dar nu o să-și arate fețele în tabăra asta.

Big Kevin nu dădu nici o explicație și nici eu nu am cerut vreuna. Zărisem frică pe fețele băieților, atunci când ajunsesem la țărm. Kurzii și iranienii se omorau unii pe alții de mult timp. Oamenii aceștia nu aveau timp de diletanți bogați din Teheran.

Câțiva oameni se luaseră după frații Verbruggen și începuseră să cânte propriile lor cântece. Alții săriră în picioare și începură să danseze dansuri grațioase și dinamice. Exact atunci când toți ceilalți erau mai în formă, am simțit că mă cuprinde epuizarea.

— O să discutăm mâine dimineață, le-am spus lui Davis și Freeman. Mai poate aștepta încă douăsprezece ore.

Gill dormea deja lângă mine cu fața în jos pe rogojină. Îl ajutară doi oameni să ajungă până în cort.

Big Kevin stătea în dreapta mea și îmi vorbea calm despre kurzi.

— Revoluția iraniană nu ne poate permite să supraviețuim. Kurzii sunt musulmani, așa că revoluționarii consideră că neînțelegerile ar fi trebuit să înceteze o dată cu apariția republicii islamice. Dar kurzii nu sunt irakieni. Nu sunt nici iranieni.

— Avem zilnic lupte de hărțuială cu iranienii. Armata iraniană trimite patrule în sate care sunt ale noastre, de zece ani. Curând aici va fi un război în toată legea. Oamenii aceștia, spuse el arătând spre petrecăreții din jurul focului de tabără, vor muri. Poate, până la ultimul. Și copiii lor și copiii copiilor lor ; dar kurzii nu vor renunța niciodată. În cinci sau zece sau cincisprezece ani va exista o republică kurdă. Ei nu cer nimănui nimic. Nu recurg la terorism. Tot ceea ce fac este să ducă un război pentru libertate și independență.

— Există o înțelegere de încetare a focului cu irakienii, nu-i așa ? am întrebat.

— Nu o încetare a focului. O înțelegere. Din când în când, aproape fără răutate — poate ca să ne reamintească — avioane ale Forțelor Irakiene vin până aici și ne aruncă în aer unul din sate. Bătrânii și copiii mor în exercițiile de tragere ale piloților de pe avioanele de vânătoare irakiene. Cu excepția acestui lucru, avem un modus vivendi cu irakienii chiar în acest moment.

Dar iranienii vor fi curând aici. Cât timp vom fi aici, cu cauza noastră, republica lor islamică nu se va simți niciodată sigură. Dar nu o să-i înfrângă niciodată pe kurzi. Ne putem retrage în munții aceștia și vom lupta cu ei încă cincizeci de ani de aici încolo. Vom mânca iarbă și coajă de pe copaci, cum făceau partizanii lui Tito. Dar nu vom renunța niciodată. Nu vom putea ajunge niciodată la o înțelegere cu Khomeini. Nu va accepta nimic altceva decât dispariția totală a poporului kurd.

27

Când în cele din urmă se termină toată mâncarea, oamenii se despărțiră pe grupuri ; unii jucau fel de fel de jocuri, alții cântau și dansau la lumina focului de tabără. Doi bărbați stăteau umăr la umăr, cu genunchii îndoiți și mâinile făcute căuș în fața lor. Unul câte unul, cei mai tineri alergau către ei, săreau în mâinile făcute căuș și erau aruncați peste cap într-un salt înapoi. Bărbatul care putea să facă cele mai multe salturi peste cap înainte să atingă pământul era învingător. Mulțimea urlă aprobatoare și chiar îi ovaționă pe câțiva care aterizară în cap și se loviră atât de tare încât își pierdură cunoștința.

Au fost și două lupte simulate cu cuțitul și lupte energice corp la corp. Big Kevin se băgă și el în luptă și îl apucă pe un uriaș ca într-o menghină. Se rostogoliră câteva minute pe iarbă, apoi se bătură reciproc cu palma pe spate, încheind astfel armistițiu.

Big Kevin era un om diferit față de străinul stângaci pe care îl văzusem în Europa ; acolo, față de tot ceea ce îl înconjura, era nelalocul său. Mi-am dat seama că nu îl văzusem niciodată zâmbind. Aici fața sa era toată numai zâmbet din dragoste pentru oamenii aceștia și asta în timp ce umbla printre ei glumind, strângându-i la piept, bătându-i ușor cu palma pe spate pe cei mai tineri, tachinân-

du-le pe femei. Era un uriaş aici, iubit şi respectat de toţi. Se întoarse râzând lângă mine.

— Ai luat legătura cu Tarik ? am întrebat.

— Dimineaţă.

— Vreo problemă în privinţa legăturii cu Mirza ?

— Pentru Dumnezeu, relaxează-te şi simte-te şi tu bine măcar o dată în viaţă, spuse Big Kevin cu o undă de exasperare blândă.

Şi pe el şi pe mine ne cam luaseră apele din cauza vinului şi a zilei obositoare şi lungi. Am mai încercat o dată.

— Au avut probleme oamenii mei ca să ajungă la tine ?

— Nu. Am fost surprins când au apărut doar ei doi. Când ne-a contactat Mirza, am presupus că veneaţi cu toţii dinspre nord. Băiatul a murit printre oamenii mei. Îl voi lăsa pe Freeman şi pe Davis să te informeze în această privinţă.

M-am lăsat păgubaş şi m-am dus în cortul nostru. M-am prăbuşit sub straturile de piei de animale şi blănuri şi m-am cufundat într-un somn adânc.

Când dincolo de lac lumina zorilor bătea în roşu, am înşfăcat o bucată de pâine şi un vas cu cafea neagră, tare, de lângă foc. Big Kevin era în tabără, mişcându-se în linişte dar ştiind exact ce vroia. Swann stătea în picioare la malul apei cu mâinile înfundate în buzunare ca să le apere de aerul rece al zorilor. M-am dus lângă el.

— Adună-i pe oameni ca să stăm de vorbă peste treizeci de minute, am zis.

Big Kevin şi cu mine i-am trezit pe *Iepuri* dintr-un somn adânc. *Iepurele Doi* îşi revenea foarte bine după ce avusese braţul rupt ; putea chiar să mârâie un pic.

— Mai mult ca sigur, vom sta aici astăzi şi la noapte, le-am spus. Nu care cumva să încercaţi să ieşiţi din acest cort. Nu aveţi voie sub nici o formă să discreditaţi ospitalitatea oamenilor de aici. Dacă aveţi neapărată nevoie de ceva, va fi în permanenţă cineva lângă cortul vostru.

— Ce s-a întâmplat cu Daro ? se interesă *Iepurele Doi* de soarta vărului său.

— Annabel e aici ? întrebă *Iepurele Unu*.

— O să aflaţi mai târziu, am zis eu, după ce voi discuta cu oamenii mei.

Big Kevin mă urmă pentru a participa şi el la discuţie. Când am intrat în cort erau cu toţii îmbrăcaţi şi trândăveau care pe unde puteau.

— Să auzim ce s-a întâmplat, am spus.

Începu Freeman.

— Afurisiţii dracului au atacat casa, zise el. A trebuit să luptăm ca să reuşim să ieşim de-acolo. Am şters-o cu puştiul. Se simţea groaznic.

— Rănit ?

— Nu, nu în focul luptei. Din închisoare. Din cauza bătăilor. Se opri o clipă, apoi continuă : Cei din reţeaua lui Mirza ne-au condus până la oamenii lui Big Kevin. Ne-au adus aici călare pe cai. Puştiul a murit pe drum.

Freeman aşteptă să spun ceva. Când a văzut că eu nu o fac, începu Davis să vorbească :

— Călătoria a fost prea grea pentru el.

— Asta a fost totul ? am întrebat.

— Asta e. Ce ar mai putea să fie ? spuse Davis.

M-am întors spre restul oamenilor :

— O să mai stăm aici încă douăzeci şi patru de ore. Faceţi ce vreţi. Odihniţi-vă. Pescuiţi. Fiţi amabili, dar staţi cât mai departe posibil de kurzi. Poate că nu pare, dar ne aflăm aici în mijlocul unei zone de luptă. Aceşti oameni ne-au salvat vieţile, aşa încât vă rog să îi trataţi ca atare, având tot timpul acest lucru în minte. Liberi.

Porniră toţi şase să iasă din cort.

— Jack, i-am spus lui Davis, tu şi cu Freeman mai rămâneţi puţin. Big Kevin, aş vrea să rămâi şi tu... În regulă, le-am spus celor doi, vreau să-mi povestiţi din nou ce s-a întâmplat la Qazvin.

— Ascultă, bătrâne, spuse Davis pe un ton obraznic, ţi-am raportat deja. Am străbătut un drum al dracului de greu până aici. L-am făcut, şi asta e totul.

— Minţi ! am spus.

Davis nu era obişnuit ca oamenii să îi vorbească în felul acesta. Faţa i se învineţi de furie, dar nu spuse nimic.

— Să vă spun ce ştiu eu despre treaba asta, am continuat. Tu, Davis, nu erai în casa conspirativă atunci când

v-au atacat. Voi doi ați fost despărțiți aproape toată ziua — tu cu fata. Freeman cu *Iepurele Trei* — până a reușit Mirza să vă adune. Indiferent ce ascunzi, o să aflu chiar acum.

A răspuns Freeman :

— Gayle, spuse el, nu am avut nici o putere să îl împiedic pe Căpitanul Davis să plece. Vreau ca acest lucru să fie înregistrat și cunoscut chiar acum.

Era felul lui Freeman de a consemna o reclamație oficială, informându-mă că Davis se folosise de gradul său astfel încât să poată face ceva despre care știa că nu este bine. În această misiune, Davis nu îi era superior în grad lui Freeman, dar înapoi, la Londra, îi era într-adevăr superior, iar Freeman nu avea cum să nu țină seama de acest lucru.

— Explică-te, i-am spus lui Freeman.

— Cum ați plecat cu camioneta spre Teheran, Căpitanul Davis i-a ordonat iranianului care o escorta pe fată să rămână pe loc cu noi. Mi-a spus că pleacă împreună cu fata. Am discutat cu el, dar nu a tolerat așa ceva. În cele din urmă, mi-a ordonat să-mi țin gura. Mi-a spus că îi plăcea fata și că acesta era motivul pentru care avea loc separarea.

Freeman nu era un om care să aibă darul vorbirii, acum își căuta cuvintele astfel încât relatarea să fie cât mai riguroasă și mai exactă.

Davis sări între noi.

— Asta-i o prostie ! strigă el ; pumnii i se înroșiseră și îi tremurau de tare ce îi strângea. E o minciună de la început și până la sfârșit. N-am plecat nici un moment cu fata. Eram acolo când au atacat casa. Am fost separați în timpul luptei care a urmat.

— Costul neglijenței acestui om, interveni Big Kevin, a fost viața flăcăului și aproape că și viața voastră.

Aceste ultime cuvinte îl treziră pe Davis. Să umbli după o femeie și să minți că nu e adevărat era un lucru, dar să ne pună în pericol pe toți ceilalți era altă treabă. Erau în discuție capacitatea și etica sa profesională. Ne avea împotriva lui pe noi toți și o știa foarte bine.

— Și ce dacă păsărica a vrut să mă reguleze ? De unde dracu' să știu ce o să se întâmple ? A zis că putem lua heroina și să ne întoarcem în cincisprezece minute.

— Cincisprezece minute ? Nu v-ați întors nici în două ore. Știai care era programul. Pur și simplu nu-ți păsa nici cât de-o ceapă degerată de misiune sau de restul oamenilor. Să auzim din nou povestea, de la început.

— De acord. Fata și cu mine ne dădeam în bărci. Am pierdut noțiunea timpului. Tot orașul ăla blestemat exploda în jurul nostru. Ne-am luat valea. A aranjat să stăm într-un apartament deasupra unei brutării. Oamenii lui Mirza ne-au cules de-acolo și ne-au dus să îi întâlnim pe Freeman și pe *Iepure*. Ne-au urcat într-un Land-Rover și ne-au trimis să ne întâlnim cu oamenii lui Big Kevin.

— Ce s-a întâmplat cu fata ? am întrebat.

— A rămas acolo atunci când noi am pornit spre nord.

De data aceasta aproape că am crezut povestea lui Davis, până mi-am dat seama cât era de absurdă. Era vorba de o fată al cărei prieten tocmai fusese adus pe jumătate mort din cauza torturii și a reacției de abstinență de la droguri. Iar acum Davis îmi spunea că fata a plecat ca să facă rost de niște heroină care îi putea salva viața dar nu îi păsa așa de mult cât să se întoarcă, și asta doar pentru că îi picase cu tronc un străin în haine murdare pe care îl cunoscuse exact acum cincisprezece minute. Davis avea cârlig la femei, dar asta era prea mult. Poate că o atacase și se luptaseră tot timpul. Poate că o violase. Nu era treaba mea, așa că chestiunea rămânea în suspensie. Dar îmi displăcea minciuna josnică la care fusese nevoit să recurgă pentru a ieși cu fața curată. M-am întors spre Freeman.

— Sula tipului ăsta aproape că ne-a ucis pe toți. Este sarcina ta să înlocuiești un ofițer pe câmpul de luptă atunci când este inapt să comande. În mod evident, Davis era inapt.

M-am oprit pentru a mări efectul. L-am văzut cu coada ochiului pe Davis fierbând de furie dar nu i-am acordat nici o atenție.

— Repet, domnule, spuse Freeman, nu am putut să-l influențez cu nimic pe Căpitanul Davis ca să nu plece.

— Liber, am spus.

Freeman ieși din cort. Nu simțeam nici un resentiment din partea lui. M-am întors din nou la Davis.

— Ești un soldat tare păcătos, nu crezi, Davis ? am zis. I-ai dat lui Freeman în cap cu gradul militar. Ai uitat pentru ce ne aflam aici. Ai pus în pericol operațiunea și ai cauzat pierdere de vieți omenești.

— Putem vorbi între patru ochi ? întrebă Davis.

— Totul va avea loc în prezența comandantului de aici. Este în jurisdicția lui Big Kevin.

M-am întors spre Big Kevin :

— Ai pierdut vreun om în timp ce i-ai adus aici ? Spune-mi ce știi despre moartea băiatului.

— N-am pierdut pe nimeni, spuse Big Kevin. Oamenii mei spun că băiatul nu era în stare să meargă sau să călărească. Trebuia transportat, dar nu aveam cu ce să îl transportăm. Spun că tremura ca un om cuprins de boala copiilor, tremura din cap până în picioare.

Totul deveni deodată clar.

— Puștiul nu și-a luat heroina, nu ? am strigat la Davis. De asta a rămas acolo. Ai abuzat de ea, iar apoi și-a dat seama că aveai de gând să lași băiatul să moară. Nu putea să vină cu tine, chiar dacă asta ar fi costat-o viața.

Davis rămase cu capul plecat dar nu spuse nimic.

— A călătorit o vreme, continuă Kevin. Apoi l-au legat pe spatele calului. Călăreau cu toții și el a căzut mort. I s-a oprit inima.

În meseria mea nu judeci un om la o curte marțială și îl împuști pentru un incident ca acesta. Dar nici nu lași să treacă nepedepsit. Este o chestiune de etică profesională.

— Ești vinovat de moartea băiatului, i-am spus lui Davis.

L-am chemat pe Gill în cort.

— Sergent Gill, am spus, în calitate de subofițer principal, vreau să fii martor la ceea ce se întâmplă aici. Căpitane Davis, drepți.

Davis era un dur, un ofițer cu multă experiență. Dar știa că aveam grad superior, și nu într-o singură armată, și mai știa că exista printre mercenari un cod de comportament. Luă poziția de drepți.

— Diurna și bonificația ta de 25.000 de lire sunt prin prezenta reduse la jumătate. Restul va fi distribuit între ceilalți membri ai echipei.

Davis luă foc.

28

— Curvă ce ești ! țipă el.

Se năpusti asupra mea, dar Big Kevin și cu Gill îl doborâră la pământ. Se liniști pe dată. Îi dădură drumul. Se ridică, dar nu mai încercă să mă atace.

— Am să te omor, spuse liniștit. Încearcă doar și ești un om mort. Mi-am făcut treaba și primesc toți banii.

— Îți spun acum, având-l ca martor pe Sergentul Gill, că vei suporta o pierdere de cincizeci la sută din câștig. Nu mai avem ce discuta. Cazul e închis. Liber.

Davis vroia să mai discute, dar Big Kevin îl scoase din cort. L-am auzit vorbindu-i afară lui Swann cu o voce normală. Își recăpătase calmul. Îl adusesem înăuntru pentru că așa se cădea și din motive de justiție militară, nimic altceva. Nu îl umilisem audiindu-l în fața celorlalți oameni. Animozitatea dintre noi era ceva personal. Din punctul meu de vedere, ceilalți nu vor ști niciodată de existența ei.

Am petrecut ziua învârtindu-ne prin tabără. Nano, care se prăbușise în cort după ce primise îngrijiri medicale, apăru din nou. Rănile îi erau curate și se închideau — cele mai multe bucățele din proiectil fuseseră îndepărtate — și, ca urmare a unui somn de cincisprezece ore, începea să se comporte din nou ca de obicei.

Big Kevin îmi aduse o geantă turtită din piele plină cu hărți de navigație pe care se vedea traseul nostru prin spațiul aerian irakian și o scrisoare pentru mine din partea Colonelului Tarik. Trecuse printre liniile armate cu riscuri deosebite pentru Tarik.

— Pot să am încredere în Tarik ? l-am întrebat pe Big Kevin.

— Câtă încredere poţi avea în orice om, răspunse el. Am luptat împotriva lui timp de cinci ani şi este un soldat de onoare, cum sunt toţi din această parte a lumii. De când lucrurile s-au împuţit pe partea iraniană, Tarik şi cu mine avem un fel de legătură oarecum fragilă. Se foloseşte de noi ca să îi infiltrăm agenţi în Iran.

Planul de zbor al lui Tarik era extrem de simplu. Ne ducea direct pe deasupra regiunilor nordice ale Irakului şi Siriei. Dar pe o pagină ne dădea instrucţiuni în care sublinia faptul că era imperativ să nu ne abatem de la traseu. Nu exista nici o indicaţie cum că ne aflam sau nu sub protecţia lui în Siria. Dacă nu era asigurată pe plan intern, mă rugam să trimită vreun avion undeva şi să creeze o diversiune. Dar Siria era o ţară mare. Majoritatea avioanelor lor erau concentrate pe graniţele cu Libanul şi Israelul, spre sud-vest şi vest.

M-am uitat la notiţa adresată mie personal. Era caldă şi scurtă ; ne ura să avem noroc şi sublinia din nou să nu ne abatem de la traseu. Tarik îşi plătise datoria pe de-a-ntregul.

Gândul mi se întoarse cu câteva săptămâni în urmă când sărisem din avion în avion între Geneva şi Londra, Zürich şi Frankfurt, München şi Madrid. Ceea ce putea să pară o schemă inutil de încărcată fusese de fapt preambulul — interpretarea arhitectului, ca să spun aşa — construirii unui mecanism sigur care acum producea dividende. Nu intenţionam să confer misiunii noastre o importanţă pe care nu o merita. Se apelase la Big Kevin ca să îl convingă pe Tarik de faptul că urma să aibă loc o anumită misiune comandată de mine şi că îndeplinirea ei cu succes nu era păgubitoare pentru irakieni. Big Kevin avea motivele sale, care nu aveau legătură cu misiunea noastră, pentru a o face ; Tarik le avea pe ale sale pentru a coopera. Era posibil ca şi nişte bani să fi trecut dintr-o mână în alta. Mirza avea o organizaţie care funcţiona dinainte ca măcar să se fi gândit cineva la noi şi care, probabil, mai funcţiona încă în absenţa noastră. Îi unsesem pe cei din Comitetul 500 şi nu îmi puseseră beţe în roate. Müler se folosise de noi ca să îşi

introducă patru oameni în Teheran. Fiecare avea propriile sale interese. Aceste interese se îmbinaseră asemenea roţilor într-un ceas elveţian. Maşinăria fusese atât de bine construită încă de la început încât, în ciuda unei săptămâni plină de cele mai înspăimântătoare nenorociri, toţi şapte şi doi dintre *iepuri* stăteam bine-mersi lângă un lac din Kurdistan, la distanţă de o zi de sfârşitul misiunii.

L-am pus pe Gill să supervizeze alimentarea avionului, ajutat de Davis şi Freeman. Kurzii aduseseră bidoanele peste munţi, pe spatele catârilor. Lui Marcel i-am dat liber ; şi lui Nano. Aveau amândoi nevoie de timp pentru a-şi reface forţele. Nici eu n-am făcut nimic. Eram obosit. Îmi făcusem partea mea de treabă aducând avionul în acest loc şi a doua zi mă aştepta acelaşi lucru.

Am pălăvrăgit cu Big Kevin o oră lângă foc. L-am întrebat ce făcea ; nu erau mulţi cei care alegeau să rămână mai mulţi ani în munţi alături de kurzi. Am pus la cale şi o mică afacere ; am discutat să îi livrez prin compania mea arme, printr-un contract la Anvers.

I-am povestit despre operaţiunea noastră. Nu avea rost să ai secrete faţă de un om ca Big Kevin. Nu a reuşit să facă mai multă lumină în privinţa misiunii ; înţelegea la fel de puţin ca şi mine. Mă lăsă lângă foc pentru a se ocupa de oamenii săi. I-am chemat pe *iepuri*.

Braţul *Iepurelui Doi* era într-o stare destul de bună, aşa că, exact ca şi fratele său, începu să se plângă şi să facă scandal. De o săptămână stătuseră închişi în case conspirative, în camioane, în automobile de teren, într-un avion, iar acum într-un cort. Nu-mi era milă de ei. Muriseră oameni luptând pentru ei. Nu aveau să ne periclitеze poziţia faţă de kurzi doar ca să se uite la un loc şi la un munte. Tocmai le frecam ridichea când am auzit strigăte dinspre plajă.

I-am recunoscut vocea lui Davis, urlând furios mai întâi în engleză, apoi în arabă. I-au răspuns pe un ton la fel de ridicat doi kurzi. M-am repezit afară din cort. Davis şi doi kurzi erau în faza când se împingeau şi se îmbrânceau, ţipând, ca din gură de şarpe. Freeman încercă să îi despartă, dar când interveni între cei trei bărbaţi, kurzii crezură că îi lua apărarea lui Davis.

Totul s-a petrecut într-o clipă. Cei patru bărbaţi erau la pământ în timp ce alţi cincizeci se adunaseră în jurul lor şi strigau. Big Kevin a ajuns înaintea mea la locul luptei. S-a aplecat şi i-a smuls pe Davis şi pe Freeman de peste adversarii lor mai micuţi. Un cuţit curbat fulgeră de la o cingătoare. Big Kevin strigă un ordin. Lupta se termină la fel de repede cum începuse.

L-am întrebat pe Big Kevin ce se întâmplase. Îi întrebă pe martori.

— Omului tău Davis nu îi place felul în care e organizată tabăra, spuse el.

— Să îşi ceară scuze ? am întrebat.

— Să nu ceri niciodată scuze faţă de oamenii aceştia.

Am mâncat liniştiţi în jurul focului în seara aceea şi ne-am retras devreme.

M-am uitat din nou la scrisoarea lui Tarik. „Ştiu că ceea ce faci e spre binele tuturor", îmi scrisese. Mi-am dat seama că Tarik îmi era prieten şi nu un datornic ce îşi plătea datoriile. În meseria mea, prieteniile sunt ciudate. Puteam să nu văd un om douăzeci de ani, dar exista o legătură între noi care nu era distrusă de timp sau distanţă. Când ne întâlneam data următoare, salutul nostru era cald şi sincer.

Cerul se lumină.

Până dimineaţa, norii se lăsaseră din nou peste cele mai înalte culmi şi peste văile de sus, deşi nu destul de jos încât să ne împiedice plecarea. L-am căutat pe Big Kevin.

— Plecăm, am spus. Transmite-i prin radio lui Mirza că probabil vom sosi pe coasta Libanului la ora 19.

Speram ca mesajul transmis de la Big Kevin la Mirza şi apoi la Valner să ajungă la Chimoum înaintea noastră.

— Asta ne oferă o oră pentru cazul în care pierdem timp pe drum, am spus.

— Ce vei face dacă veţi ajunge mai devreme ?

— Stăm în larg.

— Este teritoriul controlat de navele înarmate ale Israelului, spuse el.

— Ştiu. Şi pot foarte bine să ne arunce în aer sau să ne întrebe cine suntem.

Întâlnirea era la trei mile în larg, pe un curs de 250 grade faţă de turnul de la aeroportul din Beirut. Anticipasem că Tarik ne va da voie să folosim o rută peste sudul Irakului. Când se dovedi că trecea spre nord, m-am hotărât să zbor direct peste Siria până la Mediterana, apoi să cobor de-a lungul coastei razant cu marea, fără să violez spaţiul aerian libanez.

I-am dat, de asemenea, lui Big Kevin un mesaj codificat, pentru Terţa Parte la Geneva, ordonându-i să îngheţe fondurile lui Davis până la noi instrucţiuni.

Ne-am luat la revedere pe malul stâncos de la Big Kevin şi de la cei câţiva oameni care ne ajutaseră. I-am scos repede pe *iepuri* din cort şi i-am aruncat în barcă şi apoi în avion cât de repede posibil. Ne îmbarcam cu rezervoarele pline, cu puţin balast în rezervorul de apă, ceva arme, mâncare şi multă bună dispoziţie.

Sosisem atât de spectaculos cu două zile în urmă în capătul estic al lacului. Plecam acum înspre vest. Traseul până la primul punct de reper, râul Little Zab, era aproape în linie dreaptă pornind de la vale. Am străbătut de două ori lacul în sus şi în jos uitându-ne după sfărâmături, apoi am decolat, biciuind crestele valurilor în spirale din ce în ce mai largi până am ajuns la scară şi atunci ne-am ridicat.

În timp ce îndreptam avionul înspre vest, l-am văzut pe Big Kevin pe ţărmul de dedesubt. Ridică braţul şi ne făcu uşor cu mâna.

29

Am survolat capătul lacului imediat după ora zece. Am mers direct în susul văii ; munţii se dădeau cu iuţeală la o parte din faţa noastră. Se ridicară norii. La cincizeci de mile de la locul de unde decolasem am dat de un cer frumos, senin.

Am ieşit din Kurdistan pe o direcţie de 275°. Am trecut pe la sud de oraşul Taqtaq, zburând mai departe la numai o sută de metri de sol. Am trecut la numai câţiva kilometri mai la sud de barajul de la Dukan ; zburam prea jos ca să îl putem vedea. Ajunserăm la Little Zab

iar când, 50 de kilometri mai departe, se lățea dintr-o dată, am coborât direct pe malul din dreapta noastră. Când râul s-a despărțit în două, un braț luând-o spre stânga și altul spre dreapta, am luat-o exact prin vârful literei V desenate de cele două brațe, am traversat o linie de cale ferată și un drum principal și ne-am trezit într-un deșert acoperit de o vegetație sălbatică, sărăcăcioasă ; părea să nu se mai termine. Era un ținut întins, monoton, fără nici un fel de jaloane naturale sau orice alt semn care să arate că omul ar fi pus vreodată piciorul acolo. Undeva în acest peisaj pustiu trebuia să interceptăm râul Wadi Tharthar.

— Fiți cu ochii după râu, le-am spus celor din spate.

Cu încă doi pasageri, compartimentul din spate era foarte înghesuit. Dar toată lumea se relaxase vizibil după ce trecusem de munți. Eram pe ultima porțiune de drum și o simțeam.

— Se apropie un avion dinspre dreapta, îmi strigă Nano.

— La ce altitudine ?

În loc să-mi răspundă, Nano se întoarse cu fața către ceilalți. Aceștia nu îi auziseră cuvintele din cauza zgomotului motoarelor.

— Țineți-vă de pălării, băieți, spuse el calm.

Un aparat *Suchov SU-7* trecu prin fața noastră cu cinci sute de mile pe oră, zdruncinându-se avionul ca pe o jucărie de copil și aproape asurzindu-ne. Patru secunde mai târziu, un al doilea avion repetă cascadoria. Eram speriat, iar eu fusesem prevenit. Băieții din spate aproape că au avut un atac de inimă.

Cele două avioane de luptă urcară la 1.500 de metri, apoi începură să se rotească pentru a ține pasul cu noi.

— Cred că au venit de la Kirkuk, am spus eu referindu-mă la baza aeriană aflată chiar la sud de direcția noastră de deplasare.

— Ce dracu' vor ? întrebă Nano.

— Ne reamintesc așa, puțin, să nu ne îndepărtăm de traseu și să nu nesocotim instrucțiunile lui Tarik. Nu vor să ieșim de pe rută și să o luăm spre sud, violând spațiul aerian al Bagdadului. Uite râul, am spus arătându-i Wadi Tharthar.

Râul ieșea în relief ca fiind singurul punct de referință pe o distanță de kilometri în jur. Am părăsit direcția spre vest și am luat-o spre sud-vest, către Siria. Cele două avioane de luptă se întoarseră încet, o dată cu noi, ne supravegheară câteva minute, apoi se îndepărtară.

De la râu, mai aveam încă 220 de kilometri de zbor peste Deșertul Al Jazira. Al Jazira era un deșert sălbatic, pustiu, doar cu câteva smârcuri sărate care îi defineau perimetrul. Vedeam sare de ambele părți ale avionului când eram încă deasupra nisipului ; asta însemna că zburam peste o adâncitură pe care o făcea nisipul în sare și care ne deturna de la traseu cu vreo 4—5 kilometri. Am schimbat direcția cu 250° și ne-am îndreptat către granița siriană.

Am interceptat un semnal radio care ne-a menținut pe direcție spre o veche conductă petrolieră care traversa granița dintre Irak și Siria. Instrucțiunile lui Tarik îmi cereau să trec granița lângă orașul Abu Kemal, dar să nu vin în apropierea conductei până nu ajungeam la un punct cunoscut drept T-2. T-2 era în Siria — notița lui Tarik specifica foarte clar că nici măcar el nu ne putea proteja dacă zburam peste partea irakiană a conductei.

Am survolat un râu de lângă graniță, am depistat și am ocolit orașul Abu Kemal și am schimbat direcția de zbor cu 10° spre sud. Am interceptat conducta puțin prea devreme și a trebuit să ne retragem și să zburăm câteva mile peste porțiunea ei nordică până am văzut T-2 dedesubt. T-2 era o stație de întreținere pentru conductă, un grup de magazii care înconjurau o clădire a administrației, deasupra căreia era pictat simbolul „T-2" cu caractere mari. Eram în Siria, ieșisem din spațiul aerian irakian și poate de sub mâna protectoare a lui Tarik. Nu aveam nimic altceva de făcut decât să urmăm conducta pe o distanță de încă 350 de kilometri până la granița libaneză.

Nano și cu mine ne-am limitat la discuții de carlingă. Bărbații din spate discutau calm cu o urmă de neliniște în voce. Nici unul nu se simțea ușurat, chiar dacă ne apropiam repede de destinație. Curenții de aer din față ne micșorară viteza cu câteva noduri. Am zburat pe deasupra stațiilor T-3 și T-4. Am trecut de punctul de reper de lângă Palmyro care marca jumătatea distanței.

Cei din spate stăteau înghesuiţi şi incomod. Trecuse puţin de amiază şi era o arşiţă înăbuşitoare în cabină.

— Cât mai avem ? întrebă *Iepurele Doi.*

— Nu prea mult, am răspuns.

— Astăzi ? Mâine ? Când ?

Băieţii aceştia nu ştiau dacă mai era o oră sau o lună până la sfârşitul misiunii.

— Nu prea mult.

— Unde mergem ? La Tel Aviv ? Haifa ?

— Ai să vezi.

— O să reuşim ?

— Tu nu o să reuşeşti dacă nu îţi ţii gura.

Băiatul se retrase mânios în sine. Swann îl luă în râs pe Davis în legătură cu fata, dar gluma nu a fost gustată. Era un butoi cu pulbere căruia nimeni nu vroia să îi dea foc.

— Vă fac cinste amândurora diseară, spuse Gill, aplecându-se în faţă ca să ne bată pe Nano şi pe mine pe umăr.

Ne ascundeam cu toţii neliniştea că puteam fi interceptaţi în ultimul moment de sirieni. Siria era ultimul loc unde am fi vrut să fim prinşi; sirienii sunt nişte ticăloşi cu adevărat siniştri. Am îndreptat botul avionului în jos. Şaptezeci de metri. Treizeci şi cinci. Douăzeci şi cinci. L-am îndreptat la douăzeci şi trei de metri. Până şi Nano era impresionat.

— *Coño !* spuse.

— Isuse ? se auzi din spate.

Davis începu să vorbească şi să râdă nervos, arborând o mină curajoasă faţă de ceilalţi. Când nimeni nu reacţionă, se căţără în partea din spate a calei şi se rezemă acolo în semiîntuneric, fără să mai vorbească cu cineva.

Gill aduse vorba de soţia lui ; era nerăbdător să se întoarcă acasă, la familie. Fraţii Verbruggen făcură o paralelă între această misiune şi altele la care mai fusesem împreună. „Îţi aduci aminte, în Biafra... ?“ spunea unul, sau „Asta îmi aduce aminte de ziua aceea în Congo...“ Începeam să fim relaxaţi, poate prea curând, dar nu ne puteam împotrivi acestei senzaţii.

— Ne apropiem de Homs cam repede, mă preveni Nano.

Doream să evit ultimul oraş sirian ; avea un trafic aerian deosebit de intens. Oraşul se întinsese în deşert ; conducta, care odinioară îl înconjura, trecea acum prin suburbiile oraşului. Trebuia să zburăm exact pe deasupra ei dacă doream să urmărm traseul care ne fusese recomandat.

— 30 de kilometri, spuse Nano.

Am virat pe o tangentă de 230°, spre un loc unde graniţa libaneză forma un intrând în Siria. Din momentul în care mă aflam în Liban, m-aş fi simţit oarecum în siguranţă. Avioanele libaneze stăteau practic numai la sol din cauza războiului civil. Existau probleme între sirieni şi libanezi în partea de sud a ţării, departe de ruta propusă.

— Becharre, i-am spus lui Nano, arătându-i, pe lângă aripa din stânga, un vârf semeţ, care ştiam că era în Liban, chiar lângă graniţă. M-am întors către cei din spate.

— Suntem deasupra Libanului.

Urale.

Am zburat în linie dreaptă peste această ţară, având mereu vârful Becharre la sud de noi şi Tripoli spre nord. În câteva minute, apărură sub noi apele albastre ale Mediteranei.

30

Am zburat mai departe razant cu valurile. Consideram că suntem în siguranţă, dar oricum nu ne puteam permite să riscăm. Era o zonă cu trafic aerian intens. Se vedeau dâre de la avioanele cu reacţie pe tot cerul, dar mult deasupra noastră. Aveam două ore avans faţă de momentul întâlnirii cu Chimoum.

— Hai să înotăm, am spus.

Am coborât pe mare la zece mile de oraşul Tripoli. Această zonă a Mediteranei nu era circulată, aşa că riscul nu era prea mare. Spre sud, mai aproape de Beirut, era cam periculos.

Eram ocupat cu manevrarea avionului, așa că nu am auzit începutul discuției. Când am oprit motoarele, am auzit cuvinte înfierbântate dinspre cabina din spate.

— Puteam să mor, spuse Freeman cu glasul tremurându-i de furie.

— Las-o baltă, sergent, spuse Davis. Nimeni n-a pățit nimic.

— Ba da, Gill a fost rănit, țipă Freeman. Marcel a fost împușcat. Iar puștiul a murit. Și toate pentru că ești un soldat de mâna a treia. Și să nu o mai faci pe superiorul în grad cu mine, Davis, că o să fie ultima dată.

Am ieșit din carlingă chiar când ceilalți îi împiedicau pe cei doi să se sfâșie între ei.

— Stați liniștiți, băieți ! Aproape că am ajuns acasă. Nu e momentul pentru neînțelegeri în unitatea noastră.

— Du-te-n măta, Rivers, spuse Davis. Nu-ți mai primesc ordinele. De-acum încolo o să-mi am singur de grijă. Vă puteți duce dracului cu toții.

Eram prea ocupat cu scosul uniformei transpirate de pe mine ca să îi mai și răspund.

— Haide ! i-am spus lui Swann. Să ne aruncăm în apă.

Doi câte doi, am înotat și ne-am zbenguit în jurul avionului. A fost ceva fantastic, ca și cum apa și soarele erau numai ale noastre. O dată cu zâmbetul care înflorea în ochii oamenilor pentru prima dată, păreau să se ducă și zilele de încordare de până atunci. Până și Gill sări în apă și se bălăci folosindu-se de brațul întreg. *Iepurele Unu* s-a înmuiat și el de câteva ori, ținându-se strâns de pontoane.

— *Tiburón*, spuse Nano calm, arătând spre apă, la câțiva metri în spatele băiatului.

— Ce-i aia ? întrebă el.

— Rechin.

Băiatul se cățără la loc pe ponton și cu toate că am râs de el, nu s-a mai aventurat din nou.

Peste o oră și jumătate, curați și răcoriți, ne-am ridicat iar în aer. De data aceasta am urcat la o mie de metri. Am luat relevmentul * unui semnal radio dinspre

* Unghi format de o direcție de referință cu direcția unei raze vizuale sau cu direcția aparentă a unui emițător de unde electromagnetice. (N. Tr.)

Beirut, am stabilizat cursul, după care am coborât din nou la nivelul mării. Am diminuat relevmentul acestui semnal până ne-am aflat pe o direcție radială. Am continuat zborul pe această direcție cu puțin peste viteza minimă de zbor.

— Barcă chiar în față, spuse Nano, cu drapel arborat.

O șalupă mare, rapidă — cândva un iaht, acum vopsită cenușiu, cu o pușcă mitralieră de calibru 50 montată la pupa — cu motoarele pornite, plutea pe marea calmă. De catarg era prins un steag verde cu o semilună galbenă, semnalul nostru de recunoaștere. Am amerizat și am tras lângă ea. Cinci-șase oameni, înarmați cu automate, se învârteau pe punte, iar alți doi stăteau degeaba lângă mitralieră : nici unul nu făcu vreun gest de amenințare înspre noi. Chimoum mă chemă de pe covertă printr-un megafon.

— Urcă pe punte, Rivers ! strigă.

Mai lucrasem cu Chimoum, dar de la distanță, și așteptam cu nerăbdare să îl întâlnesc. Era un tip care avea controlul asupra lucrurilor. În iureșul războiului civil, crease din Liban o mininațiune, susținut de zăngănitul automatelor Armatei Israelului.

Dădu un ordin scurt. O barcă din cauciuc mă transportă până la șalupă, apoi remorcă butoaiele cu carburant până la Nano care, ajutat de Yves, supraveghea alimentarea. Ceilalți din echipajul meu se târâră pe aripi ca să se uite și să stea la soare. Conform ordinelor mele, *iepurii* rămaseră ascunși.

Chimoum mă întâmpină cu un zâmbet cald și o strângere puternică de mână. Era un om înalt, zvelt, până în patruzeci de ani, chipeș și atrăgător, îmbrăcat cu o uniforma bine croită. Sub braț îi atârna un pistol mitralieră Sig, de fabricație elvețiană ; etala la șold o armă cromată, de calibru 45.

Am discutat despre întâmplări din trecut.

— Îți cunosc calitățile, Rivers, spuse Chimoum. Sper să mai facem afaceri și în viitor.

Am mai discutat despre arme, apoi aduse vorba de perimetrii acestei misiuni. Nu știa exact ce anume facem, dar știa că este o operațiune importantă și complicată. Din cauza legăturii cu Valner, știa că aveam în spate o organizație europeană mare. Renunță să mai încerce să scoată

ceva de la mine după ce i-am îndepărtat şi cea de a treia întrebare discretă cu o mişcare a mâinii.

— Tot carburantul e la bord ! îmi strigă Nano.

M-am uitat la Chimoum. A urmat o pauză scurtă.

— Asta face opt mii de lire, spuse el.

— Cinci mii, am spus. E tot ce am pentru carburantul ăsta.

Luă cele cinci mii fără o altă vorbă. Cu siguranţă că Valner îi plătise deja o mică avere pentru treaba asta.

— De aici vă duceţi în Cipru, spuse Chimoum.

Nu am răspuns.

— Am pentru tine un mesaj de la Valner. Planurile s-au schimbat. Trebuie să ignoraţi coordonatele anterioare. La 5 kilometri mai la sud de punctul iniţial de destinaţie, urmează să întâlniţi o barcă ce va avea un steag similar cu al nostru.

Am simţit cum stomacul mi se strânge, dar am rămas calm la suprafaţă.

— Ceva nu merge bine ? am întrebat.

— Eu doar îţi transmit mesajul lui Valner, răspunse Chimoum. Te aşteaptă chiar acum.

Ne-am luat la revedere. Oamenii mei şi cu mine ne-am îngrămădit din nou în avion şi am decolat. Nu am spus nimic în legătură cu schimbarea planului ; numai i-am transmis coordonatele modificate lui Nano fără alt comentariu. Aveam în faţa noastră încă un scurt zbor, iar apoi totul se va termina.

Era frumos să terminăm misiunea în acest fel. Orizontul spre vest ardea ca o flacără strălucitoare, portocalie, din cauza soarelui care apunea. Sub noi, neagră, se întindea Mediterana. Coasta Asiei ne împungea din spate. La o oră în faţa noastră ne aştepta Europa.

Pe această ultimă porţiune de zbor am coborât avionul până la 350 metri. Zburam acum pe una din cele mai aglomerate rute aeriene din Mediterana. La altitudinea aceea şi la viteza noastră de zbor, Forţele Aeriene ale Turciei ne-ar considera în cel mai rău caz, ca fiind contrabandişti. Atâta timp cât nu violam spaţiul aerian cipriot, nu aveam nimic a ne teme.

Am rememorat evenimentele din ultimele zece zile. Trebuia să consider misiunea un succes, în ciuda pierderii

puştiului. Îi scosesem pe toţi oamenii mei. Dacă *Iepurele Trei* ar fi fost printre prieteni atunci când sosisem, ar sta şi el acum în partea din spate a avionului.

La cinci mile de Cipru, în lumina tot mai slabă a serii, am depistat o navă mare. M-am apropiat şi am înconjurat-o o dată. Steagul verde cu semiluna galbenă flutura pe catarg. Valner stătea pe punte şi făcea încet semne cu mâinile deasupra capului.

Ca răspuns, am mişcat aripile avionului, apoi am dat înapoi ca să amerizez.

Din cauza mişcării valurilor, am aşezat avionul în aceeaşi direcţie în care călătorea şi barca. Am ţinut avionul nemişcat cât a tras alături de noi nava. Era un trauler vechi, din lemn, cu trei bărbaţi pe punte care semănau aşa de bine cu nişte pescari ciprioţi că poate chiar erau. Valner stătea singur pe covertă, îmbrăcat, chiar şi aici, cu impecabilul său costum negru de om de afaceri.

Anticipasem o izbucnire de urale bucuroase atunci când vom găsi nava, dar toată lumea rămase tăcută. Simţeam în aer nelinişte şi prudenţă. Am înaintat pe apă spre pupă, după o frânghie de amarare. Am auzit în spatele meu cum cineva trăgea cocoşul armei.

— Las motoarele să meargă, spuse Nano.

31

Valner veni la pupă să mă întâmpine. Pe faţa lui zâmbitoare nu se vedea nici un semn de înşelăciune.

— Ceilalţi staţi aici, am spus.

Am coborât pe botul avionului şi am sărit pe trauler.

— Cum a mers ? întrebă Valner zâmbind şi întinzând o mână înainte să îi pot răspunde.

— L-am pierdut pe văr, am zis.

Valner se încruntă.

— Vina voastră. Era pe jumătate mort când am ajuns acolo. Un drogat.

— Să nu discutăm acum despre asta, spuse Valner. Ceilalţi doi băieţi sunt bine ?

— Sunt bine. Dar nu prea meritau să fie salvați. Cel mic are o mână ruptă. Și fiindcă veni vorba și oamenii mei sunt bine.

— A, bun. Bun, spuse Valner absent.

— Îi aduc pe toți la bord.

— Nu, lasă-i deocamdată în avion.

Valner era mult prea abrupt. Se întâmpla ceva ce nu îmi plăcea.

— Ascultă, am spus, dacă mai durează mult, băieții or să se înfurie.

În cele din urmă, Valner îi dădu drumul :

— Nu vi-i putem lua pe *iepuri* de pe cap aici.

Am explodat. Am început să urlu la Valner.

— Ce tot spui acolo ?

— Pur și simplu nu se poate întâmpla așa ceva în Cipru.

— Așa ne-a fost înțelegerea și aici ai să-i primești.

— Înțelegerea s-a schimbat.

— Și care-i alternativa, fir-ar ea a dracului ? Îi aruncăm peste bord ?

— Am aranjat să îi lăsați în Tunisia.

— Dumnezeii ei de treabă ! Clocoteam. Asta-i la peste 1.600 de kilometri de-aici.

Valner vorbi rar și ferm.

— E singurul lucru ce îți putem oferi.

— Vreau să știu de ce nu îi putem lăsa aici.

— Pentru că nu îi putem accepta.

— Atunci îi debarcăm în Israel. Îi putem duce acolo într-o oră.

— Cunoști deja povestea asta, spuse Valner.

— Nu cunosc deloc povestea asta.

— Dacă duci *iepurii* în Israel, sunteți cu toții terminați.

— Grozav. Întâi urma să îi ducem în Turcia. Apoi în Germania. Irak. Ai vrut, la un moment dat, să se ducă în Irak. Acum a căzut și Ciprul. Nu îi putem duce în Israel. Îi scot pe puști din avion și ți-i aduc la bordul bărcii chiar acum.

M-am îndreptat către avion.

— Gayle, spuse Valner liniștit, dacă se întâmplă așa ceva, nu pleacă nimeni nicăieri. Nu vă mai întoarceți nici unul în locul de unde ați venit.

M-am întors și am pus mâna pe pistol.

— Nu mă amenința, Valner. N-am chef de așa ceva. Nu trebuie decât să fac un semn cu mâna și barca asta va dispărea în două minute.

— Te asigur, Gayle, că nu ameninț pe nimeni. E un avertisment. Și nu vine din partea mea. *Iepurii* trebuie depuși în Tunisia.

Am ridicat mâinile spre cer.

— Știi ce se întâmplă în Iran, am spus. Cu siguranță că știi ce călătorie am făcut. Până unde au fost oamenii dispuși să meargă ca să ne ajute. Când am ajuns în Kurdistan, a trebuit să îi ascundem pe băieți. Kurzii nu vroiau să știe de ei. Ce naiba e așa de important la tipii ăștia ?

— Știi tot ceea ce e cazul să știi. Mai adaug doar atât : Acceptarea băieților nu mai cade în răspunderea mea.

Tot ceea ce îmi puteam imagina din această remarcă era că legătura din Bavaria nu mai exista. Intraseră pe fir informațiile și preluaseră toată treaba.

— Ai pus la punct o operațiune formidabilă, Gayle, spuse Valter. Abia astăzi am reușit să punem totul cap la cap. Ne-ai pus la încercare calitățile enigmistice cu avionul tău spaniol care ne-a ținut ocupați până acum două ore. Ar fi păcat să îl arunci acum în aer.

Era clar că Valner nu vorbea acum despre bavarezi. Numai o rețea importantă de informații putea afla tot ceea ce pusesem la cale în ultima lună.

— Îți promit, imploră Valner, du-i pe băieții ăștia în Tunisia și s-a terminat.

Când a văzut că nu răspund, a abordat o altă tactică.

— Ești expus la maximum în Spania, Rivers. O groază de oameni sunt implicați. Și-au pus numele pe documente. Au învârtit oameni și echipamente. Doar nu vrei ca prietenii tăi să se ducă la fund. Și asta se va întâmpla dacă nu te conformezi ordinelor.

Dacă aș fi crezut că într-adevăr Valner mă amenința, l-aș fi omorât. Dar ceea ce spunea era adevărat. Puteam să trag după mine o mulțime de prieteni. Santa, Miguel,

Nano, şeful lui Nano. Cine ştie ? Poate Valner. Terţa Parte din Geneva, Mirza. Chiar Big Kevin. Cu siguranţă Tarik. Sfârşitul operaţiunii nu mersese chiar ca pe roate. Descoperiseră deja în Iran un agent german împuşcat. Reţeaua lui Mirza nu mai era un secret, în parte şi din cauza a ceea ce făcuse Davis. Şi asta fusese sub comanda mea. Auzeam uşi închizându-se în urma noastră. Müller a închis probabil compania de camioane. A pierdut două maşini Volvo şi un agent. Era sigur că Mirza se retrăsese în vizuină. Acum, o putere mai mare decât oricare dintre noi încerca să înoade capetele rămase descoperite.

Cel puţin Valner ne oferea o posibilitate de a ieşi pe partea cealaltă a tunelului ; această ieşire nu putea fi închisă decât după ce erau predaţi *iepurii*, iar ei erau la noi.

— CFiprioţii, spuse Valner gânditor, s-au săturat până peste cap să fie mereu prinşi între est şi vest. Au şi ei războiul lor aici. Nu mai vor să vadă terorişti al OEP-ului, paraşutişti egipteni, spioni americani sau *iepuri* din Teheran. Doar nu vrei să eşuezi chiar aici.

— Ceea ce îmi ceri e nebunie curată, i-am spus. Ar însemna să forţez avionul până la limita absolută.

— Gayle, spuse Valner cu răbdare, de parcă vorbea cu un copil de şase ani, ştim că poţi pilota avionul până în Tunisia.

— Şi ce dacă pot ? am întrebat. Ce facem când ajungem acolo ? Vom avea nevoie de carburant, altfel nu putem pleca. Cineva trebuie să mi-i ia de pe cap pe *iepuri*.

— Veţi fi aşteptaţi.

— La dracu', încă un răspuns vag ca acesta şi jur că te împuşc.

Îmi dădu instrucţiuni clare, coordonate, date de recunoaştere. Eram la bord de douăzeci de minute. Cred că băieţii din avion mureau de nerăbdare.

— În regulă, Valner, am spus. Îi aduc pe toţi pe barcă ; să audă chiar de la tine.

Am spus acest lucru ca să îl fac pe Valner să se simtă stingherit şi am reuşit.

— Nu e nevoie, spuse. Nu e cazul să-i faci să-şi piardă timpul.

— Nu ne grăbim, zisei. Mai transpiră şi tu. Noi transpirăm de-atâtea zile.

I-am adus pe toţi pe barcă şi am avansat pe puntea din faţă. *Iepurii* erau agitaţi ; ştiau că ceva nu era în regulă. M-am uitat să descopăr vreun semn de recunoaştere între ei şi Valner, dar nu a fost nimic. Echipa stătea calmă, nimeni nu puse nici o întrebare ; aşteptau răspunsuri.

Un marinar ne-a adus sticle cu bere rece într-o ladă cu gheaţă. Valner se duse dedesubt şi îi spuse cuiva să ne facă tuturor omletă. În cele din urmă, nu mai putu să amâne. Veni şi rămase în picioare lângă mine şi vedeam clar că nu ştia cu ce să înceapă. Am luat iniţiativa şi le-am spus tuturor ceea ce ştiam.

Iepurii îşi ieşiră din minţi.

— Ce o să ni se întâmple ? strigă cel mic.

— Vă rog să aveţi grijă de noi, imploră *Iepurele Unu*. Era pentru prima dată pe punctul de a izbucni în plâns. Crezuse că salvarea era aproape şi apoi, deodată, era la 1600 de kilometri depărtare.

— Nu vreau să merg în Tunisia, spuse.

— Băieţaş, spuse Swann, tu mergi acolo unde te ducem noi.

— Te rog ! Te rog ! *Iepurele Doi* îl implora pe Valner.

— Şi de unde ştim că nu o să se întâmple exact acelaşi lucru şi în Tunisia ? întrebă Nano. De unde facem rost de carburant ?

— Veţi fi aşteptaţi, îi spuse Valner cu aceeaşi imprecizie enervantă.

— Aşteptaţi ? Aşteptaţi de cine ? întrebă *Iepurele Unu*. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Valner îl luă în primire pe *Iepurele Unu* ; se simţea furia în glasul său.

— Ascultă — şi îi spuse băiatului pe un nume de alint pe care nu l-am prins — ştii bine despre ce e vorba. Ţine-ţi gura. Pentru că oamenii ăştia nu or să înghită aşa ceva.

M-am uitat la Valner.

— Nu e cazul să ne faci servicii. Ne putem avea de grijă şi singuri.

— Ştiţi că veţi fi ocrotiţi, îi spuse Valner băiatului.

Amândoi tinerii păreau ceva mai potoliţi. Oamenii mei erau mult mai calmi în legătură cu schimbarea planurilor

decât eram eu. Davis a fost cel care a trebuit să aibă o nemulțumire.

— E ceva ciudat, spuse. Vreau să fiu sigur că o să iasă mai mulți bani din asta.

— Eu zic să-i dăm bătaie, spuse Gill, părând să rostească ceea ce însemna un consens ; nu era cu adevărat o dramă.

Celor doi frați Verbruggen nu le păsa unde se încheia misiunea.

— Suntem lăsați tot în Malaga ? întrebă Yves, neștiind cui să îi adreseseze întrebarea.

— Vă lăsăm în Melilla su Almeria. Aveți promisiunea mea, am spus.

— Schimbați culoarea avionului înainte să ajungeți acolo, ne învață Valner. Puneți la loc numărul de înmatriculare spaniol.

Ce altceva puteam să facem decât să ne vedem mai departe de treabă.

32

Valner îmi spuse că sunt paranoic atunci când am discutat dacă să duc avionul la altitudine ca să fac economie de carburant.

— Aici e Mediterana, Gayle. Nu e nici un război. Ai putea fi oricine și te-ai putea duce oriunde.

Apoi mă avertiză să stau departe de Malta.

— Nu mișcă nimic în zona Mediteranei, îmi reaminti el, fără ca cei din RAF * să nu știe.

Instrucțiunile ne cereau să stăm în largul portului Kelibia, la promontoriu. Vom fi întâmpinați de o barcă.

Când se lăsă noaptea, ne-am luat zborul de lângă coasta Ciprului. Am urcat avionul la 250 m, am rămas pe un singur inductor și am obținut o viteză destul de rezonabilă de 300 de kilometri pe oră. M-am lăsat în scaun. Punctul de destinație se afla la 2000 de kilometri înaintea noastră, drept pe deasupra Mediteranei.

Era o treabă de rutină. Ceilalți dormiră cu intermitențe în spate, în timp ce Nano și cu mine am stat pe rând

* Royal Air Force — Forțele Aeriene Regale. (N. Tr.)

la manșă. Am intrat pe frecvențele din zonă. Pălăvrăgeală din belșug, dar nimic despre noi. Am primit informații despre starea vremii din Malta. Le-am spus că eram o cursă regulată și ne-am identificat cu numărul de livrare american.

Când ne-am apropiat de coasta Tunisiei, Nano trecu la manșă și cu m-am dus în spate. Valner avea dreptate. O să ajungem și or să mai și rămână câteva guri de carburant.

— Toată lumea-i bine ? am întrebat.

— Ce dracu' crezi că se întâmplă ? întrebă Marcel.

— Știi exact cât știu și eu. Dar în Tunisia încetăm să mai primim ordine. Dacă încep cine știe ce chestie, îi aruncăm în aer. Tragem avionul la mal și decolăm. Vreo obiecție ?

— Da, spuse Gill. Nu vreau să mă duc la fund într-o țară arabă. Sicilia e la numai 130 de kilometri. Să mergem acolo și după aceea, fie ce-o fi.

Am căzut cu toții de acord. În mod normal aveam exact atâta carburant cât să ajungem acolo.

— Și noi ? se auzi vocea *Iepurelui Doi*.

— V-am târât destul de departe, am spus. Vă mai puteți descurca și singuri o vreme.

Ne-am lăsat pe apă la sud de insula italiană Pantelleria, la numai 35 de kilometri de coasta Tunisiei, lângă Kelibia. În timp ce Nano scoase barca pneumatică, m-am uitat după vopsele și șabloane.

— Tu doar urcă-te în barcă, Gayle, îmi zise el.

Aveam grijă să țin barca lângă avion : în timpul acesta Nano zgârie fuselajul cu unghiile apoi desprinse o coală enormă de plastic adeziv, vopsită astfel încât să fie la fel cu avionul. De sub ea, apăru rondela spaniolă, proaspătă și neatinsă. Crucea de pe coadă și numărul inițial de înregistraree erau acoperite în același fel. În două minute, avionul era din nou spaniol.

— Un truc vechi de-al contrabandiștilor, spune Nano zâmbind.

Ne-am urcat iarăși în avion și cincisprezece minute mai târziu amerizam la câteva sute de metri de țărm, chiar în dreptul portului Kelibia. Era o nebunie ce făceam. Am stat acolo o oră, ziua în amiaza mare, în timp ce bărcile de pescuit mișunau peste tot în jurul nostru ; din când

în când, plutea pe lângă noi și câte o barcă cu pânze. Mai devreme sau mai târziu, autoritățile portuare vor trimite cu siguranță un cuter ca să vadă ce gânduri avem.

În loc de asta, s-a apropiat un iaht venind din zona portului unde se aflau ambarcațiunile de plăcere. Portul era plin de asemenea ambarcațiuni, probabil că Kelibia era o stațiune de vară.

Iahtul rămase la treizeci de metri de noi. Era de fabricație italiană, o navă luxoasă, de cursă lungă, mare și rapidă. Yves și Swann se urcară în barca pneumatică și au stat lângă flotor, cu un MP-5 și cu Sterling-ul la picioare. Se prefăceau, fără prea mare succes, că reparau ceva la flotor. Nu păcăleau pe nimeni și de altfel nici nu aveau această intenție. Subliniau doar dispoziția în care ne aflam cu toții.

— Noroc, domnule Rivers ! Vreți să veniți la bord ? bubui o voce peste ape.

33

Era un salut prietenos, transmis printr-un microfon de pe covertă, într-o engleză de școală publică de bună calitate. Persoana care era la bord așteptă până deveni clar că nu aveam de gând să mă urc în bărcuța noastră de cauciuc și atunci coborâră barca lor. Un marinar porni motorul să vină să mă ia.

Era tunisian, la fel ca ceilalți cinci care se învârteau pe punte, după toate aparențele fără să le pese că un hidroavion cu două motoare era ancorat la douăzeci de metri de proră, pe partea dreaptă. Nu am scos nici o vorbă nici el și nici eu.

— Vă rog să vă duceți la timonerie, spuse el cu un accent puternic.

Am urcat la bord, mi-am aranjat pistolul 45 de la șold așa, ca să vadă toată lumea, și am pornit spre covertă. Bănuiam că barca avea vreo 20-25 de metri lungime, ceea ce îi conferea posibilitatea unui număr triplu de marinari, un lucru de care orice navă de plăcere avea nevoie. Am intrat într-o cabină elegantă, cu mobilă lucrată din lemn de tek, piele și oțel inoxidabil, mai potrivită pentru un grup adunat la un cocteil decât pentru un mercenar într-o uniformă mizerabilă. Cabina era goală. Am trecut printr-o deschizătură din capătul îndepărtat și am urcat două trepte până la timonerie.

Cei doi bărbați care m-au salutat semănau atât de mult cu ceea ce anticipasem deja, încât mă simțeam descurajat. Ținuta de croazieră era dată de costumele de canotaj pe care le purtau, de pantofii negri cu șireturi, de cămășile albe și cravatele clubului și de tenul palid. Manierele lor, dacă treceai cu vederea faptul că nu s-au prezentat, erau la fel de ireproșabile ca și îmbrăcămintea.

Puteam să trăiesc perfect și cu această omisiune. Jocul devenea murdar. Oamenii își închipuie că spui : „A, englezi. Ești pe mâini sigure !“ Un mare rahat. Sunt la fel de perfizi ca și ceilalți.

Primul bărbat zâmbi primul. Era cu siguranță Omul de la ambasadă. Fără îndoială vreun subsecretar cam la cincizeci de ani, care aștepta să iasă la pensie și îi erau absolut neplăcute asemenea treburi. Cel de-al doilea era mult mai tânăr ; avea în jur de treizeci de ani. Mirosea de la o poștă că face parte din serviciul de informații britanic. Mai subtil, înțelegeți ce vreau să spun. Când nu am zâmbit, a renunțat să mai zâmbească și el.

— Vă rugăm, ne-ați putea însoți în salonul de jos ? spuse Subsecretarul.

Ne-am așezat pe scaun în jurul unei mese din lemn bine lustruit.

— Aveți *iepurii* cu dumneavoastră, întrebă Subsecretarul.

— *Iepurii Unu* și *Doi*. Vărul a murit.

Nici unul dintre ei nu păru afectat de veste.

— În regulă. Iată ce trebuie să faci, continuă el.

— Ce-ați spus ?

Informațiile puteau vorbi în fond și ele :

— Domnule Rivers, spuse el, nu ne creați probleme. Sunt deja destule probleme în legătură cu această afacere. O să vă spunem acum ce trebuie să faceți.

M-am așezat mai bine pe scaun ca să îl ascult. Parcă eram la Whitehall, cu toate că această întrunire era diferită de altele o sută la care participasem acolo. Subsecretarul scoase mai multe pagini cuprinzând instruc-

ţiuni tipărite, dintr-o geantă din piele moale, tipică pentru Whitehall, de pe care nu lipsea decât coroana imprimată.

— Domnule Rivers, presupun că intenţia dumitale este de a te întoarce cu avionul la Mallorca, după ce îţi vei lăsa oamenii în altă parte. Nu o să fie chiar aşa.

Se întoarse la instrucţiuni, le citi pentru sine, apoi mi le citi şi mie.

— Urmează să îi înmânaţi pe *iepuri* reprezentanţilor noştri — făcu o pauză pentru a mă face să înţeleg că el şi informaţiile erau „reprezentanţii" — de pe această navă. Te vei întoarce la avionul dumitale şi îţi vei continua drumul împreună cu oamenii dumitale în jurul capului, până în Golful Tunisului, unde veţi fi alimentaţi ca avion spaniol. La puţin timp după aceea veţi fi întâmpinaţi de o a doua barcă. Toţi, cu excepţia pilotului, veţi pleca cu barca.

L-am întrerupt.

— Dacă te aştepţi ca pilotul meu să ducă singur avionul înapoi la Mallorca, atunci te înşeli amarnic. Nu e deloc în formă. A fost torturat două zile. E terminat. E rănit. Zboară deja de trei zile. Nu poate s-o facă.

— Domnule Rivers, spuse domnul „Informaţii", nu prea poţi să apari pe aeroportul Son San Juan din Palma într-un avion al Forţelor Aeriene Spaniole.

— Nu despre asta-i vorba, am spus. Tipul pur şi simplu nu o să reuşească. Ştiu că pe dumneata nu te interesează acest zbor, dar pe mine mă interesează. Este omul meu şi o să am grijă de el. O să-ţi uşurez misiunea. Se vor simţi mai bine patronii dumitale dacă se scufundă în mare sau dacă aducem cu bine avionul înapoi la Mallorca ?

Cei doi se uitară unul la altul.

— În regulă, domnule Rivers, duci dumneata avionul înapoi. Toţi oamenii dumitale au paşapoarte, nu ?... Bun. Atunci restul este simplu.

— Vor fi puşi la bordul unui avion al Liniilor Aeriene cu destinaţia Londra.

— Se pare că aţi trecut cu vederea faptul că poartă uniforme, am spus eu. O să-i lăsaţi să apară la Heathrow de parcă tocmai s-ar întoarce de pe frontul rusesc ?

— Avem la bord câte un rând de haine pentru fiecare om. În mărimile corespunzătoare.

— S-o spunem pe cea dreaptă. Oamenii mei ar putea avea probleme ?

Dacă există un lucru pe lumea aceasta care să sperie un mercenar înveterat, atunci este posibilitatea de a avea probleme din partea propriului său guvern.

— Domnule Rivers, tot ceea ce trebuie să facă este să acţioneze cu cap şi să se întoarcă la Londra, spuse domnul Informaţii cu răbdare şi exasperare evidentă. Nu o să le permitem să umble de colo-colo prin Spania. Nu o să permitem nimănui să umble de colo-colo nicăieri în altă parte. Vrem să punem un capac peste treaba aceasta, astfel încât să ne putem duce cu toţii acasă liniştiţi şi fără probleme.

Cuvintele îi fură întrerupte de agitaţia de pe punte. Swann îmi strigă numele. Într-o secundă, pistolul cu trăgaciul ridicat, se afla în mâna mea.

— Să nu încercaţi vreo porcărie, că vă zbor creierii ! am spus.

34

— Nu fi aşa de dramatic, domnule Rivers, spuse domnul „Informaţii" zâmbind dispreţuitor ; credea că poate să mă pună într-o situaţie jenantă.

— Nu e vorba de nici o dramă, spusei. Faceţi exact ceea ce vă spun şi o să vă duceţi acasă astă-seară să vă vedeţi copilaşii. Dacă din întâmplare credeţi că glumesc, citiţi-mi dosarul. Sunt sigur că îl aveţi chiar aici, în genţuţa voastră de piele.

M-am îndreptat spre uşă, apoi l-am chemat şi pe ei. L-am pus pe Subsecretar să urce scara înaintea noastră, apoi am lipit pistolul 45 de ceafa domnului „Informaţii" şi l-am urmat pe scări în sus, treaptă cu treaptă.

Swan era pe punte cu Sterling-ul în mână. Yves aducea echipajul sub ameninţarea armei sale MP-5 ; ţineau mâinile ridicate deasupra capului în poziţie perfect verticală.

— Ce se întâmplă ? am întrebat.

— Cât ai fost jos, explică Swann, au trimis barca să ia *iepurii*. N-aveam de gând să le dăm nici măcar un căcat până nu ştiam ce-i cu tine. Au început să se certe cu noi, aşa că am hotărât să luăm barca.

Barca era legată de avionul nostru iar cei doi marinari din ea în bătaia puştilor. Echipajul se destinse atunci când am apărut cu englezii. Unul dintre ei lăsă mâinile în jos pe lângă el.

— Mâinile sus ! ţipă Swann, lovindu-l pe om în stomac cu ţeava Sterling-ului său ; eram pe punctul de a-i spulbera pe toţi doar dintr-un sentiment de frustrare.

— Nu împuşca încă pe nimeni, am spus. Nu da drumul la navă.

Ceilalţi oameni ai mei ieşiseră din avion.

— Nano, am urlat cât am putut, stai în carlingă. Fii gata de plecare.

— Nu vine nimeni la bordul avionului, le-am ordonat celorlalţi. Dacă ceva nu iese cum trebuie, aruncaţi nava în aer.

I-am condus pe cei doi englezi la timonerie.

— Staţi jos, le-am spus. Dacă se mişcă vreunul, vă zbor creierii.

De acord, ne făcea plăcere să avem puterea, dar şi oamenii aceştia ne învârtiseră destul. Trebuie să recunosc faptul că cei doi erau destul de calmi. Dar ştiau că nici o vorbă din cele pe care le spusesem nu era o simplă glumă. Afară, cu Swann şi cu Yves, echipajul era mai înspăimântat. Nu se aflau aici pentru experienţa lor de marinari.

— Ar fi bine, oameni buni, să pricepeţi că nu ne jucăm. Avem alternative la spanacul ăla de listă plină cu instrucţiuni. O să trebuiască să îi convingeţi pe oamenii mei că nu vor avea probleme odată ajunşi acasă ; dacă nu, o să lucrăm aşa cum ştim noi. Dacă lucrăm aşa cum ştim noi, n-o să câştige nimeni.

Bineînţeles că nu aveam de gând să îi omorâm pe băieţi, dar ei nu aveau cum să ştie aceasta.

— *Iepurii* aceştia vorbesc mult, am zis ; lasă-i să se întrebe şi să-şi facă griji, mă gândeam eu, cât de multe ştiam. Ei, şi-acum spuneţi-mi, continuai eu, ce-i cu toată zarva asta ? De ce avem aşa al dracului de multe probleme ?

Domnul „Informaţii" luă conducerea acum şi spuse :

— Sincer vorbind, operaţiunea pe care ai pus-o la cale a fost prea ascunsă. Au fost lăsaţi în întuneric o mulţime de oameni. Se pare că dumneata erai singurul care ştiai exact ce se întâmplă. Într-un fel, din cauza aceasta ne-a fost greu să păstrăm secretul acestei misiuni. Nu ştiam unde să ne protejăm proprii noştri oameni.

— Încercăm de zile în şir să umplem golurile, spuse Subsecretarul. După ce ne-am dat seama că ţi-ai folosit legătura din Spania, am ajuns într-un punct mort. Nimeni nu ne-a dat nici un indiciu. Omul tău din Geneva ne-a condus pe o pistă falsă.

Terţa Parte. Exact pentru aşa ceva există.

— Ai lăsat un om în Iran, continuă el vorbind despre Hans. Cadavrul a fost identificat. Suntem cu toţii acum în colimator pentru violarea integrităţii suveranităţii iraniene. Şi apoi mai este problema conductei. Vor fi necesare câteva săptămâni bune pentru a fi reparată.

— Ce conductă ? am întrebat.

— Prietenii noştri americani sunt cam supăraţi din cauza asta. Ai făcut să crească preţul benzinei în SUA cu un penny la fiecare gallon *. Cei de la CIA ar fi încântaţi să aibă pe cine da vina. Apoi incidentul din Golf...

— Aici ce-a mai fost ?

— Nu am încă un raport complet, dar sunt absolut sigur că voi fi destul de necăjit atunci când îl voi citi.

— Nu o să ajungem nicăieri atâta timp cât nu răspundeţi la întrebările mele, am zis. Oamenii mei vor avea probleme dacă îţi urmează instrucţiunile.

— Nu. De asta suntem aici. Tot ceea ce vrem este să îţi aducem contingentul britanic înapoi, în Anglia, fără să atragem atenţia.

— Şi cum rămâne cu belgienii mei ? am întrebat.

— Pot veni cu avionul până la Heathrow şi de acolo să tranziteze la Anvers.

Planul lor era mai bun decât al meu, deşi nu vor afla niciodată acest lucru de la mine. Nu îmi surâdea ideea de a-i lăsa pe oamenii mei de capul lor în Malaga. Venind după o misiune atât de dificilă nu puteai şti în ce fel de buclucuri puteau intra unii dintre ei. Nu este

* 1 gallon britanic = 4,646 l.
1 gallon SUA = 3,78 l. (N. Tr.)

greu să descoperi un mercenar. Grupul care a întreprins misiunea de la Hotelul Hilton din Tripoli a fost măturat în Italia dintr-o singură lovitură. Iar echipa lui Freddie Forfthe fusese capturată în împrejurimile orașului Malaga.

Am înclinat capul în semn de acceptare.

— Îi voi aduce pe toți la bord. Pentru numele lui Dumnezeu, lăsați-mă pe mine să le spun oamenilor mei ce să facă. Unii dintre ei sunt din SAS și din SBS și dacă ar crede că vor avea neplăceri acasă, vor intra în panică. Nu vor înțelege de ce vreți voi să puneți punct misiunii în acest fel. Lăsați-mă pe mine să le vorbesc.

M-am întors afară și le-am spus lui Swann și lui Yves că totul era în ordine, că puteau lăsa armele în jos. Le-am expus situația ; au acceptat noile aranjamente fără nici un comentariu. Îmi lăsară mie armele și se duseră jos să se schimbe.

— Cel mai bun lucru, spuse domnul „Informații" ar fi să vă lăsați toate armele la noi. Scăpăm noi de ele.

— Cel mai bun lucru, am replicat eu, ar fi să le păstrăm. M-am întors spre ceilalți din avion. Totul e sub control, am strigat.

I-am aruncat o frânghie lui Nano și am legat de prora navei avionul care plutise fără ancoră. Swann și Yves se întorseseră de jos în haine civile. Își potriviră cu ostentație armele sub braț fără să amenințe în mod direct pe cineva. M-am dus cu barca de cauciuc la avion, am urcat în partea din spate a avionului și i-am pus pe toți la curent cu ce se hotărâse.

Gill, Marcel și Freeman expediară schimbarea planului cu o simplă ridicare din umeri. Davis stătea într-un colț îmbufnat mai departe. *Iepurii* erau înspăimântați, le era teamă să se despartă de noi, nesiguri de ceea ce îi aștepta. Când Gill și Marcel coborâră în barcă pentru a vâsli până la navă ca să se schimbe, Davis păru să învie dintr-o dată.

— Nu mă întorc cu o cursă aeriană obișnuită, spuse el sărind în picioare.

— Ce tot vorbești acolo ? am zis. Așa ai mers tot timpul. Care-i baiul acum ?

— Ai spus că vom fi lăsați în sudul Spaniei.

Gill și Marcel care se îndepărtaseră de avion, se întoarseră și ascultară.

— Mă rog, dar acum nu o să mai fiți am răspuns. Ai un bilet pe gratis de aici până acasă.

Am fost sincer intrigat de răspunsul lui Davis.

— Poți să-ți bagi biletul de avion drept în cur, urlă la mine. Rămân aici, în avion.

Iepurele Doi se sprijinise de peretele despărțitor în timpul acestui schimb de cuvinte. Acum se îndreptă.

— Domnule Rivers, spuse calm, de ce nu îl întrebați de ce anume a făcut rost ?

— Ce vrei să spui ? am întrebat.

De furie, fața lui Davis se umflase iar ligamentele de la gât stăteau gata să îi plesnească.

— Ce s-a întâmplat, Davis ? l-am întrebat.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic. Aduce-ți încoace bărcuța aia. O să mă duc să-mi schimb hainele astea blestemate.

— Domnule Rivers, repetă *Iepurele Doi*, de ce nu-l întrebați de ce anume a făcut rost ?

— Ține-ți gura, liftă păgână ce ești ! urlă Davis, apoi îl lovi cu putere pe băiat peste față.

Se pregătea să pună mâna pe tânărul care încă îl înfrunta când am scos pistolul.

— În regulă, Davis, am spus. Oprește-te aici. Și acum spune-mi ce se întâmplă.

— Nu se întâmplă nimic, răspunse Davis, îndepărtându-se de mine și pornind către partea întunecoasă, din fund, a avionului.

Am continuat același schimb de cuvinte câteva secunde, apoi mi-am pierdut cumpătul.

— Ieși de-acolo, am spus și mi-am îndreptat pistolul 45 direct spre stomacul lui Davis.

— Ce-i cu tot tărăboiul ăsta, Gayle ? spuse el avansând. Nu mai sta cu arma pe mine. Nu pricep de ce reacționezi în felul ăsta. Pur și simplu nu vreau să mă întorc cu o cursă regulată.

— Dă-mi pistolul, am spus.

— Nu.

L-am auzit pe Nano în spatele meu trăgând cocoșul de la automatul său.

— Ușurel, băieți, spuse Gill din barca de jos.

Când m-am întors să îi vorbesc lui Gill, Davis îmi dădu un pumn în tâmplă. Mi-am pierdut cunoștința.

35

Mi-am revenit înainte să cad cu fața în jos pe puntea avionului. Pistolul îmi zornăia sub scaunul din fața mea. M-am uitat în sus și l-am văzut pe Nano cu pistolul automat la 5 cm de fața lui Davis.

— Oprește-te ! strigă Nano.

— Spanioloi împuțit, spuse Davis în timp ce, cât se poate de calm, îi răsuci brațul lui Nano până ce pistolul căzu jos. Îți rup brațul, mă, asta îți fac !

De-acum însă își scosese Gill pistolul. Îl sprijini de pervaz, cu țeava îndreptată către Davis.

— Ia un scaun în cur dacă nu vrei să-ți zbor creierii, spuse el.

Davis se așeză. *Iepurele Doi* se repezi în colțul din fundul avionului unde se ghemuise Davis, veni spre mine cu mâna întinsă.

— Domnule Rivers, iată despre ce este vorba.

Îmi dădu un săculeț de piele cât palma mea, legat strâns la gură cu două curelușe.

— Nu știu ce-i asta ! țipă Davis. N-am nimic de-a face cu ea. Probabil că-i a puștiului.

Am deschis săculețul. Am tras din el o punguță bine îndesată din plastic, închisă ermetic cu bandă adezivă. Înăuntru erau cam 150 gr. dintr-o substanță maronie, granulată, care semăna mult cu cristalele de zahăr nerafinat. Când am dat înapoi un colț al pungii de plastic ca să mă uit mai bine, s-a rostogolit pe jos cam o lingură din aceste cristale. *Iepurele Doi* le culese, le frecă între degete, le studie îndeaproape apoi își linse buricele degetelor.

— Marfă de prima calitate, domnule Rivers, spuse băiatul. E destul în punga asta ca să îl transforme pe Davis într-un om bogat. Dacă se îndura să îi dea un pic și vărului meu, poate că mai era încă în viață.

— Stai cu arma pe el, i-am spus lui Gill.

Mă durea capul de la lovitura primită. M-am așezat pe scaunul pilotului. M-am uitat întâi la punga pe care o țineam în mână, apoi la Davis. M-am întors către băiat :

— Ești sigur că e heroină ? am întrebat.

— Cea mai bună, domnule Rivers. Cea mai bună.

— Ce joc murdar mai e și ăsta ? am spus întorcându-mă spre Davis.

— Nu am nimic de comentat, zise el. Ce dracu' ai de gând să faci ?

— Îți dai seama ce ne-ai făcut tuturor ? am întrebat. Dacă doreau o inscenare, le-ai oferit-o tu. De partea cui ești ? Dacă apăream în Spania împreună cu tine, luam cu toții câte douăzeci de ani. Joc dublu, datorat ție, Davis. Tu ești individul care era gata, gata să ne pună câte un ștreang în jurul gâtului. Îmi vine să-ți zbor creierii.

Mi-a trecut prin minte gândul că poate fata ne salvase viața, poate că transmisese mai departe ceea ce făcuse Davis. De asta nu ne lăsau englezii să zburăm de capul nostru în Spania.

Am ridicat pistolul lui Nano și l-am lovit cu el pe Davis peste față. Se prăbuși. Am îngenuncheat lângă el, am tras percutorul și i-am înfipt țeava pistolului 45 sub bărbie.

— Nu irosi un glonte, Gayle, spuse Marcel. Nu merită.

— Taci din gură, am replicat, dar îi salvase viața lui Davis.

— Liniștește-te, spuse Gill.

Davis se uita în jos, la pistolul din mâna mea. M-am dat înapoi și i-am dat un upercut urât cu arma drept în barbă. Leșină.

I-am făcut percheziție corporală lui Davis, apoi am controlat repede și avionul, dar se părea că punga aceea era unica pe care o avea. M-am așezat lângă bărbatul care își pierduse cunoștința, am respirat adânc și, încet, încet,

mi-am recăpătat stăpânirea de sine. Am ridicat punga cu heroină, am lipit din nou banda adezivă și apoi am pus-o la loc în săculețul de piele. Am aruncat-o pe ușa avionului. Se scufundă fără nici un zgomot.

— Vreau să uitați că Jack Davis a făcut acest lucru. Nici un cuvânt în legătură cu asta, niciodată.

Nu pe Davis îl protejam, ci pe noi toți. Era sigur că el nu va pomeni de așa ceva. Nici unul dintre noi nu dorea să fie murdărit de ideea unei legături cu un traficant de droguri. În meseria noastră asta este o anatemă.

Davis își revenise tocmai la timp ca să vadă heroina dispărând sub valuri. Se ridică într-un cot, se sprijini de peretele despărțitor și mă fixă cu privirea. Oricât mi-ar fi plăcut să îngroș obrazul și să cred că Davis nu îmi va face niciodată vreun rău, știam că din ziua aceea, dacă se va întâmpla vreodată să fim în tabere opuse, unul dintre noi va trebui să îl ucidă pe celălalt. Davis era soldat de profesie și se făcuse de rușine, se dezonorase, își vânduse oamenii pentru bani. Probabil că era pentru prima dată că făcuse așa ceva, dar va purta stigmatul până la moarte. Trebuia să își ia revanșa. Așa îți făceai dușmani în meseria aceasta. Oameni ca Davis și ca mine au o memorie de elefant.

I-am trimis pe Gill și pe *Iepurele Doi* cu barca de cauciuc. Swann o aduse înapoi ca să îi ia pe *Iepurele Unu*, pe Freeman și pe Davis. Davis era încă amuțit de pe urma bătăii și l-am scos fără prea multe fandoseli din avion.

— Când ajungeți dincolo, am spus, spuneți-le că a alunecat și și-a tăiat fața în ușa avionului.

Am rămas câteva clipe în carlingă cu Nano. Avea mare nevoie să fie liniștit. Treaba cu Davis îl înspăimântase. Nano era pilot, nu mercenar. Era curajos ; făcuse tot ceea ce ne așteptam să facă. Se simțea nenorocit că mă lăsase în pană.

— Vroiau să mă duc cu ei și să te las să pilotezi singur avionul, am spus. Stau cu tine.

L-am părăsit pe Nano și m-am întors la bordul iahtului.

— Nu e nevoie ca oamenii mei să meargă cu noi ca să facem alimentarea. Duce-ți-i până la țărm și urcați-i în taxiuri până la aeroport, le-am spus gazdelor noastre.

Au fost de acord. Le-am dat un număr la care să sune în Madrid.

— Spuneți doar „*Iepure Albastru*“, le-am cerut.

Din aceste cuvinte Miguel va ști că trebuie să sune Terța Parte și să îi spună că operațiunea era încheiată și *iepurii* predați. Pentru că nu spusesem „*Iepure Albastru Căzut*“, el va pune toate sumele de bani la păstrare așteptând ordine ulterioare din partea mea.

— Spune-i numărului din Madrid, am continuat eu, ca avionul nostru să fie așteptat la Son San Juan din Palma de o camionetă închisă. Vreau să găsesc în camionetă o uniformă a Forțelor Aeriene Spaniole pentru pilotul meu și o uniformă a Forțelor Aeriene Germane pentru mine.

Domnul „Informații“ ridică zeflemitor dintr-o sprânceană.

Am coborât sub punte ca să mă întâlnesc pentru ultima dată cu oamenii mei. Primul lucru pe care l-am văzut a fost Davis care stătea pe un scaun, plângându-și de milă.

— Te simți bine ? l-am întrebat. Urâtă căzătură.

I-am dat fiecăruia biletul de avion ca și cum totul ar fi fost ideea mea.

— Aveți bilete la avionul de ora șase, le-am spus. Or să vă dea oamenii ăștia bani de taxi și de buzunar. Vreo întrebare ?

Ne-am dat mâna, am spus calmi la revedere. M-am întors pe punte la englezi. Stăteau lângă pupă împreună cu cei doi *iepuri*. Pe când mă apropiam, Subsecretarul le arătă un semn de identificare — un inel, o scrisoare, o fotografie ? *Iepurele Doi* se prăbuși și începu să verse lacrimi de bucurie și ușurare. *Iepurele Unu* zâmbi doar.

Poate că cei doi tineri erau oameni mai buni decât crezusem eu. *Iepurele Doi* dăduse dovadă de bărbăție în fața furiei lui Davis. Era vremea să ne despărțim. Nu mă așteptam la mulțumiri, iar ei nu mi le oferiră. Ne-am strâns mânile cu gravitate.

Oamenii mei veniră pe punte să mă conducă. Ne-am aruncat în apă corzile de oțel și am azvârlit armele în barca de cauciuc. Am vâslit până la avion, am deschis ușa și m-am urcat în carlingă lângă Nano.

Motoarele iahtului bubuiră, apoi continuară să meargă liniștit. Motoarele noastre se treziră cu putere la viață. Iahtul se îndepărtă, iar cei șapte camarazi ai noștri rămaseră în picioare la pupă. Nici o fluturare de mână.

Într-o oră ne alimentasem cu combustibil. Am traversat Golful Tunisului și ne-am ridicat spre nord. Am virat spre vest. Ne îndreptat către Mallorca.

EPILOG

Din cauza complicațiilor care au apărut în cursul evadării dar și a ramificațiilor misiunii în sine în mai multe țări ale lumii, s-a considerat nimerit, la câtva timp după finalizarea acțiunii, organizarea unui instructaj pentru toate serviciile implicate. Cu această ocazie am aflat scopul misiunii și motivele pentru care au intervenit diverse guverne, mai mult sau mai puțin acoperit.

Se poate spune despre München, fără a greși, că este centrul mondial al terorismului. Această veche capitală a Bavariei este un punct major de organizare pentru teroriștii arabi — mai ales pentru OEP și libieni — care sosesc în Europa ; se bucură de înțelegerea și ajutorul acordat imediat de comunitatea arabă de studenți care și-a consolidat o poziție puternică în Germania în ultimii douăzeci de ani. Masacrul sportivilor israelieni în timpul Jocurilor Olimpice de la München din 1976 a fost organizat în jurul unei infrastructuri teroriste arabe ; unii dintre membrii acestei infrastructuri aveau aceeași vârstă cu a victimelor lor. Bavarezii s-au lăsat de mult seduși de politica terorii; observați cu atenție istoria primei jumătăți a secolului al XX-lea. Orașul continuă să ofere sprijin extremiștilor politici germani — ceea ce a mai rămas din gruparea Baader-Meinhof și rudele sale de dată mai recentă. Armata Roșie din Japonia și Brigăzile Roșii din Italia se întâlnesc la München pentru a-și coordona asasinatele și acțiunile de deturnare a navelor sau avioanelor.

Cheltuielile pentru menținerea unei rețele ilegale și organizarea unei operațiuni sunt uriașe. Pentru un proscris sau o organizație clandestină, mijloacele de bază pentru supraviețuire — hrana, transportul, cazarea, apărarea, armele — sunt atât de scumpe încât au devenit practic inaccesibile. O parte din bani provin de la colonelul Qaddafi,

o altă parte din taxele percepute refugiaților palestinieni, din cadourile și împrumuturile făcute de unele guverne prietene, din jafuri de bănci și răpiri. Se obține o cotă considerabilă din vânzarea ilicită de droguri.

Conacul de la München era cartierul general al unuia din cei mai mari angrosiști de droguri. Germanii care dirijau această rețea de droguri erau apolitici — în măsura în care făceau comerț cu droguri doar pentru a obține profit, deși drogurile ajungeau la ei în cea mai mare măsură prin intermediul genților diplomatice venite din Orientul Mijlociu. Germanii vindeau apoi drogurile *en gros* ; exact în acest punct crima pentru profit se împletea cu terorismul ca instrument politic. Drogurile erau cumpărate de la germani de diverse organizații teroriste arabe — din nou, mai ales de OEP și de libieni. Arabii își investeau profiturile pentru a-și promova atât propriile lor activități cât și pe cele ale aliaților occidentali, grupurile fanatice care plantau bombe în gări și centre comerciale în toată Europa. Furnizorul cel mai important de heroină pentru organizația din München era tatăl *Iepurilor Unu* și *Doi*.

Fuga tatălui și, la moartea lui, a fiilor săi fusese inițial organizată de filiera din München. Revoluția din Iran și dezorganizarea care a urmat au întrerupt cursul heroinei spre Europa ; dispăruseră cantități uriașe de droguri. S-a presupus că aceste droguri lipsă se aflau în posesia tatălui, sau cel puțin că știa cum să pună mâna pe ele. La moartea lui, fii săi deveniseră beneficiarii „polițelor de asigurare". Cea mai importantă era cea reprezentată de drogurile lipsă. În al doilea rând, erau numerele și cheile de la casele de bani răspândite prin Europa, care conțineau nu numai milioane în valută forte dar, chiar mai important, amănunte despre rețeaua palestiniană care acționa în Germania — membri, rute, organizații — informații adunate de tatăl *iepurilor* în cursul tranzacțiilor sale cu Münchenul.

Serviciul german de contrainformații, după ce s-a infiltrat în organizația din München, știa că, dacă putea obține această informație va avea un indiciu asupra acțiunilor arabe în interiorul Bavariei și poate chiar o deschidere directă către rețelele germane și europene. Era recomandabilă folosirea echipei mele de mercenari, deoarece

aceasta le permitea guvernelor să obțină aceste informații într-o „manieră nepolitică", — cum s-a exprimat cineva față de mine.

În timpul întrevederii de la casa conspirativă din Teheran, băieții au fost constrânși să spună tot ceea ce știau despre operațiunea de la München și despre OEP înainte de plecarea lor, de teamă că puteam fi cu toții uciși în cursul acțiunii de salvare. Întrucât doar băieții aveau acces la casele de bani secrete, li s-a permis să plece. Pentru că „nu era necesar să știu și eu", nu am aflat niciodată dacă tatăl a lucrat cumva și pentru serviciul israelian de informații. Și nici nu știu dacă s-a luat sau nu vreo măsură împotriva operațiunii de la München sau a arabilor.